

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗ Α. Ε.

№
341

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Εξωφρενικά στοιχήματα

Όταν οι άνθρωποι κλέπτουν

Τα στοιχήματα ήταν πάντα η απασχόληση των ανθρώπων, που δεν είχαν τίποτε καλύτερο να κάνουν στη ζωή τους, όπως είχε κάποτε σοφός. Και δεν είχε δίκιο, αν κρίνουμε από μερικά στοιχήματα, που προκαλούσαν αναστάτωση στην εποχή τους, μα πού, σήμερα, θα τα βρούσαμε δόλοτα γελούτα και εξωφρενικά.

Ετσι, στα 1779, ένας πάμπλουτος Άγγλος, ο λόρδος Σέπτινγκτον, στοχεύοντας ότι θα διέτρεχε τριάντα μίλλια έφριππος, στο διάστημα που θα χρειάζονταν ένας σαλιγκάρος, για να διατρέξει μόνο τριάντα πόντους πάνω σε μια πέτρα, που θα ήταν σκεπασμένη με ζάχαρη.

Οι... άνθρωποι έγιναν στο Νιούμαρκ, μέσα σε αληθινή ανθρώπινη πλημυρία περιέργων, που είχαν έλθει για να τους παρακολουθήσουν. Τα στοιχήματα μεταδόσαν τον θυμό μερικών, που ή μια είχε τακφή με το μέρος του ίππεως και η άλλη με το μέρος του σαλιγκάρου, ξεπέρασαν τις 2500 λίρες, ποσόν τεράστιο για την εποχή. Ο λόρδος Σέπτινγκτον είχε στοχευμάσει ένα πολύτιμο διαμάντι με σμαράγδι και άλλοι ευγενείς είχαν στοχευμάσει επίσης άλλος μια πολύτιμη κάρφτσα, άλλος ένα ρολόγι, άλλος ένα άλογο κτλ.

Στο τέλος, νίκησε ο... σαλιγκάρος, μ' όλο που κάθε τόσο κοινοστοχεύονταν για να φάει τη ζάχαρη, που ήταν πάνω στην πέτρα κι' έκανε αναριθμητές λοξοδρομήσεις ως πού να φάσει στο τέρας. Ο λόρδος Σέπτινγκτον είχε διατρέξει στο διάστημα αυτό μόνο 11 μίλλια κι' όταν γύρισε από τη μακρινή πορεία του, το πλήθος τον υποδέχθηκε με γιουχαλαμούς και περισσότερο έκθειοι που είχαν χάσει τα στοιχήματά τους.

Κατά την ίδια περίπου εποχή, οι Γάλλοι ευγενείς έκαναν ολοκληρές περιουσίες σε στοιχήματα. Ετσι, ο κόμης του Γκραμιόν έχασε ολοκληρό το σταύλο του, που δεν είχε λιγνότερα από 62 άλογα, γιατί είχε στοχευμάσει πως θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει τη φίλη του μέσα στο σκοτάδι, χωρίς να την αγνώστη καθόλου και χωρίς εκείνη ν' ανοίξει το στόμα της, για να μην προδοθή από τη φωνή της.

Ο ίππος της ντ' Ετραίν, που δέχθηκε το στοίχημα, του έδωσε μ' ένα μαντίλι τα μάτια και έφερε μέσα στην αϊθουσα καμιά δεκαριά νέες, που άρχισαν να τρέχουν γύρω από τον Γκραμιόν. Άναμεσα σ' αυτές βρισκόταν και η φίλη του.

Ο κόμης άπλωσε σε μια στιγμή το χέρι του, άλλ' ό ντ' Ετραίν τον σταμάτησε:

—Κάνεις λάθος, του φώναξε. Έπειδή όμως δεν θέλω να σε κόμω να χάσεις τόσο σύντομα, θα σε αφήσω να δοκιμάσεις και πάλι.

Ο κόμης υπήρξε άτυχος. Άπλωσε πέντε φορές τα χέρια του και, τις πέντε φορές, αντί για τη φίλη του, έπιασε άλλες νέες.

Στο τέλος, αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι είχε χάσει το στοίχημα. Την άλλη ημέρα, παρέδωσε με μεγάλη ευγένεια το σταύλο του στον ντ' Ετραίν και δεν έδειξε καμιά λύπη ή παρηκία. Άλλα το ίδιο βράδυ τον βρήκαν νεκρό στο δωμάτιο του. Είχε αυτοκτονήσει. Σ' ένα σημείωμα που είχαν αφήσει στη φίλη του τις έγγραφε πως δεν έπρεπε να λυπηθώ καθόλου γιατί ήταν ανάξιος για την αγάπη της, αφού η καρδιά του δεν τον είχε κόμει να την αναγνωρίσει. Και κατέληγε στο συμπέρασμα ότι, αφού δεν άξιζε την αγάπη της, η ζωή του ήταν πια άχρηστη και περιττή.

Στα 1890, δύο Βέλγοι σπουδάζοντα στοίχημα, ότι θα έκαναν τον γύρο του κόσμου μέσα σ' ένα... βαρέλι, που θα το κυλούσαν διαδοχικά, για να μπορεί ο καθένας τους, με τη σειρά, να αναπαύεται στο έσωτερικό. Είχαν έπινοήσει, μάλιστα, ένα είδος καθίσματος, που παρέμενε ακίνητο, ενώ το βαρέλι κυλούσε πάνω στο έδαφος.

Άλλα δεν κατώρθωσαν να πραγματοποιήσουν το στοίχημά τους, γιατί... το βαρέλι άνοιξε προτού να βγούν από τα σύνορα του Βελγίου.

Στα 1923, δύο Άμερικανοί, ο Πέτερ Λάντερσον και ο Τζάν Κρέσον, διακρίνεται και οι δύο μεγάλων επιχειρήσεων στην περιοχή της Νέας Υόρκης, έβαλαν το ακόλουθο στοίχημα: Ο πρώτος θα έκανε μια διαδρομή, που ίσοδυναμούσε με τον γύρο του κόσμου περίπου, χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε μέσα ήθελε, στο ίδιο διάστημα που ο δεύτερος, κλεισμένος μέσα σ' ένα σακί και περιορισμένος από δύο συντρόφους του, για να τον προφυλάσσουν από τα τροχοφόρα, θα επικιζούσε το γύρο της Νέας Υόρκης.

Το στοίχημα ήταν 2.000 δολάρια και τα έχασε ο Τζάν Κρέσον, που δεν μπόρεσε να συμπληρώσει το γύρο της Νέας Υόρκης μέσα στο σακί του, γιατί, κάθε τόσο, τον σταματούσαν οι πόλιςμαν κι' έπρεπε να τους δίνει χίλιες δυο εξηγήσεις, για να του επιτρέψουν να συνεχίσει την πορεία του. Στο διάστημα αυτό, ο Λάντερσον, χρησιμοποιώντας αεροπλάνα, πλοία και αυτοκίνητα είχε διασχίσει και τις πέντε ηπείρους κι' όταν γύρισε στη Νέα Υόρκη βρέθηκε το φίλο του να αγωνίζεται ακόμη μέσα στο λαβρινθό του Μπρούκλιν, που δεν είχε κατορθώσει να το ξεπεράσει.

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Έκλεκτά διηγήματα

Πώς να μην αγαπηθούν; Όμορφοι και διάσημοι κι' οι δυο, τραγουδούσαν στις ίδιες όπερες, ζούσαν κάπου βράδυ επί πάντε ώρες την ίδια φευτική ερωτική ζωή. Δεν παίζει κανείς με τη φωτιά, χωρίς να καίει... Λέγοντας αμετρίτες φορές το «Σ' αγαπώ!», με τη συνοδεία των βιολιών, κατέληξαν να συγκινηθούν απ' τη φωνή τους. Κι' η αγάπη γλύτρωσε μέσα στην ψυχή τους. Ένα βράδυ, αφού έπεσε η αυλαία, κυρίως ζώντας την αϊθουσα που έσεβετε απ' τα χειροκροτήματα, από τη σκηνή τη γεμάτη με μπουκέτα, οι δυο τραγουδιστές ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου κι' αντιπλάσαν την πρώτη αληθινή ερωτική τους έζομολόγησι...

Μετά ένα μήνα παντρεύτηκαν.

Λίγον καιρό μετά το γάμο τους, εμφανίστηκαν πάλι στο θέατρο. Ό γυρισμός τους αυτός ήταν μια αποκαλύψι. Ός τότε, είχε διακριθεί περισσότερο ο άντρας, που είχε μεγαλύτερη πείρα κι' ήξερε καλά τις αδυναμίες και τις προτιμήσεις του κοινού. Κοντά του, η γυναίκα του φαινόταν μόνο μια μαθητρία με ταλέντο και με μέλλον. Η αιδούετα όμως κι' η φωνή της δεν είχαν βρει ακόμα την τελειότητά τους.

Όταν λοιπόν, στο γυρισμό της, τραγουδούσε με μια φωνή πλούσια και κρυστάλλινη, σκόρπισε την εκπλήξη και τη γοητεία και τράβηξε όλο το ενδιαφέρον του κοινού. Ήταν ένας αληθινός θρίαμβος. Όσο για τον άντρα της, έχασαν σχεδόν να τον χειροκροτήσουν. Έμεινε ξεκαρμένος, σάν καμπαρόρας, σε μια σκοτεινή γωνιά της σκηνής.

Όστόσο το πάθος που είχε αποκαλυφθεί στο τραγούδι της γυναίκας του, άφειλετο σ' αυτόν μόνο. Αυτός έδινε τη φλόγα στα βρασιά της μάτιας. Κι' η ίδια αυτή θα τον έκανε περήφανο, αν δεν επικρατούσε, δυστυχέστερη, η φιλοδοξία του ηθοποιού.

Στο τέλος της παραστάσεως, κάλεσε τον αρχηγό της «κλάκας», του έκαμε αυστηρές παρατηρήσεις γιατί τον είχε παραμελήσει, και τον φοβόρεσε ότι θα παραπονιούνταν στον διευθυντή... Άλλοιμονο! Παρ' όλες τις προσπάθειες της «κλάκας», η εύνοια του κοινού έμεινε όριστική στη γυναίκα του. Αυτός είχε περάσει στο περιθώριο. Κι' είχε γίνει νευρικός, αλλυμένος, ευερέθιστος. Η γυναίκα του δεν άργησε να καταλάβει το κρυφό μαρτύριό του, απ' τις πικρές και ερωτικές λέξεις που της πετούσε. Την έζηλευε, όχι με τη φιλικία του έρωστού, που θέλει την άμορφη συντροφικότητα του γι' αυτόν μόνο, αλλά με την ψυχρή, άγρια κι' αμείλικτη ζήλεια του καλλιτέχνη!

Είπε αδύνατον να στερηθεί τα χειροκροτήματα, όποιος τα γνώρισε μια φορά. Οι μεγάλοι ηθοποιοί δεν πεθαίνουν από άρρώστεια ή από γερατειά. Παύουν να υπάρχουν, όταν δεν τους χειροκροτούν πια... Έτσι κι' αυτός είχε απειληθεί απ' την αδιαφορία του κόσμου. Άδυνατίζε, γινόταν κακός... Μάταια προσπαθούσε να λογικεύσει, λέγοντας στον εαυτό του:

—(Μά είναι η γυναίκα μου στο κάτω-κάτω... Και την αγαπώ!...)

Αγαπούσε τη γυναίκα του, αλλά φοβόταν την αντίληψή του. Έκείνη προσπαθούσε να τον γαργάρε απ' τη θάλασσα μανία του. Σκέφθηκε στην αρχή να λιγοστήσει θεληματικά την επιτυχία της, να μην τραγουδά μ' όλη τη γλῶσσα της φωνής της. Άλλα οι απόψεις της αυτές δεν άντεξαν στον πειρασμό των χειροκροτημάτων. Το ταλέντο της ήταν ανώτερο απ' τη θέλησή της...

Ταπεινώθηκε τότε έμπροσθ στον άντρα της, για να φανεί μικρή. Του ζήτησε συμβουλές, τον ρωτούσε αν είχε παίζει καλά το ρόλο της... Έκείνος της απαντούσε με συγκατάβασι:

—Πρόσεξε, μικρή μου... Ύστερής ακόμα πολύ.

Άλλοτε πάλι της συνιστούσε να διακόψει για λίγο καιρό το τραγούδι,

για να μη κουράσει πρόωρα τη φωνή της. Ή την κατηγορούσε πως έκανε, ό,τι μπορούσε, για να καταστρέψει τη δική του επιτυχία...

Έκείνη δεν παρανοούταν, γιατί τον αγαπούσε πολύ. Άλλωστε ο θρίαμβος κάνει τον άνθρωπο έπιεστη. Οι συνάδελφοί τους είχαν αντιληφθεί την παράξενη εκείνη περιποίηση ζήλειας. Και διασκεδάζαν εις βάρος του συζύγου: Τον γέμιζαν συγκαρτηπρία για το ταλέντο της γυναίκας του. Τούδεσσαν τις κοίτικες των έφημερών, που την άπαιθούσαν, αφιερώνοντας μόνο λίγες γραμμές γι' αυτόν.

Μιά μέρα, αφού διάβασε μια τέτοια κριτική, ο συζυγος μπήκε στο καμαρίνι της γυναίκας του, με την έφημερίδα στο χέρι, και της είπε με μανία:

—Ήταν έραστής σου, αυτός ο δημοσιογράφος!...

Τι κρίμα!... Η γυναίκα που σπείριζε πέποιες επιτυχίες, που τ' όνομά της πετούσε με τα φτερά της φήμης, περνούσε τώρα ζήλη θλιμμένη και δυστυχισμένη. Δεν τολμούσε πια ν' ανοίξει μια έφημερίδα, από φόβο μήπως διαβάσει έπαινος για την τέχνη της. Άφινε να μαρθεύουν στο καμαρίνι της τα μαλούδια που της πετούσαν, για να μη φέρη ως το σπίτι τη σκληρή άνταμνση των θριάμβων της... Θέλησε ν' αφήσει το θέατρο. Άλλα ο άντρας της την έμπόδιζε.

—Θα πουν ότι σε άναγκασα έγώ να φύγεις! παρατήρησε.

—Ένα βράδυ πρεμιέρας, της είπε κάποιος, πριν να βγύη στη σκηνή:

—Προσέξτε!... Έχω πληροφορίες ότι υπάρχουν κάποια συνωμοσία εναντίον σας!...

Αυτή γέλασε, δεν έδωσε σημασία. Ήταν τόσο βεβαία για τη συμπάθεια του κοινού!...

Κι' όμως, στη μέση του έργου, σ' ένα ντουέττο με τον άντρα της, τη στιγμή που η φωνή της σκόρπισε τις καθαρώτερες κρυστάλλινες νότες, τη σταμάτησαν σφυρίγματα δυνατά, από διάφορα σημεία της σάλας. Μια ιδέα τρομερή πέρασε ξαφνικά από το μυαλό της. Κυττάρε τον άντρα της... Κι' είδε στα μάτια του μια λάμψη μοχθηρής ικανοποίησε. Κατάλαβε τότε... Οι λυγμοί την πνίγαν, κι' έτρεξε να κρυφεί τα δάκρυά της στα παρασκήνια.

Ο άντρας της, ναι, ο άντρας της είχε βάλεi να τη σφυρίζουν!...

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΟΝΤΕ

Το «λαχείο των μαργαριταριών»

Η μικρή μεξικανική πόλις Άκαπολτο ήταν άλλοτε ένα απ' τα κυριότερα εθνικά λιμάνια της εμπορικής γραμμής Ισπανίας — Άνταλγης. Εκεί έφταναν τα πλοία απ' τη θάλασσα και τα καραβάνια απ' το έσωτερικό. Από κράτης ως τις αρχές του περασμένου αιώνα, έπειτα τα πλοία άλλαξαν δρομολόγιο, και το Άκαπολτο νεκρώθηκε τελείως. Ο λήθαργος του κράτησε 100 χρόνια. Στο 1925 όμως, ξανάρχισαν να φθάνουν στο λιμάνι του έμπορεύματα και ταξιδιάρτες. Έτσι, ξανάρχισε εκεί και το παράξενο λαχείο των μαργαριταριών, στο όποιο έδωσαν άσθονα χρήματα όλοι οι ντόπιοι και έξωτοι που θέλουν να δοκιμάσουν τις συγκινήσεις των τυχερών παιχνιδιών. Κάτω από ένα άχνυμένο ύπαστο, κάθονταν πίσω από ένα πάγκο τρεις ψαράδες κι' άνούγουν μεγάλα στρείδια, για λογαριασμό των παικτών, που πληρώνουν 25 σεντς για κάθε στρείδι. Οι έξωφερόμενοι παρακολουθούν με αγωνία τις αρχές και μεθοδικές κινήσεις τους.

Ανάμεσα σ' έκατοντάδες στρείδια, βρισκονται και μερικά που περιέχουν μαργαριτάρια. Σχεδόν πάντα όμως, ο παίκτης που θα κερδίσει ένα τέτοιο μαργαριτάρι, το έχει ήδη πληρώσει ακριβέστερα απ' την πραγματική αξία του!

ΕΤΟΣ Η'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 341

Οπασαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοις: «Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και Σία» — Διεύθυνσις: Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 60

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Άκούστε το παράπονο που διατυπώνει μια κυρία για την τύχη της. Παράπονο μικρό, γιατί δεν άνηκει πιά στην κατηγορία των δεσποινίδων. Παντρεύτηκε στο είκοσιόδο της χρόνια. Έμεινε ζωντοχιτρά στο είκοσιτέσσερα. Δηλαδή στα πρώτα νιάτα ακόμα. Και δεν είχε, όπως μάς λέει η ίδια, ούτε άσχημη ούτε όψιμη.

Έχει ό,τι της χρειάζεται για να είναι ευχαριστημένη. Ό χωρισμός από τον άντρα της δεν της άφησε κανένα κενό στην ψυχή. Μια περιπέτεια που πέρασε και πάει χωρίς να την τραυματίσει. Ευχαριστημένη όμως δεν είναι. Νοσταλγεί την πρώτη περίοδο της ζωής της. Πριν ακόμα παντρευτεί. Έλευθερη είναι και τώρα. Πόσο όμως διαφορετική είναι η μία κατάσταση από την άλλη. Τότε την έλεγαν δεσποινίδα. Τώρα τη λένε κυρία. Καταλαβαίνετε τη διαφορά. Δεν είναι διαφορά λέξεων μόνο. Έχει συνέπειες και στον τρόπο της συμπεριφοράς των άλλων άπέναντί της. Άλλοιώς θα φερόντε σε μια κυρία κι' άλλοιώς σε μια δεσποινίδα.

Αν μπορούσε να ξαναγυρίσει στο καθεστώς που κατέλυσε ο γάμος της! Ν' άκουσε πάλι στον τίτλο της δεσποινίδος... Τότε μόνο ένοιωθε άνοιχτες τις πόλες της άγνης ερωτικής συγκινήσεως. Ό γάμος δεν είναι τάφος του έρωτα των συζύγων μόνο. Είναι κάτι χειρότερο ακόμα απ' αυτό: Σημαίνει για τη γυναίκα το τέρας της περιόδου των εδούλων. Τέρμα του έρωτα των άλλων πέθανε αυτή. Από δά και πέρα δέ θα την άγαπήσουν πιά όπως δέ την άγαπούσαν αν ήταν κοπέλα. Θά την έπιθυμούσαν. Άντίο στο ρομαντισμό, αντίο στον πλατωνικό έρωτα, αντίο σ' όλες εκείνες τις άδρες έξηλάνσεις που συνοδεύουν έξω από κάθε έθνοισασμό τη νεανική άγαστη.

Την έγγαμη γυναίκα δεν τη βλέπουν παρά σά γυναίκα. Άπό τη στιγμή που προσέρχεται στον γάμο προέπει ν' άποχρηστεί τον ψυχικό έρωτα. Άν άγαπήσει αυτή ψυχικά, δέ θά συναντήσει άνταπόκρισι από τους άλλους. Για τους άλλους δεν είναι τίποτα περισσότερο από το εύκολο ή δύσκολο θήραμα που πολιορκούν.

Άν ο γάμος της προέγερσε από αίσθημα, το αίσθημα θά έναφαισθή από την πρώτη νύκτα του γάμου. Άν πάλι η γυναίκα κατά ένα τρόπο διαλύσει το γάμο της, οι νέοι μνηστήρες που δέ έμψυχισθούν μετά τη διάλυση δεν θά μολάσουν τους παλαιούς. Έκείνο που θά τους τραβά κοντά της δέ θά είναι τίποτα περισσότερο από την έπιθυμία.

Κι' αν τυχόν — συνεχίζει το παράπονό της η νεαρή ζωντοχιτρά — συμβεί στην άγάπη που θά μου έδωλάσουν να μη κυριάρχη ο πάθος, πώς θέλετε να το ξέρω; Παραμοιάζω τον εαυτό μου με

ΙΣΠΑΝΙΑ, ή χώρα του έρωτος και του θανάτου

Μία σειρά συναρπαστικών λογορικών άφηγήσεων πάθους, έρωτος και αμαρτηρών έκδικήσεων που ξετυλίγονται κάτω από τον φλογερό ήλιο της Ισπανίας.

Άπό του σημερινού τεύχους στη σελ. 19.

της πιά πλούσιες, που δεν μπορούν ποτέ να ξέρουν αν άληθινά τις αγαπούν ή αν στο πλοίο τους και μόνο άφειλουν τη ζήτησή τους στην ερωτική άγορά. Σ' αυτήν άκριβώς την ψυχολογία βρέθηκε όταν έγραψα από τον άντρα μου. Ό γάμος δεν μπόρεσε να τραυματίσει την ψυχή μου. Αισθανόμουν σάν κοπέλα, που δέ γνώρισε τίποτα από τη ζωή, έτοιμη ν' άγαπήσει και να δειχθώ την άγάπη που θά μου προσέφεραν.

Ποιός όμως να την προσφέρει; Όσοι την πολιορκούν ή είναι ύποκριτες, ή είναι καινοί και δεν κρύβουν τις διαθέσεις τους. Οι πρώτοι παριστάνουν τους έρωτευμένους, μόλις όμως άντιληφθούν ότι το πατήρ τα δώδεκα που έφαιναν, άρχίζουν την έρωτα βέβαια, δέ δέ θα τους προβλήσει καμιά αντίσταση.

Οι άλλοι πάλι είναι αδαίσδεστοι. Διπλωμάται με άνοιχτή καρδιά. Έκδηλουν καθάρα την έπιθυμία τους. Και η καμμένη η γυναίκα — ή έγγαμη γυναίκα — που πάει να έμνην τον αίσθημα, τότε έρωτα, ναίωδθ τον εαυτό της μειωμένο σάν ένα ζώο που δεν προκομεί παρά μόνο τον πόθο.

Έντελός διαφορετική είναι η θέσις της άγάμης. Η δύναμις ή δική της βρίσκειται πέραν από την ύλη. Μία δύναμις, φυσικά, που δύσκολα έπιβάλλεται. Ό άντρας κάνει ό,τι μπορεί για ν' άποφύγει την αίσθησιολογία στις ερωτικές του σχέσεις. Δύσκολη γι' αυτό ή έπιτυχία της κοπέλας που δεν έχει να προσφέρει παρά μόνο την καρδιά της. Κάποιος όμως κάποτε θά της μείνη. Ο πλατωνικός έραστής. Και τότε είναι ο θρίαμβος. Γιατί έφέρει επί αυτός που έμεινε, έμεινε μόνο για κελνή, για τον ψυχικό της κόσμο, για τη χαρά, για το πνεύμα, για τη γοητεία που άσκει ή προσωποικότητά της. Μεγάλη νίκη. Νίκη του αίσθηματος εναντίον της ύλης. Νίκη εδούλου στην καθαρότερη του μορφή.

Η άγάπη για την άγάπη. Η λατρεία προς μια θεότητα, που άμυνω χωρίς να της έρπουν άνταλλάγματα. Άπερηφάνεια για την κοπέλα που δίχως όλικο όπλο στο χέρι κατώρθωσε να ύπνοτάξει το θήριο.

Τέτοια χαρά είναι άνύπαρκτη για μια παντρεμένη γυναίκα. Ό τίποτς της σκηνιάς της ύλεινι το όρμη της νήσις. Άν ήξεραν οι κοπέλες τι γάμουν μόλις άποκέρσαν από τον τίτλο, δέ θά ήταν τόσο βασιστικές και δέ θά θεωρούσαν το γάμο την κορυφή της ευτυχίας τους. Και η κυρία που έμπατεύεται στη σάλα αυτή τα αίσθημα και τις σκέψεις της, έξομολογείται ένα μυστικό της: Μάς λέει ότι από τον καιρό που έχωρίσε από τον άντρα της προσπαθεί να κρύβη τον τίτλο της κυρίας, άλλες μόν φορές για ν' άποφύγει τις χυδαίες ένοχλήσεις των πεινασμένων που δοσάφονται πρόχειρη τη λεία, κι' άλλες φορές πάλι για να δοκιμάσει αν η άγάπη που της προσφέρεται απ' αυτούς που λένε ότι είναι έρωταμμένοι, είναι άγάπη ή λήθηνι, ή πρόκειται περί απλού κόλλυου που δέν άποδίδεται παρά στην κατάκτηση.

Σε μια κοινωνία όμως μικρή όπως ή δική μας τέτοια καμουφλαρίσματα δεν είναι καθόλου εύκολα. Έδώ που όλοι λίγο-πολύ γνωρίζουμε μεταξύ μας το τεχνάσμα άποκαλύπτεται και ή ψευταδεσποινίς δέχεται το μαστιγιάμα της έλφονείας και δίνει άφορη σέ πολυμορφά σόσια.

—Νά μπόρεσα — καταλήγει η κυρία — ν' άλλαζε τη θέσι μου με τη θέσι της δεσποινίδος. Νά ξαναγύριζα στην έποχή που ήμουν κι' έγώ κάποια θεότης, έργο τέχνης που άτένιζαν από άπαστοι και δίχως να το άγγίζουν το έδαμμάζον.

Δέ νομίζετε όμως ότι η κυρία έτοι καθώς σκέπτεται βρισκεται έξω από την έποχή της; Στις πονιρές αυτές ημέρες που περνούμε, έγγαμες και άγαμες άντιμετωπίζουν την ίδια μεταχειρίσι εκ μέρους του γένους των ανθρώπων, που και στη μία και στην άλλη περίπτωση τον ίδιο άντικειμενικό σκοπό θέτει στις ερωτικές του έξορμήσεις.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΠΑΙΝΕΙ Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΕΦΕΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ

Σήμερα ο «Θησαυρός» άναγγέλει με χαρά του λίαν έπίσημος ότι έχει τα γενέθλιά του. Κλείνει τα έφτα του χρόνια με το τεύχος του αυτό και εϊσέρχεται στα όκτώ.

Τόσα χρόνια άγαπητή μου άναγνώστρια ώρα κι' άναγνώστα τακτική μου με το «Θησαυρό» στο χέρι κάνατε χρυσή παρέα και εϊς έποχην εϊρήνης και στα χρόνια του πόλεμου.

Τόν θυμόσατε, βεβαίως, εις τα θήματα τα πρώτα, τότε που η ζωή μας ήταν, όπως λέν, ζωή και καίτα και σάλιδες εν συνόλω είχε έδωρήντα δύο κι' ήταν φύλλο μεγαλείο.

Έντυφούσατε έξη μέρες στάς περνίνας του τάς (γρομμάς) κι' ήταν πλούσιος, αλήθεια, μεγαλοπρεπής και φινός. Τόν έπέρνατε, νομίζω, μονακά μ' έξη δραχμάς, πιάνατε, σεις τα λεφτά σας και έκέρδιζε κι' εκείνος.

Ήταν συντροφος στο σπίτι και στο τραμ και σ' έκα (δουρούλες) τόν έδιόθασαν μεγάλοι και μεγάλες και μικρούλες, και περνούσαν ώραία τα χρονάκια της εϊρήνης, ως πού ο πόλεμος μια μέρα έξερράγη εξ άπηνής...

Κι' ύστερα, πολέμησέ μου, στα θούνα της Άλθανίας σάν άκρίσιος σου φίλος σε συντρόφερε στη δόξα εναντίον της άγρίας της ιταλικής μανίας σάν ρεζιλιάς του Ντούτσε τη μανία και τη λόξα...

Κι' ήθε, ύστερα, η μαύρη της σκιοβιάς ή έποχή... Μά ο «Θησαυρός» και πάλι στην άπαισία κατοχή έκανε ό,τι μπόρεσε, να σου δώσει την έλπίδα, να σε κάνει να ξεχώρις μια στιγμή τη λακωνία.

Περώνρισε, βεβαίως, τις πολλές του τις σελίδες... Τα περιεχόμενά του ήταν σε μικρές μερίδες. Μά ύπόφερε κι' εκείνος κι' έπεινούσε, κι' έπαμένως εις τα χέρια σου έρχόταν φυσικά, ύποσπισμένος...

Και άνέβαινε η τιμή του, όπως και τα έξοδά του —έχει δά όλα τα δίκαια— κι' έπαίρνε κάθε Σάββατο τα έκατοντάκια του και άγόραζε με όλα μιάμιοι όκά ροδίκια.

Άχι! τι χρόνια όλο πλίζι! Άχι! τι χρόνια τρομερά! Έπαιζε ή παραδομένη του καθένα ταμνοπού. Με την πείνα καθέμερα δίνωμ λυσσώδη μάση και ο Ντούτσε και ο ύψερ μας καθόνταν στο στομάχι. Το φτωκό μας το στομάχι τι έτράβηξε αλήθεια! Νοσταλγούσαμε με πάθος κι' άπερηφαιπο μερόκι τα άγγούρια, τς ντομάτες, ως κι' αυτά τα κολοκύθια κι' ή κοιλιά ή φουκαριάρω έπαίξε... Καρσίσκασι!

Και οι πρόθυμοι, κερδοί και καλοί του συνεννιάς τότε τρώγοντας μπουμπότα, έστιν ότι δέ και γάτες δέν άφηναν την πέννα, μια στιγμή, τέσσερα χρόνια γράφοντας περί έρωτων, νοσταλγούντες μακαρόνια...

Και παρόσατε παρέα τις μεγάλες σας τις πείνες περμένοντας μαζί του το πολέμου τη στροφή, κι' αν δέν έκατε να φάτε, όπως όλοι, εν Άλθανίς, έκατε εξασφαλίσει την πνευματική... τροφή.

Και γυρνά ο τροχός της τύχης, έρχεται ή θεία δική θάλασσα μαζί του Ράιτ το τρανό πατριόκι κι' έτοιμάζει ο «Θησαυρός» σας μια έξορμησι μεγάλη να τα τη σταράτα πλέον και το άκτι του να όγαση.

Κι' εορτάζουμε τη νίκη! Θέυγει ή μπότα ή θοραϊά... Και φωνάζουμε στους δρόμους ζήτω ή άγια Λευτεριά, θνάζουμε οι συνεννιάτες όσα είχανε κρυμμένα σε σφύρακια κλειδωμένα και τα γράφανε κρυφίως και τα είχαν για ρεζέρβες και τα όπασαν, αφού φάγαν, από δώδεκα κονσέρβες.

Και δρεθίκαν στάς έπαλάσεις όλοι του οι συνεννιάτες που σας κάνουν να κλαίτε και σας κάνουν να γελάτε.

Και δέν εϊν' ο «Θησαυρός» σας, όπως άλλοτε παχύς, αλλά βεβαία δέν εϊνε όπως έπί κατοχής.

Κι' έτοι φίλοι μου έφέτος, μπαίνει ελευθέρως πλέον εις το όγδοον το έτος κι' όσο προχωρούν οι μέρες κι' όσο η ζωή άμορφαίνει σας ύπόκειται έντίμως όσα πάει να πακώλει. Νά τόν καρτώνται οι φίλοι οι πολύ άγαπητοί, ότάνει μόνο να μάς δώσουν οι άρμόδιοι καρτί.

Βέβαια δέν έχει τώρα, όπως τότε, φράγκα έξη... Μά κι' αυτή ή μεγάλη μέρα ίσως κάποτε να φένη... Και ο «Θησαυρός» έλπει εις τόν εναντίον τον χρόν (νον) νάχη έξω από τήν έξοχόν του, δύο φράγκα μόνον και έδν του έπιπρέσιν, ο συνεννιάτης του ν' έδν, δύο φράγκα στας επανόλιν, στους άπόστολους δι' όσον... ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ (ρεάν).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 38033

Τα δρώματα της καρδιάς

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

«Η Ρενέ χτενιζόταν όταν ο Μωρίς μπήκε στο καμπαρί της. — Καλησπέρα, Ρενέ, της είπε.

— Καλησπέρα, Μωρίς, του απάντησε χαρούμενη εκείνη, διορθώνοντας μερικές ανυπότακτες μπούκλες.

Αποτέλεσε το χτένισμά της και γύρισε προς το μέρος του. «Ήταν χαριτωμένη. Το φάρμακο του χορού άφινε να φαίνεται ο χιονιστός λαιμός της και οι αρμονικοί της όμοι. Έξω από τους ένας ξερός και απότομος βήχας τράνταζε το κορμί της.

— Πάει κρυμμένη είσαι; ρώτησε ο Μωρίς.

— Ω, δεν είναι τίποτε, ένα συναγερμό... Μά πώς βρέθηκες εδώ; Είσαι περσιτικός;»

«Ο Μωρίς φάνηκε για μία στιγμή στενοχωρημένος. Τέλος όμως της είπε:

— «Ήρθε για να σε πάρω να φάμε μαζί άφινε. Θα σε περιμένω μετά την παράσταση.

«Η Ρενέ πήδησε στο λαιμό του και τον φίλησε κατενθουσιασμένη.

Είχαν γνωριστεί την άνοιξη στο δάσος της Βουλώνης, ένα βράδυ που ο μωριαμένος άερας σκορπίζει γύρω τους μουσικές ερωτικές ανατριχίλες.

«Η Ρενέ είχε βγει εκείνο το βράδυ μαζί με την φίλη της Γωάννα Μπερ. Άρσος περιπλανήθηκαν άρκετη ώρα μέσα στις δέντροστοιχίες, μπήκαν σ' ένα άσχημο κέντρο και καθήσαν κάτω από μια αγκαλιά. Στο οίπλανο τραπέζι καθόντουσαν δυο νέοι. Τα συγγενικά βιο-λία αντιχόσαν παθητικά, ο ούρανος ήταν ολοκάθαρος. Πριν περάσει πολλή ώρα οι δυο φίλες είχαν γνωριστεί με τους δυο νέους και είχαν πιάσει κουβέντα μαζί τους. Πρό-παντός η Ρενέ φαινόταν χα-ρούμενη και ενθουσιασμένη κι έρχιχνε συχνά κρυφές ματιές

στον ένα από τους δυο νέους, τον Μωρίς, πού, εξ αρχής της φάνηκε πολύ συμπαθητικός.

«Ο Μωρίς καθόταν τώρα απέναντι στη Ρενέ. Εκείνη όμως φαίνονταν κάπως στενοχωρημένη κοντά του. Απ' το κομψό παρυσιαστικό του φαίνονταν πως ανήκε στην άριστο-κρατική τάξη. Του μολόγησε πως ήταν άριστος του μουσικής χώρα.

Μιά βδομάδα αργότερα η Ρενέ και ο Μωρίς ξανα συναντήθηκαν στο ίδιο όκεινο μέρος άλλα αυτή τη φορά ήταν μό-νοι.

— Άκούστε, δεσποινίς, της είπε σε μία στιγμή ο Μωρίς. Μ' αρέσετε πολύ. Οι σχέσεις μας όμως δεν θα ήταν δυνα-τές να κρατήσουν αιωνίως. Θα έρθη άσφαλώς μια μέρα που θα πρέπει να χωριστούμε και δεν θα ήθελα τότε να σας δω να κλαίτε. Δέχουθε να μείνω με δυο καλοί φίλοι; Θέλω να μου πείτε ειλικρινά τη γνώμη σας επ' αυτού.

«Η Ρενέ έδωσε στην αρχή η απάντησή. «Επειτα όμως γέ-λασε και τσουγκρίζοντας το ποτήρι της στο ποτήρι του Μω-ρίς, είπε:

— Άς γίνει όπως θές εσύ!... Ζήτη ή αγάπη.

«Απ' την ημέρα εκείνη και έ-πι έξη ολόκληρους μήνες, κα-νένα συννεφάκι δεν τάραιε την εὐτυχία της Ρενέ, η οποία ή-ταν περήφανη για τον άραιο και πλούσιο φίλο της. Πολλές φορές τον περίμενε υπομονετι-κά στις στάσεις των τραί-η σε κανένα ζαχαροπλαστείο χα-ρίς ποτέ να τον κάνει έστω και ταραχαμικό παραπάνο γιατί άργησε. Τον άγαπούσε τόσο ώστε μόλις τον έβλεπε να φθα-νι τ' άχνουσε όλα, τον έπια-νε απ' το χέρι κι έρευγαν μα-ζί για την ερωτική τους φω-λιά.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μοδερνώδης

Είς κάποιον πεπαράθυρον μιάς οικίας είδα ώραιαν, παχουλόδεσαν κι' αφορμή κοραϊίδα ήτις δεινώς μου ήρεον κι' έσκέπην οὖν να σπεύσω και — πρόγμα εύκολον δι' έμέ — να την κεκατακτεύω! Κι' εὐθὺς άμέσως ήρκαον στενήν πολιορκίαν, πότε γλυκύς την κωτίζον και πότε με κακίαν κι' εὐθὺς εἰς ενέργειαν έβαλαν γενικά τα ποικιλόχρ κόλλα μου τα Δονκουανικά! Πλην όμως συνεχούςως την πάπιν μοι έπολει κι' ένν' ασφύς έδεδίκευεν σέ μένα καταφρόνια τοιοι θαρρείς τράβανον την προσοχήν της, ποιοι; Οί στρατιώται μου κοντά έφόρουν πανθαλόνια!

Τούτο αντιληψάμενος και μόνος συσκεψάμενος είδον ότι έσήμερον όριστικώς ή ώρα να βγάλω — καθώς λέγεται — τα κάλλη (μου στή φόρα! Κι' άπέκτισον εμφάνισιν κομψήν και (μοδερνώδη κι' ως Καζανόδα πρότυπον γενναίου (κι' οὐανίου τα σπιθαρέα πόδια μου και τα καλλι- (γραμμώδη τα περιέκλειον έντός κονδού πανδα- (λονίου!

Και οὕτω μεταμορφώθει- (κι' οίκτρος μοδερνοποίηθει έτρεχον έπιλαύς χαράς δια να κάμω έκπληξιν σφοδράν της (νεοσας. Κρυφά την έπληοίσαν κι' ως εἰς τα (παραμύθια της μίλησον δι' έρωτας και πόθους και (λασκάρας, πλὴν ως με άντικρύσατο έβνάζεν («Βοήθεια!) κι' έπέσαστο λιπόθυμος ένεκα της τρο- (μάρας!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

«Ήταν εὐτυχισμένη ή Ρενέ, όταν όμως βρίσκονταν μόνη ένοιασε να την κυριεύη μία βα- (θεία μελαγχολία: «Αὕτη λοι- (πόν εἶνε ή αγάπη;» σκεφτό- (ταν, χωρίς ποτέ να βρίσκη μία απάντησιν στην έρώτησιν αυτή.

Τις τρεις τελευταίες έβδο- (μάδες, ή Ρενέ έβλεπε πολύ σπάνια τον Μωρίς, γι' αυτό ά- (ποψε άκούγοντας τον να της λέη ότι θα γευμάτιζαν μαζί, ένιωσε και πάλιν τον έαυτό της άφάνταστα εὐτυχισμένο. Οθιάρβευσε στο νούμερό της. Σκόρπισε με το εὐθυμο τρα- (γουδάκι της χαρά σ' όλη την αίθουσα. Μά αυτή ό,τι έκανε τό έκανε άποκλειστικά για τον Μωρίς. Γι' αυτόν και μόνο προορίζονταν οι τσαμπινικές ματιές και τα χαριτωμένα χα- (μόγελά της.

Μετά την παράστασι, άφου την συνεχάρη για την έπιτυ- (χία της, ο Μωρίς την πήρε και βγήκαν μαζί απ' το κέντρο. Το κρδ ήταν τσουκτερό. Μπή- (καν σ' ένα αυτοκίνητο, το ό- (ποιο ξεκίνησε άμέσως. Στο δρόμο ο Μωρίς της είπε σφίγ- (γόντας της το χέρι:

— Άκούσε, Ρενέ!... Έχω να σοῦ μιλήσω. Πρέπει να φα- (νής λογική.

Νοιώδοντας όμως το χέρι της νέας να παγώνει μέσα στο δικό του, πρόσθεσε:

— Δεν εἶνε δά και τίποτε τό τραγικό.

«Η Ρενέ όμως είχε μαντέ- (ψει:

— Παντρεύσαι, δεν εἶνε έ- (τσι; τόν ρώτησε μ' ένα ψεύτι- (κο χαμόγελο.

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε έ- (κείνη τη στιγμή μπροστά σ' έ- (να ρεστωράν πριν ο Μωρίς της απαντήσῃ. Οι δυο νέοι κατέ- (βηκαν και μπήκαν στην κατό- (φωτη σάλλα.

«Αφού κάθισαν σ' ένα τρα- (πέζι, ή Ρενέ πού ήταν κα- (τακόκκινη έφερε το χέρι της στο μέτωπό της και είπε:

— Τι ζήτη πού κάνει έδω μέσα!

«Ο Μωρίς προσπάθησε τότε με τρόπο να της μιλήσῃ για την οικογένειά του και την κοινωνική θέσι του.

— Έχεις δικη, αγάπη μου, του εἶπε εκείνη διακόπτοντάς τον.

Αὐτό έδωσε θάρρος στο Μω- (ρίς ο οποίος της αποκάλυψε τό- (τε ότι έπαιρνε μία μεγάλη προίκα: — τρία εκατομμύρια φράγκα.

— Ώστε θα μ' έπαιρνες κι' έμένα άν είχα τόσα λεπτά;

— Μή λές άνοήσιες, της εἶπε ο Μωρίς. ... Θα χωρίσωμε, σάν δυο καλοί φίλοι, όπως είχαμε συμφωνήσει.

Θεύγοντας απ' τό ρεστωράν δεν μπόρεσαν να βροῦν παρά μόνο ένα άνοιχτό αυτοκίνητο.

«Η παγωμένη βροχή τους χτυ- (πούσε στο ποσώπο. «Η Ρενέ άρχισε να βήχη δυνατά. «Ο Μωρίς θέλησε να τη σκεπάσῃ με το παλτό του εκείνη όμως άνήχηκε.

Μπροστά στη πόρτα του σπι- (τιού της άντήλαξαν τό τε- (λευταίο τους φίλοι. «Επειτα ή Ρενέ άνέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και μπήκε στο δωμάτιό της.

«Ενα δυνατό ρίγος την έκα- (νε να τρέμῃ, το κεφάλι της έκαίγε, τα μπήγνια της χτυ- (πούσαν. Στάλασε σ' ένα νι- (βάκι κι' άρχισε να σκέπτεται: «Όλα είχαν τελειώσει λοιπόν; Εἶχε χάσει για πάντα τον Μω- (ρίς;

«Ο βήχας την έπνιξε εσφνι- (κά και ή Ρενέ ένιωσε στο στομάχ της κάτι άλυμρό. «Εφε- (ρε το μαντήλι της στα χείλη της και τό έββε να βάφεται κόκκινο.

— Αίμα! ψιθύρισε ταραγμέ- (νη. Καλά έκανε και μ' άφησε ο Μωρίς. «Αν πάβαινε κι' αυ- (τό της τίποτα. «Όσο για μένα δεν τειράζει και τόσο τώρα πιά. Καλύτερα να πεθάνω.

ΠΙΕΡ ΒΙΛΕΤΑΡ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΣΑΜΟΥΡΑΪ

Μιά τρομερή έκδικοησις

«Έδω πλύθηκε το κεφάλι. Μή βουτή- (ζετε μέσα τα πόδια σας, ούτε τα χέ- (ρια σας).

Αὕτη ή έπιγραφή εἶνε γραμμένη πά- (νω σέ μία άσπρη ξύλινη πινακίδα, δί- (πλα σέ μία δροσερή και γραφική πη- (γή, στην πλαγιά ενός δεντροφυτεμέ- (νου λόφου του Γιέντο, στην Ιαπωνία. Το νερό αὐτό εἶνε ζεστότερο, καθώς τρέ- (χει πάνω στις πέτρες και στην πρασι- (νάδα. Σ' όλο τό λόφο υπάρχουν πολ- (λοι άρχαίοι τάφοι και παγώδες κρυμμέ- (νες κάτω απ' τα δέντρα. Ένα άρωμα λιθανίου εἶνε σκορπισμένο διαρκώς στον άέρα, μαζί με την ευωδιά των λουλουδιών.

«Δεν λείπει ή έπιγραφή ποῖο ήταν τό (κεφάλι) πού πλύθηκε στην πηγή. «Ο- (λοι όμως οι διαβάτες τό ξέρουν... Εἶ- (νε τόσο δραματικός αὐτός ο θρόλος των (47 πιστών Σαμουράι!

Στο έτος 1630, ο αὐλικός Κοτσουκέ, (αφού πρόσβαλε τον πρίγκιπα Άκάο, (κατάφερε άκόμα με τις πανουργίες του να πετυχη απ' τον αυτοκράτορα να τον (καταδικάσῃ άδικά σέ θάνατο και σέ (δημιουργία της της περιουσίας. Τό- (τε, 47 Σαμουράι, πιστοί ήπτικοι και φί- (λοι του άδικημένου, όρκισθηκαν να έ- (δικηθουν, τον κύριο τους. Άφισαν τη (γυναίκα και τα παιδιά τους, ό,τι άγα- (πητότερο είχαν στον κόσμο, κι' άφο- (ρίσθηκαν στην πραγμαποίησιν του δύ- (σκολου σκεδίου τους, με μία υπέροχη (έπιμονή, περιμένοντας κρυφά την εὐ- (νοική στιγμή. Πέρασαν έτσι 20 χρόνια.

Κι' έπὶ τέλους, όταν είχε άποκοιμηθῇ (λίγο λίγο ή δυσπιστία του Κοτσουκέ (κι' ή φρουρά του άπετέλειτο μόνο από (έλαχίστους άνδρες, οι Σαμουράι υπό (ρεσαν μία χειμωνιάτικη νύχτα να μπουν (κρυφά στο παλάτι του και να τον σφα- (γουν.

«Επειτα, άφου τοῦκοψαν το κεφάλι, (τόπλυναν στην πηγή και τό κατέβαλαν (πάνω στον τάφο του Άκάο, και πήγαν (να παραδοθουν μόνοι τους στους δικα- (στές. Εκείνι τους καταδίκασαν ν' ά- (νοίζουν την κοιλιά τους. Την περιμέ- (ναν, την άπόφασι αὐτή. Κι' άφου άγκα- (λιάσθηκαν κι' άποκαιρετήθηκαν, έκα- (μαν όλοι («χαράκιρι) πάνω στο σκαλο- (πάτι μιάς παγώδας, κοντά στον τάφο (του άγαπητού κυρίου τους.

«Η παγώδα αὐτή, μικρή, παλιά, κόκ- (κινη, από σαρκοφαγώμενό ξύλο κέ- (δρου, βρίσκεται λίγα βήματα μακριά (απ' την πηγή. Τα σκαλοπάτια της, πλυ- (μένα απ' τις βροχές 300 χειμώνων, δεν (διατηροῦν πια κανένα ίχνος απ' τό αἶ- (μα πού χύθηκε πάνω τους. «Η φαντασί- (α του ξένου δυσκολεύεται ν' αναπα- (ράσῃ τη φρικτή σφαγή, το φυκολάκη- (μα των 47 ανδρών, πού σπάρσαν (μέσα στο αἶμα, με την κοιλιά άνοιχτή (και τα σπλάχνα τους χυμένα έξω...

Μετά τό θάνατό τους, βρήκαν την (άνταρσιθ τους οι πιστοί Σαμουράι. Γιατί ένας αυτοκράτορας τους άνεκί- (ρυξε άργότερα αγίους και μάρτυρες (και διέταξε να σπολιστούν οι τάφοι (τους με χρυσά φύλλα, έμβλημα υπε- (ράτης τιμής. «Ολόκληρη ή Ιαπωνία (τους σεβεται άκόμα και τους λατρεύει. Τα παιδιά μοθαίνουν από μικρά τό δ- (νοῦά τους, πού τό τραγουδούν σέ με- (γάλα ποιήματα.

«Οι τάφοι τους βρίσκονται σ' ένα εί- (δος τετράγωνης πλατείας. Σαρναντα- (πτά όρθίες πέτρες, ακατέργαστες, κομ- (μάτια από γρανίτη, έχουν καθεμιά χα- (ραγμένο τό όνομα ενός Σαμουράι και (τό είδικό σημεῖο του («χαράκιρι) πού (σημαίνει ότι οι άνδρανοι αὐτοί πέθα- (νον σάν ευγενείς, άνοίγοντας την κοι- (λιά τους με τό μαχαίρι τους. Στις δυο (γωνίες της πλατείας, εἶνε σπινές (δυο πέτρες ψηλότερες, πάνω στους (τους του Άκάο και της γυναίκας του. Άμέτρητες μικρές χάρτινες ταινίες, (άσπρες ή κόκκινες, με όνόματα γραμ- (μένα πάνω τους, εἶνε κολλημένες στις (ταφόπετρες ή σκορπισμένες δίπλα τους (ανάμεσα στα χόρτα. Έχουν τα όνόμα- (τα των προσκυνητών, που κροκναι καθε- (μερινός, απ' όλη τη χώρα, για να τι- (μήσουν τους πιστούς Σαμουράι.

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Δ. ΨΑΘΑ

ΦΙΛΟΣ ΕΝΟΥΜΕΝΗ

Θυμάστε τον Άλέξ Τσικλητήρα, (τον περιήμονα εξάδελφο της μαντάς (Σουσού; Εἶνε εκείνος πού είχε την εξα- (θλιωμένη κόουρα της οποίας ή εμφάνι- (σις στον Βούθουλα προκαλούσε κάποτε (συναγερμό.

— Άλέξ! Βιέν μόν κουζίν!

— Τι γίνεσαι Σουσο;

— Ετοίμος ή κόουρα; Πρός άναψυχή (περικαλῶ εἰς Φάληρα. Γλυφάδας, Κη- (φισσιές κτλ. Άλλόν! Βίε!

Με χαριτωμένη αξιοπρέπεια έπαινε (στην κόουρα ή πυργοδόποινα και ο πε- (ρίφημος Άλέξ προσπαθούσε να βάλῃ (απρος Και τότε άρχισε τό δράμα. Βογ- (γούσε τό σασάβαλο, ούρλιαζε, βρυχό- (ταν, στέναζε, άλλα δεν ξεκολλούσε. Κα- (τέβαινε ο Άλέξ, έπαινε κάτω από τη (μηχανή, βλαστημούσε, έφτυνε και στο (τέλος μουντζώνε τη σασκαρόα προς με- (γάλη δυσφορία της Σουσούς πού έν- (θρονιμένη μέσα στη κόουρα περιέμε- (νε μ' αξιοπρέπεια πότε θα ξεκολλούσε (τό σασάβαλο.

Αὐτός ήταν ο Άλέξ. «Άλλα πέρασε καιρός και στο μεταξύ (ο βαρὺς εξάδελφος στο χρόνο της κα- (τοχής λουστίας με τη μαύρη άγορά — (άστονυχής γαρ — κι' εἶνε ένας σθεσράς (κύριος πολύ καθώς πρέπει και πολύ α- (ριστοκράτης. Εἶχε ένα σπίτι πλούσιο. Εἶχε έπιπλα βαρεία. Εἶχε κουστουμιά (άτέλειστα και λίρες. Εἶχε και πόκα. Εἶχε και μεγαλοπρέπεια. Εἶνε και πα- (τριώτης φανατικός και μιλούσε για όλα (τα ζητήματα απ' ύψους.

— Άλέξ, μόν κουζίν!

— Άντίο, μόν κουζίν Σουσο.

— Έλαβα διαβόγιον.

Στο σπίτι, λοιπόν, τοῦ Άλέξ Τσικλη- (τήρα εγκυστετάθηκε ή μαντά Σου- (σοῦ, και ήταν άποφασισμένη για πάντα (να μείνῃ εκεί και ποτέ να μη ξαναῖθ (στα μάτια της τον άθλιο Παναγιωτάκη.

— Εἶνε φρικτός μόν κουζίν.

— Εἴμ, δεν τό ξέρω;

«Ητο και παρέμεινε λαουτζίκος. Και (έχει νοστοριάζς λαϊκάς και κάνει τα (πάντα λαϊκά και τίποτις δεν τον έδιδεζε (ο πόλεμος. Άδύνατον να πάη πέρα από (τις μαριδες και τις παλαμίδες έντός (των όποιων έγεννήθηκε.

Ετσι.

Οι πρώτες μέρες πέρασαν καλά. «Η (γυναίκα του εξάδελφου της περιποιόταν (την πυργοδόποινα του Βούθουλα και (της έδειχνε, μάλλον, όλο τό σεβασμό (πού έπαθόλταν στην πολυθρόνητη (προσωπικότητά της. Άλλα σιγά-σιγά (άρχισε ή γκρίνια. Γιατί ή μαντά Σου- (σοῦ είχε συνήθειες και ιδιοτροπίες τις (όποτες άλλος άνδρας στον κόσμο δεν (μπορούσε να άποφέρει έξω απ' τον άγιο (έκείνον άνδρα που λέγεται Παναγιώ- (τάκης κι' είχε την ύψηλή τιμή να εἶνε (σύνζυγος αὐτοῦ το άπερίγραπτο φαινό- (μευο.

«Ενα πρωί, λοιπόν, έξασπασε φοβερός (καυγας. Πρωί, δηλαδή, πρὸς τοῦ λέ- (γειν. Γιατί ήταν ή ώρα δέκα κι' ή ύ- (ψηλή φιλοενομένη χαϊδεύονταν στο (κρεβάτι και έβιβε διαταγές.

— Υπηρεσία!

— Έτρεχε ή υπηρετρία.

— Εφημερίδες!

Σέ λίγο πάλι:

— Υπηρεσία!

— Έτρεχε ή υπηρετρία;

— Καφέ ό-λα, και μπρέκφαστ.

Και ύστερα ξανά:

— Υπηρεσία!

— Έτρεχε ή υπηρετρία.

— Να ξεέλθουν οι μύγες από τό δω- (μάτιο. Και άπορώ πώς έβιβε συντησμέ-

νοι έδω μέσα: Ούδεμία μυγα έπιτρέ- (πεται να εισέλθῃ άνευ άδείας μου προ- (σωπική!

Κατάπληκτη πηγαينهρόταν ή «πη- (ρεσία». Άλλα οι ιδιοτροπίες της Σου- (σοῦς δεν έπρόκειτο να σταματήσουν έ- (κεί:

— Υπηρεσία!

— Άγαπάνια ή υπηρετρία.

— Άνοιξε τό ραδιόφωνο.

Σέ λίγο πάλι:

— Υπηρεσία!... Κλείσε τό ραδιό- (φωνο!

Εἶχε σκάσει τό δύστυχο κορίτσι. Άπο (τά ζημερώματα κάθε μέρα δεν έκανε τί- (ποτ άλλο παρά να της φωνάζῃ και να (της δίνῃ έντολές. Άλλα οι ιδιοτροπίες (της πυργοδόποινας του Βούθουλα δεν (σταματοῦσαν εκεί. Την ένοχλούσε ο πα- (ραμικρός θόρυβος. Το δυνατό περπάτη- (μα. Το δυνατό βήξιμο. Το δυνατό πτέρ- (νισμα. Η δυνατή όμιλία. Κάθε μέρα τό (πρωί τό είχε παρακάνει.

— Υπηρεσία!

— Ορίστε κυρία.

— Η κυρία σου τραγουδεί;

— Μάλιστα κυρία.

— Να της εἰς την κυρία σου άσματα (άπαγορεύονται εἰς ένα σπίτι καθώς πρέ- (πει. Και μὸ ένθυμίζε τσοκαριές μπι- (θουλές. Εἰς ένα σπίτι καθώς πρέπει έ- (πιτρέπονται μόνον μουσικά όργανα. Μο- (τσάρ, Μπετόβεν, Βαγνέρ και τό τοιαύ- (τα. Και ραδιό κατά συγκατάθεσιν όταν (μου γουστάρει. Άλλέ!...

Και, βέβαια, έξω φρενών ήταν ή ύ- (πηρετρία. Άλλα ή κυρία Τσικλητήρα (έβραζε. Πού θα ήλπιανε αὐτή ή Ιστο- (ρία; Νά την φιλοξενούν και να τό σ (κάνῃ άνω κάτω; Μία έκανε όπονην. (Αὐό έκανε όπονην. Πέντε και δέκα δέ (μίλησε. Άλλα κάποτε εξαντλήθηκαν και (τά τελευταία δρια της όπονην. «Η κυ- (ρία Τσικλητήρα δεν ήταν απ' τις γυ- (ναίκες πού διατηροῦν στο κεφάλαιο της (ψυχραιμίας. Και μιά και δυο χυμῆς (στο δωμάτιο όπου χαϊδεύονταν ή Σου- (σοῦ.

— Τι εἶπατε μαντά;

— Άνασηκώθηκε ή Σουσο.

— Πράτῃ, ή φωνή σας χαμηλά! Δεῦ- (ρον άπαγορεύεται ή εισόδος εἰς τό (βιαιότερα διαμερίσματά μου. Τρίτον ή (ανάμειξη σας μεγάλη να εισέρχεσθε ά- (νε κανονικό θυροκτυπήματος. Τέταρ- (τον δεν δέχομαι άκροάσεις όταν άνα- (παύομαι. Πέμπτον μεταβολή και δέω!

— Επάγωσε ή άλλη.

Τι ήταν αὐτό. Οὔτε κουβή κρούω νε- (ρόν να της άδειάζαν στην πλατή δεν θα (ένιωθε αὐτό τό συνάδισμα. Ήταν τέ- (τοιο, άπόλυτα έπιβεβητικό τό ύφος της (Σουσούς, τόσο άγέρωχῃ ή στάσις της, (τόσο περιφρονητική ή ματιά της ώστε ο (δυνατότερος και μαχητικότερος χαρα- (κτήρας δεν άντεχε μπροστά της. Άφου (εἶπε τα λόγια αὐτά γύρισε τις πλάτες (ή Σουσού και βυθίστηκε χωρίς νευρία (με πλήρη ψυχραιμία και γαλήνη στην έ- (φημερίδα της. Μία κουβέντα μόνον ή (πανάσας:

— Άλλέ!

— Κυρία μου...

— Άλλέ! Άλλόν! Βίε! Υπηρεσία!...

«Ηλθε ή υπηρετρία:

— Βγάλε έξω την κυρία. Και άνευ (άναγγελίας άπαγορεύεται να εισέρχεται (εἰς τα διαμερίσματά μου ο πάς!

Κύτταζε κατάπληκτη ή «υπηρεσία» (την κυρία. Κύτταζε κι' ή κυρία την ύ- (πηρεσία. Και τάχασαν, τόσο πολύ κι' (οι δυο τους ώστε βήκαν από τό δωμά- (τιο. Άλλα ή κυρία βήκε άφου μου- (μούρισε:

— Αίσχος!

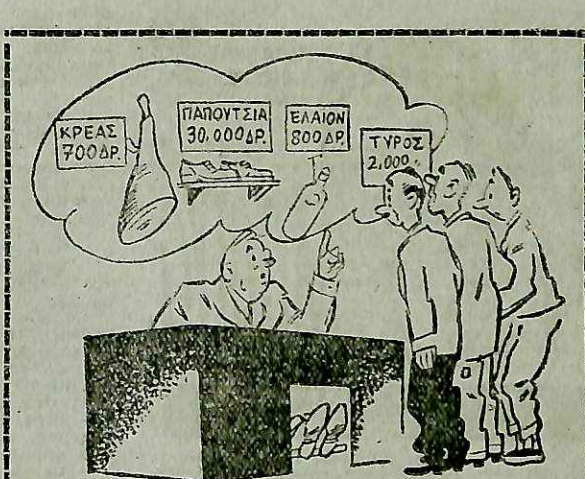
Και ή Σουσο:

— Να κληθῇ ο κουζίν Άλέξ Τσικλη- (τήρας να μάθῃ τρόπους εἰς μία τσο- (καρία σύζυγον. Άλλέ! Άλλέ!

Και ο κουγας άνεβλήθηκε γι' άνοή- (τα. Δ. ΨΑΘΑΣ

Τό έλαστικό κρύσταλλο

Δεν εἶνε καινούργια εφευρέσεις (τό («έθραυστο» κρύσταλλο των αὐ- (τοκινήτων, πού, όταν σπάσει, τό (κομμάτι του δεν σκορπίζονται άλ- (λά μένουν προσκολλημένα στη θέ- (σι τους. Το κρύσταλλο αὐτό εἶνε (τριπλό: «Αποτελείται από δυο λε- (πτά φύλλα γυαλίου, κολλημένα (στις δυο όψεις ενός τρίτου φύλλου (από πλαστικό ουσία. Όταν σπάσῃ (τό γυαλί, ή πλαστική ουσία συγκρα- (τεί τό κομμάτι, κι' έτσι δεν κινδύ- (νεύουν να πληγωθουν απ' αὐτό ο (σώφερ κι' οι έπίβάτες του αυτοκινή- (του. Τώρα λοιπόν κατασκευάσθηκε (ένα νέο είδος τέτοιου γυαλίου, πού (έχει τόσο έλαστικότητα κι' ευλυγι- (σία, ώστε διπλώνεται όπως τα χα- (λά. Το κρύσταλλο αὐτό εἶνε άνθε- (κτικώτερο, όταν εἶνε κρύος ο (καιρός.

ΣΥΜΦΩΝΟΙ!

«Ο ὕπουργός: Πρέπει να εξαρθήτε εἰς τό (ύφος τῶν περιστάσεων! Οἱ ὕπαλλοι: Αὐτό ζήταμε κι' εἰμεῖς, (κύριε ὕπουργέ!

Ἀθηναϊκά επίκαιρα

Πάστες

Ἐξηνταπέντε πρόσωπα — δεν εἶν' τό πράγμα άστεῖον (φαινόνα πάσαν εκλεκτήν εἰς ζαχαροπλαστεῖον (εὐπλητρίσθωσαν — πάθημα φοβερόν (κι' ολίγοι δέν μετεβαίνον εἰς τόντον χλοερόν.

Και κάποιος στενός φίλος μου, θεδαίως παντρεμένος (στο ζαχαροπλαστεῖο αὐτό πήγε κατεσκευασμένος (και ένα δίσκο άγόρασε πάστες-ω! τί καρά του (και τις άπέστειλεν εὐθὺς γραμμή στην πεθερά του.

Ἀκρόπολις

Ἐκεῖ στίς Ἀκροπόλεως τόν ἱερό τό δρόμο (ένα ζευγάρι ερωτικό άνεδέχκε μόνον (και εγκρεμοστακτικέ άγρίως κι' έν τῷ έμα (κι' έτσι το πρώτο γραφτικέ ερωτικόν μας δρόμο.

Ἐκείνος λίαν έμμανώς έκείνην άγαπούσε (κι' έκείνη, από πάρτη της, για κείνον εὐφορούσε, (μαζύ άνειρευόντουσαν τό μέλλον τους, τα δράδυα (άλλα έκείνου ο μπαμπάς, στυγνός και έπιπόλαιος (δεν έδινε του γάμου των τη σχετική τῆν άδεία (κι' έτσι τα πλήρωσε ο ἱερός δρόμος της Ἀκροπό- (λεως.

Ἐπήγαν ήγουν τα παιδιά στην Κόλασι άδικως, (όπως ή Μαίρη άλλους κι' ο φίλος της Μιμικός.

ΙΩΑΝΝΑΣ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΔΙΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

6ον — Θέμο, του είπες. Τά ξέρω όλα... Δέν έπρεπε να διατάσεις ούτε λεπτό. Γιατί νά διατάσεις;... Δέν καταλαβαίνεις πως με προσβάλλεις;... Πώς υπάρχουν να διατάσεις;...

Δέν καταλάβαινε τίποτα, ψιθύριζε ο νέος κοκκινίζοντας από βουβή. Πήρε τα δυο του χέρια στα δικά της ποδιαί.

Κακό παιδί! Τόν μάλασε, παίρνοντας τόσο μπροστά. Δέν κατάλαβε λοιπόν πως η δική του η άγνοια δέν είναι συνηθισμένη;... Πώς άμφεβαλες, έστω και με στιγμή;... Άγαστ μου!... Έρρα για να σου πω ότι όπως και να είναι η ζωή σου, θα μ' έβλεπε στο πλάι σου. Πλάσσεισαι ανούσια με φως, δέν δάπνε χαμένους. Τι σημασία έχει αν άλλαξαν μερικά πράγματα;... Η ψυχή μας δέν αλλάζει;...

Μαρίνα, την έφυγε, πές μου καλύτερα τι θέλεις να πής; Μη με βασανίζεις άλλο. Τι ξέρεις;... Τι ξέρεις;... Τόν κούρασε γελώντας στα μάτια, και με μια ξαφνική κίνηση, τού σήκωσε το σεντόνι. Άν έβλεπε τα πόδια του σακατεμένα, δέν θα φώναζε έτσι όπως φώναζε όταν είδε δέν πόδια γυρά, μέσα στα πανταλόνια της πεταμένα. Όλα τα πρόσκαιρα γύρισμα και κούταξαν. Ο Θέμος την κούταξε κι' αυτός σαστισμένος.

Τι έβλεπε Μαρίνα;... Θέμο, έκανε αυτή, κλαίγοντας και γελώντας υπερβολικά. Δέν... δέν... Κούταξε κι' αυτός τα πόδια του παραξενεμένους, γιατί κι' η Μαρίνα τα κούταζε σαν να έβλεπε το πιο παράξενο πράγμα του κόσμου. Και με μια πεταχτική από το κρεβάτι. Στάθηκε μπροστά της γέρως, στήριξε, όπως άλλοτε, αστραφτερό από θυμωμένη. Αύτη έρρεσε...

Μαρίνα, της είπες χαμογελώντας. Τι με κούταξες;... Νά με, είμαι γέρως κι' δόκλιμος. Μήπως σου είχαν πής;... Νόμικα, Θέμο, πως σου είχαν κόψει τα πόδια.

Γέλασε με την καρδιά του. — Ά, γι' αυτό τόσο ώρα μου μιλάς και δέν μπορείς να καταλάβεις τι θέλεις να πής; Λάθος, Μαρίνα... Κούταξε πέρα εκείνο το παιδί. Συννοήματός μου. Αύτος είναι ο Θέμος Πρανίδης με τα κομμένα πόδια.

Θέμο, Θέμο!... Μοδρχειται να φωνάξει, μοδρχειται να κλάψει από την εδύχια μου... Έρχονται να σου πω ότι υπακούω στο δέλεο να γίνω γυναίκα σου, όπως ήθελες... Έρχονται να σου πω και κάτι άλλο...

Μαρίνα, την έκανε ο Θέμος παίρνοντας ξαφνικά ένα ύψος παράξενο. Πού κάθεται;... Ηλθες εδώ στην Άθινα;... Μεθαύριο βγαίνει από το νοσοκομείο. Είμαι έντελώς καλά... Θα περάσω λοιπόν από το σπίτι σου, να τα πούμε.

Μία λήμψη εδύχιας φάτισε τα μάτια της. — Βγαίνεις από το νοσοκομείο;... Ω, Θέμο, στο σπίτι λοιπόν θα τα πούμε. Μένω στην θάλασσα, όπως θέλεις Μαρίνα... Έκανε αυτή, με μια σκιά στα μάτια.

Ήταν πολύ εντυπωσιωμένη η Μαρίνα, και δέν παρατήρησε την έκπληξη του. Μία άλλη εικόνα περνούσε μπροστά στα μάτια της. Δέν θα τούλαγε τίποτα τώρα για το παιδί. Μά θα ποδ το παρανοούσε. Δέν έβλεπε πια τί της έλεγε, τρελή όπως ήταν από χαρά. Έμενε ακόμα κάμωση ώρα κοντά του, κι' έτι τέλους το είπες.

— Φεύγω τώρα, άσπρη μου... Αύριο θα περάσω πάλι από δό.

— Γιατί; Έκανε αυτός στενοχωρημένος. Γιατί κούραξες τόσο μακριά;... Άφού μεθαύριο θαρθω άνω.

— Δέν θέλεις να έλθω; Έκανε αυτή παραξενωμένη.

— Μα γιατί να κλέψης τόν κόπο;... Έλα, να σε φιλήσω κρυφά... Μεθαύριο λοιπόν στη θάλασσα σου Μαρίνα...

Την έσπρωξε μαλακά κι' η Μαρίνα κατάλαβε πως έπρεπε υπακούω στο φωνή.

ΚΑΤΡΑΚΥΜΑΝΑ

Το φτωχικό σεντόνι της θάλας Μαρίνας από Παναγιώτη, με τα δύο δαμάτια, έμοιαζε την

άλλη μέρα με παραμυθένιο καλατάκι. Η Μαρίνα σε δυο ώρες το είχε μεταμορφώσει. Με το τίποτα. Με δυο λουλούδια, με κάποιο κέντημα βγαλμένο από το σεντόνι της θάλας, με μια ξεχασμένη εικόνα. Η ίδια πετούσε. Τα πόδια της δέν άγγιζαν στη γη, κι' η φωνή της έμοιαζε με κελόφωτο εδύχιας. Νωρίς το απόγευμα, κουρασμένα πια από τη χαρούμενη άγανία κι' από τη δουλειά, κάθονταν κοντά στη θάλασσα, στο κρηπίδι. Παρέκει, στη μικρή βεράντα κοιμούνται το μωρό. Η Μαρίνα τούρραβε έλαστικά ένα καινούριο τριανταφυλλί φουτσονάκι.

— Τι το θέλεις αυτό; τη μάλασε μαλακά η θεία της. Δέν έκουράζονται και λιγάκι;... Θέλω να τού φορέσω καινούργια αυτίο του μωρού μου, θεία Μαρίνα. Έστω να είναι όμορφο... Είπε όμορφο; Τι λές;...

Οι δυο γυναίκες έσκυψαν άπάνω από την κούνια. Η μικρούλα ήταν σωστό άγγελουδάκι, με το μελαχροινό της προσωπάκι δλουτογγυλά, με τα μικροσκοπικά χεράκια σφιγμένα, και με τα μεγάλα ματόκλαμα που έρχονταν με σκιά στα βελούδινα της μαγουλάκια.

— Είπε κοίκαλα, κι' απαρτάλαξη ο πατέρας της, είπε η θεία Μαρίνα. Θα τρελλάθω από κομάρι ο Θέμος.

— Θεία! Έκανε η Μαρίνα άγκαλιάζοντας την άγαθή γυναίκα με συγκίνηση. Σου χρωστάω τόσα, δέν ξέρω πως θα μπορούσα να σ' τα ξεπληρώσω. Όλη μου την εδύχια έβρισε τη χροιά σου... Και αν δέν ήσουν έσύ, δέν ξέρω τι θα γινόταν το δόστυχο μωρό μου. Πώς τα κατάφερες σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς να βρής παρηγόρση, χωρίς πληρωμή, είναι το μυστικό σου...

— Ύναρχον και Χριστιανός στον κόσμο, άποκρίθηκε άπλά η θεία της. Έννοια σου, ο Θέος κρίνει τον άνθρωπο κατά την καρδιά του. Είπε ότι έσύ άναπας άληθινά, και την άληθινή άγάπη πάντα την προσοτατεύει.

— Λες ο Θέμος να μ' άναπεί άληθινά;... Την κούταξε τρομαγμένη η θεία Μαρίνα. — Η ερώτησις ήταν άναπάντητη.

Τι σου πέρασε από το μυαλό; ρώτησε. Γιατί ρωτάς έτσι;... Έμενε σκεπτική λίγη ώρα η Μαρίνα. — Έπειτα άναπασα.

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε, μ' ένα άπλο χαμόγελο... Νά, τώρα ξαφνικά σφιγχτικη η καρδιά μου... Έτσι, χωρίς λόγο, καθώς θυμήθηκα τόν τόνο της φωνής του, μου φάνηκε σαν κρύος.

— Τα λόγια σου σου είπα να προσέξω, όχι τόν τόνο.

— Και τα λόγια του, θεία... Γιατί μούδωσε να καταλάβω πως δέν θέλει να πάω σήμερα να τόν ίδω;

— Μα είναι τόσο μακριά... — Άν λάτρευες να με ίδω, θα συλλογιζόταν τόν κόπο;... — Οδω, Μαρίνα, είσαι κοινή, θεόκοιτη... — Και γιατί με είπες άποκρίθηκε βεβαιωμένα μερικές που βρίσκονται στην Άθινα;... Άν ήταν βαρέα τραυματισμένος, θα το καταλάβαινα... Μά είναι γέρως, θεόγερος...

— Μιλάς σά να λυπαστείς που δέν είπα σ' κάποιον;... Μήπως το θεωρείς δυστύχημα που δέν θα σου δώθι έκδορία να θυσιάζεις τα νεύρα σου;... — Θεία, έκανε η Μαρίνα, σοδάρη... Έξασα να τόν ρωτήσω... Το θεωρώ φυσικό πως

δέν με είπες άποκρίθηκε να έρθω να τόν ίδω σακατεμένο... Άλλά, άφού είναι γέρως η πρώτη του σκέψις δέν έπρεπε να είναι σ' έμένα;... Έπειτα, άφού είναι θεόγερος τι κάθεται ακόμα στο νοσοκομείο;... — Τόν ρώτησες τι τραύμα είχε;... — Δέν σε λέω κοινή;... Τι με ρωτάς έμένα;... — Θεία, μοδρχειται να μην τόν άκούσω και να πάω στο νοσοκομείο.

Γέλασε η θεία Μαρίνα... — Ζηλιάρωντας!... Μά, να σου πω, δέν είναι κι' άσχημη η έμπνευσις σου. Δέν πρέπει δά να τούς άκούω κατά γράμμα τούς άντρες. Πήγαυνε αν σου κάνη κέρη... Και γτούσο καλά, πολύ καλά.

Γέλασε η Μαρίνα, και σε λίγο παρουσιάζονταν όμορφη, μ' ένα τριανταφυλλί φουτσονάκι, άπλο, άλλα γουστάρω.

— Θεία! φώναζε γελώντας, άλήθεια είμαι τρελή! Και μου φαίνεται πως κατά βάθος μόνον η έπιθυμία μου να τόν ίδω με σπρώχνει να πάω στο νοσοκομείο.

Γέλασε κι' η θεία με την καρδιά της, κι' η Μαρίνα φίλησε το μωρό της κι' έφυγε πεταχτή.

Όταν έφθασε στο νοσοκομείο, είχε ξεχάσει τις άπορίες της σκέψις της στιγμής, και δέν συλλογιζόταν τίποτα άλλο παρά τη χαρά να τόν ξαναείδω.

— Άνέθηκε τρέχοντας τις λευκές σκάλες, κι' έφθασε στο θάλαμο. Ο Θέμος Πρανίδης με τα κομμένα πόδια, καθόταν κοντά στην πόρτα, και την κούταξε έρωτηματικά. Λίγοι τραυματίες ήταν μέσα σήμερα. Έρριξε η Μαρίνα μια ματιά στο κρεβάτι του Θέμου. Ήταν άδειανό. Δίπλα μες στιγμή η κοπέλλα, κι' έπειτα ρώτησε δειλά το νέο παιδί με τα κομμένα πόδια και με τα γαλανά μάτια: — Σας παρακαλώ... μήπως ξέρετε που είναι ο συννοήματός σας;...

— Ά, κι' έσείς της ξέρετε τη συννοήμια; Έκανε ο τραυματίας μ' ένα γλυκό χαμόγελο... Νά, δεσποινίς, δε μπορώ να σας πω ποδ άκριβώς είναι. Σήμερα πήραν ποδ ο περισσότεροι τραυματίες, με τις άδελφές... Σίγουρα ο Πρανίδης, που ήταν γέρως, δέν άδινει μέσα.

— Μά ποδ να πής;... — Κουτάχτε, η στον κήπο του νοσοκομείου, η άπάντησε στο δάσος... κάπου κοντά φαντάζομαι θα πής.

— Έχει ώρα ποδφύγε;... — Μισή ώρα περίπου... — Εύχαριστώ, άποκρίθηκε η Μαρίνα, κι' έκανε να φύγη.

Δέν μου λέτε, ρώτησε όμως άσπρη, γυρίζοντας πίσω με ξαφνική έμπνευση. Γιατί μένει άπόμα έδω ο συννοήματός σας, άφού είναι καλά;... Τι τραύμα έχει;... — Γιατί μένει έδω; Έκανε ο νέος χαμογελώντας, και κούταζοντας την πονηρά. Έ, ίσως να άπάχουν σπουδαίοι λόγοι...

— Τι λόγος; ρώτησε η Μαρίνα παραγμένη. Παρατήρησε αύτος την παραχή της, και συνέχισε πιο άδιαφορά: — Πού έβλεπε να έξω έγώ, δεσποινίς;... — Τι τρέχεις ρώτησε μία άδελφή, μπαίνοντας μέσα γελαστή.

Ήταν ένα κορίτσι νάνατο, στρουμπουλό και ροδοκόκκινο. — Νά, άδελφή, είπα ο τραυματίας. Η δεσποινίς με ρωτάει για το συννοήματό μου. Ά, πορτί πως μένει έδω; άκόμα, ενώ είναι καλά. Χι... χι... Έκανε η κοπέλλα τσαχνίτινα...

Θέμα άκανούθες. — Γιατί μένει έδω; ρώτησε η Μαρίνα, καρφώνοντας τα γαλανά της μάτια τρομαγμένα στην άδελφή.

— Ω, τίποτα! Έκανε αυτή, αλλάζοντας γρήγορα ύψος. — Άδελφούλα, άκούστηκε μία άντρηκή φωνή κοντά της. Γιατί δέν με παίρνεις κι' έσύ έμένα από την προστάσια σου;... Η άδελφή γέλασε. Η Μαρίνα γύρισε και είδε ένα τραυματία, ένα όμορφο παιδί με κομμένο το ένα χέρι... Λίγο-λίγο όμως κατάλαβε τα λόγια του.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε όσο μπορούσε πιο άπλά... Προστατεύει κανείς τόν Πρανίδη και τόν κράτησε έδω;... — Όλα γίνονται, δεσποινίς, είπε ο νέος, κούταζοντας την άδελφή τσαχνίτινα. Όλα γίνονται...

— Και ποιος τόν προστατεύει; ρώτησε πάλι όσο πιο άπλά μπορούσε η Μαρίνα.

— Δέν ξέρω, έκανε ο νέος πονηρά... Η καλύτερη προστάσια είναι πάντα από γυναίκα. Άν τύχη μάλιστα η προστάτρια σου να είναι άδελφή και ν' άνήκη στην άριστοκρατία, τότε σώζακες...

— Σάπα, τόν μάλασε η άδελφή... Δέν ξέρεις τί λές... Τι φλαρλές είναι αυτές; Ή τόν άκούεις, δεσποινίς... Ποιος ξέρει, κάποιος λόγος θα άπάχνη ποδ έμεινε έδω ο Πρανίδης, αν και δέν φαίνεται νάχη τίποτα.

Τους κούταξε και τους τρεις στα μάτια η Μαρίνα. Τα μάτια του Θέμου Πρανίδη με τα κομμένα πόδια, είχαν μία βαθιά λυπη. Ο άδελος κι' η άδελφή έδειχναν άδιαφορία.

Δίπλα τους, κάπου, κι' έπειτα είπε σιγά: — Πάω στον κήπο, ίσως τόν συναντήσω. Την άφηναν να φύγη, κούταζοντας την καλά. Μόλις άπομακρύνθηκε άκούσε πως ψιθύριζε

δέν με είπες άποκρίθηκε να έρθω να τόν ίδω σακατεμένο... Άλλά, άφού είναι γέρως η πρώτη του σκέψις δέν έπρεπε να είναι σ' έμένα;... Έπειτα, άφού είναι θεόγερος τι κάθεται ακόμα στο νοσοκομείο;... — Τόν ρώτησες τι τραύμα είχε;... — Δέν σε λέω κοινή;... Τι με ρωτάς έμένα;... — Θεία, μοδρχειται να μην τόν άκούσω και να πάω στο νοσοκομείο.

Γέλασε η θεία Μαρίνα... — Ζηλιάρωντας!... Μά, να σου πω, δέν είναι κι' άσχημη η έμπνευσις σου. Δέν πρέπει δά να τούς άκούω κατά γράμμα τούς άντρες. Πήγαυνε αν σου κάνη κέρη... Και γτούσο καλά, πολύ καλά.

Γέλασε η Μαρίνα, και σε λίγο παρουσιάζονταν όμορφη, μ' ένα τριανταφυλλί φουτσονάκι, άπλο, άλλα γουστάρω.

— Θεία! φώναζε γελώντας, άλήθεια είμαι τρελή! Και μου φαίνεται πως κατά βάθος μόνον η έπιθυμία μου να τόν ίδω με σπρώχνει να πάω στο νοσοκομείο.

Γέλασε κι' η θεία με την καρδιά της, κι' η Μαρίνα φίλησε το μωρό της κι' έφυγε πεταχτή.

Όταν έφθασε στο νοσοκομείο, είχε ξεχάσει τις άπορίες της σκέψις της στιγμής, και δέν συλλογιζόταν τίποτα άλλο παρά τη χαρά να τόν ξαναείδω.

— Άνέθηκε τρέχοντας τις λευκές σκάλες, κι' έφθασε στο θάλαμο. Ο Θέμος Πρανίδης με τα κομμένα πόδια, καθόταν κοντά στην πόρτα, και την κούταξε έρωτηματικά. Λίγοι τραυματίες ήταν μέσα σήμερα. Έρριξε η Μαρίνα μια ματιά στο κρεβάτι του Θέμου. Ήταν άδειανό. Δίπλα μες στιγμή η κοπέλλα, κι' έπειτα ρώτησε δειλά το νέο παιδί με τα κομμένα πόδια και με τα γαλανά μάτια: — Σας παρακαλώ... μήπως ξέρετε που είναι ο συννοήματός σας;...

— Ά, κι' έσείς της ξέρετε τη συννοήμια; Έκανε ο τραυματίας μ' ένα γλυκό χαμόγελο... Νά, δεσποινίς, δε μπορώ να σας πω ποδ άκριβώς είναι. Σήμερα πήραν ποδ ο περισσότεροι τραυματίες, με τις άδελφές... Σίγουρα ο Πρανίδης, που ήταν γέρως, δέν άδινει μέσα.

— Μά ποδ να πής;... — Κουτάχτε, η στον κήπο του νοσοκομείου, η άπάντησε στο δάσος... κάπου κοντά φαντάζομαι θα πής.

— Έχει ώρα ποδφύγε;... — Μισή ώρα περίπου... — Εύχαριστώ, άποκρίθηκε η Μαρίνα, κι' έκανε να φύγη.

Δέν μου λέτε, ρώτησε όμως άσπρη, γυρίζοντας πίσω με ξαφνική έμπνευση. Γιατί μένει άπόμα έδω ο συννοήματός σας, άφού είναι καλά;... Τι τραύμα έχει;... — Γιατί μένει έδω; Έκανε ο νέος χαμογελώντας, και κούταζοντας την πονηρά. Έ, ίσως να άπάχουν σπουδαίοι λόγοι...

— Τι λόγος; ρώτησε η Μαρίνα παραγμένη. Παρατήρησε αύτος την παραχή της, και συνέχισε πιο άδιαφορά: — Πού έβλεπε να έξω έγώ, δεσποινίς;... — Τι τρέχεις ρώτησε μία άδελφή, μπαίνοντας μέσα γελαστή.

Ήταν ένα κορίτσι νάνατο, στρουμπουλό και ροδοκόκκινο. — Νά, άδελφή, είπα ο τραυματίας. Η δεσποινίς με ρωτάει για το συννοήματό μου. Ά, πορτί πως μένει έδω; άκόμα, ενώ είναι καλά. Χι... χι... Έκανε η κοπέλλα τσαχνίτινα...

Θέμα άκανούθες. — Γιατί μένει έδω; ρώτησε η Μαρίνα, καρφώνοντας τα γαλανά της μάτια τρομαγμένα στην άδελφή.

— Ω, τίποτα! Έκανε αυτή, αλλάζοντας γρήγορα ύψος. — Άδελφούλα, άκούστηκε μία άντρηκή φωνή κοντά της. Γιατί δέν με παίρνεις κι' έσύ έμένα από την προστάσια σου;... Η άδελφή γέλασε. Η Μαρίνα γύρισε και είδε ένα τραυματία, ένα όμορφο παιδί με κομμένο το ένα χέρι... Λίγο-λίγο όμως κατάλαβε τα λόγια του.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε όσο μπορούσε πιο άπλά... Προστατεύει κανείς τόν Πρανίδη και τόν κράτησε έδω;... — Όλα γίνονται, δεσποινίς, είπε ο νέος, κούταζοντας την άδελφή τσαχνίτινα. Όλα γίνονται...

— Και ποιος τόν προστατεύει; ρώτησε πάλι όσο πιο άπλά μπορούσε η Μαρίνα.

— Δέν ξέρω, έκανε ο νέος πονηρά... Η καλύτερη προστάσια είναι πάντα από γυναίκα. Άν τύχη μάλιστα η προστάτρια σου να είναι άδελφή και ν' άνήκη στην άριστοκρατία, τότε σώζακες...

— Σάπα, τόν μάλασε η άδελφή... Δέν ξέρεις τί λές... Τι φλαρλές είναι αυτές; Ή τόν άκούεις, δεσποινίς... Ποιος ξέρει, κάποιος λόγος θα άπάχνη ποδ έμεινε έδω ο Πρανίδης, αν και δέν φαίνεται νάχη τίποτα.

Τους κούταξε και τους τρεις στα μάτια η Μαρίνα. Τα μάτια του Θέμου Πρανίδη με τα κομμένα πόδια, είχαν μία βαθιά λυπη. Ο άδελος κι' η άδελφή έδειχναν άδιαφορία.

Δίπλα τους, κάπου, κι' έπειτα είπε σιγά: — Πάω στον κήπο, ίσως τόν συναντήσω. Την άφηναν να φύγη, κούταζοντας την καλά. Μόλις άπομακρύνθηκε άκούσε πως ψιθύριζε

δέν με είπες άποκρίθηκε να έρθω να τόν ίδω σακατεμένο... Άλλά, άφού είναι γέρως η πρώτη του σκέψις δέν έπρεπε να είναι σ' έμένα;... Έπειτα, άφού είναι θεόγερος τι κάθεται ακόμα στο νοσοκομείο;... — Τόν ρώτησες τι τραύμα είχε;... — Δέν σε λέω κοινή;... Τι με ρωτάς έμένα;... — Θεία, μοδρχειται να μην τόν άκούσω και να πάω στο νοσοκομείο.

Γέλασε η θεία Μαρίνα... — Ζηλιάρωντας!... Μά, να σου πω, δέν είναι κι' άσχημη η έμπνευσις σου. Δέν πρέπει δά να τούς άκούω κατά γράμμα τούς άντρες. Πήγαυνε αν σου κάνη κέρη... Και γτούσο καλά, πολύ καλά.

Γέλασε η Μαρίνα, και σε λίγο παρουσιάζονταν όμορφη, μ' ένα τριανταφυλλί φουτσονάκι, άπλο, άλλα γουστάρω.

— Θεία! φώναζε γελώντας, άλήθεια είμαι τρελή! Και μου φαίνεται πως κατά βάθος μόνον η έπιθυμία μου να τόν ίδω με σπρώχνει να πάω στο νοσοκομείο.

Γέλασε κι' η θεία με την καρδιά της, κι' η Μαρίνα φίλησε το μωρό της κι' έφυγε πεταχτή.

Όταν έφθασε στο νοσοκομείο, είχε ξεχάσει τις άπορίες της σκέψις της στιγμής, και δέν συλλογιζόταν τίποτα άλλο παρά τη χαρά να τόν ξαναείδω.

— Άνέθηκε τρέχοντας τις λευκές σκάλες, κι' έφθασε στο θάλαμο. Ο Θέμος Πρανίδης με τα κομμένα πόδια, καθόταν κοντά στην πόρτα, και την κούταξε έρωτηματικά. Λίγοι τραυματίες ήταν μέσα σήμερα. Έρριξε η Μαρίνα μια ματιά στο κρεβάτι του Θέμου. Ήταν άδειανό. Δίπλα μες στιγμή η κοπέλλα, κι' έπειτα ρώτησε δειλά το νέο παιδί με τα κομμένα πόδια και με τα γαλανά μάτια: — Σας παρακαλώ... μήπως ξέρετε που είναι ο συννοήματός σας;...

— Ά, κι' έσείς της ξέρετε τη συννοήμια; Έκανε ο τραυματίας μ' ένα γλυκό χαμόγελο... Νά, δεσποινίς, δε μπορώ να σας πω ποδ άκριβώς είναι. Σήμερα πήραν ποδ ο περισσότεροι τραυματίες, με τις άδελφές... Σίγουρα ο Πρανίδης, που ήταν γέρως, δέν άδινει μέσα.

— Μά ποδ να πής;... — Κουτάχτε, η στον κήπο του νοσοκομείου, η άπάντησε στο δάσος... κάπου κοντά φαντάζομαι θα πής.

— Έχει ώρα ποδφύγε;... — Μισή ώρα περίπου... — Εύχαριστώ, άποκρίθηκε η Μαρίνα, κι' έκανε να φύγη.

Δέν μου λέτε, ρώτησε όμως άσπρη, γυρίζοντας πίσω με ξαφνική έμπνευση. Γιατί μένει άπόμα έδω ο συννοήματός σας, άφού είναι καλά;... Τι τραύμα έχει;... — Γιατί μένει έδω; Έκανε ο νέος χαμογελώντας, και κούταζοντας την πονηρά. Έ, ίσως να άπάχουν σπουδαίοι λόγοι...

— Τι λόγος; ρώτησε η Μαρίνα παραγμένη. Παρατήρησε αύτος την παραχή της, και συνέχισε πιο άδιαφορά: — Πού έβλεπε να έξω έγώ, δεσποινίς;... — Τι τρέχεις ρώτησε μία άδελφή, μπαίνοντας μέσα γελαστή.

Ήταν ένα κορίτσι νάνατο, στρουμπουλό και ροδοκόκκινο. — Νά, άδελφή, είπα ο τραυματίας. Η δεσποινίς με ρωτάει για το συννοήματό μου. Ά, πορτί πως μένει έδω; άκόμα, ενώ είναι καλά. Χι... χι... Έκανε η κοπέλλα τσαχνίτινα...

Θέμα άκανούθες. — Γιατί μένει έδω; ρώτησε η Μαρίνα, καρφώνοντας τα γαλανά της μάτια τρομαγμένα στην άδελφή.

— Ω, τίποτα! Έκανε αυτή, αλλάζοντας γρήγορα ύψος. — Άδελφούλα, άκούστηκε μία άντρηκή φωνή κοντά της. Γιατί δέν με παίρνεις κι' έσύ έμένα από την προστάσια σου;... Η άδελφή γέλασε. Η Μαρίνα γύρισε και είδε ένα τραυματία, ένα όμορφο παιδί με κομμένο το ένα χέρι... Λίγο-λίγο όμως κατάλαβε τα λόγια του.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε όσο μπορούσε πιο άπλά... Προστατεύει κανείς τόν Πρανίδη και τόν κράτησε έδω;... — Όλα γίνονται, δεσποινίς, είπε ο νέος, κούταζοντας την άδελφή τσαχνίτινα. Όλα γίνονται...

— Και ποιος τόν προστατεύει; ρώτησε πάλι όσο πιο άπλά μπορούσε η Μαρίνα.

— Δέν ξέρω, έκανε ο νέος πονηρά... Η καλύτερη προστάσια είναι πάντα από γυναίκα. Άν τύχη μάλιστα η προστάτρια σου να είναι άδελφή και ν' άνήκη στην άριστοκρατία, τότε σώζακες...

— Σάπα, τόν μάλασε η άδελφή... Δέν ξέρεις τί λές... Τι φλαρλές είναι αυτές; Ή τόν άκούεις, δεσποινίς... Ποιος ξέρει, κάποιος λόγος θα άπάχνη ποδ έμεινε έδω ο Πρανίδης, αν και δέν φαίνεται νάχη τίποτα.

Τους κούταξε και τους τρεις στα μάτια η Μαρίνα. Τα μάτια του Θέμου Πρανίδη με τα κομμένα πόδια, είχαν μία βαθιά λυπη. Ο άδελος κι' η άδελφή έδειχναν άδιαφορία.

Δίπλα τους, κάπου, κι' έπειτα είπε σιγά: — Πάω στον κήπο, ίσως τόν συναντήσω. Την άφηναν να φύγη, κούταζοντας την καλά. Μόλις άπομακρύνθηκε άκούσε πως ψιθύριζε

Ο ΧΙΤΛΕΡ ναί

Η ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΜΑΪΝ ΚΑΜΠΙΟ»

Το Λαϊκό Δικαστήριο της Βαυαρίας άρχεισε τις έργασίες του στο Μόναχο τόν 14 Ιανουάριο του 1924. Ο Άδόλφος Χίτλερ, που βρίσκονταν μαζί με τους άλλους «κινιματίες» προφυλακισμένους στο φρούριο του Λάντομπεργκ, είχε πολλές έλπίδες πως θα τιν έγλυτνε φθνή, ξεκινώντας με μία έκπληκτική άσυνείδησία το αίμα των θυμάτων του.

Ο παράξενος αύτος «έπαναστάτης» παρουσιάσθηκε στη δική με δειλό και μισοκακόμοιρο ύψος που προκάουσε την άγανάκτηση και τίν άπεία των στρατιωτικών συνεργατών του, που αύτο τούλαχτικόν είχαν το θάρρος τών πράξεών τους. Ο Χίτλερ προσοπαθούσε να δείξη ότι ήταν ένας... «φιλάνθρωπος» και ένας άδως με τις άγαθότερες προθέσεις του κόσμου.

Πρόσφερε τα λόγια του, άπέφυγε να έκθέσει τούς «μεγάλους» και ήταν όλο υποκλίσεις στον «Κύριο Πρόεδρο»...

«Δέν έπρόκειτο μία καμιά έπαναστάσι, έδινλασε στο δικαστήριο, γίν να δικαιολογήση το άποτυχημένο κίνημά του. Άντιθέτως έθελαν να βοηθήσουν την έξουσία του κράτους για να δημιουργήση τίν ένότητα της πατρίδας μας».

Ο Ρέμ, ο φίλος του και συνεργάτης του ήταν έξω φρενών γι' αύτη την άνανδρη στάση του Χίτλερ. Ήξερε ότι ο Γκαίρινγκ, ο άρχηγος τότε των Τσιαντλιν, έφθου το είχε σκάσει και κρυθόταν στο έξωτερικό. Ο Ρέμ ήταν ο μόνος από τούς κινιματίες της 8ης Νοεμβρίου που είχε έπιχειρήσει μία στρατιωτική δράση και είχε καταλάβει το κτήριο της Ράικσβετ. Ο Χίτλερ, ο πρώην δεκανεύς του Βουαρικού συντάγματός του, τόν άπογοήτευσε άκόμη μια φορά. Τόσο μεγάλας ήταν ο θυμός του, ώστε δίκωψε κάθε σκάκι με τόν Χίτλερ και έγκατέλειψε το έθνικοσοσιαλιστικό κόμμα...

Ο Χίτλερ όμως άδιαφορούσε για τα πάντα, γιατί ποδόνταν τίν άπόφασις η ποινή της άπελάσεως, ήξερε ότι ήταν καμένος! Ήταν εκείνη τίν έποχή ενός άνδρωπος χωρίς ίσθγένεια... Είχε χάσει τίν αστραχί υπηκοότητα, γιατί είχε άποφύγει τίν στρατιωτική θητεία στην πατρίδα του. Άλλά και δέν είχε καταλάβει άκόμη να άποκτήση τίν γερμανική ίσθγένεια κι' έτσι αν τόν έδιωχναν από τη Γερμανία, δέν θα γινόταν δεκτός σε καμιά άλλη χώρα! Το παρελθόν του ήταν και έμεινε πάντα μυστηριώδες. Ήταν γνωστό ότι είχε υπηρέτησε στο γερμανικό στρατό, με κανείς δέν έμαθε ποτέ πως και ποτε (έτιμότη) με τόν αιδούρουν σταυρόν.

Ευτυχώς γι' αύτόν, είχε φίλο τόν ύπουρνό της Δικαιοσύνης της Βαυαρίας, τόν δόκτορα Γκρόντνερ κι' έτσι τίν έγλυτνε με πέντε χρόνια φυλάκις, περιορισμού όπλων στο φρούριο του Λάντομπεργκ.

Το φρούριο αύτο έμοιαζε μέλλον με στρατιωτική λέσχη. Οι «κινιματίες» είχαν ένα ή δυο δαμάτια στη διάθεσή τους, δέχονταν επίσκεψις, περνούσαν τις ήμέρες μαζί, καπνίζαν, έπαίζαν καρδιά και παρ'όλα αυτά έζω τα πιο όρεκτικά φαγητά.

Όσοι έμεναν στο Ισάγιε, θα περνούσαν άκόμα καλύτερα, αν δέν ήταν άνοητος άπλο με ύψιστους τούς άτελείωτους λόγους που είχε τη μαν

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η μία και η άλλη

Κοιμήθηκε και σοδαρός ο Πέτρος περνούσε κάθε πρωί από το γωνιάκι εκείνο μαγαζάκι, κοντά στο σπίτι του, για να πάρει την εφημερίδα του, τα ταχυγράφα του και να ξετυλίξει τις ασημένιες μικροαντικείμενες της ζωής.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς!

Και η δεσποινίς, που ήταν μια άλλη, νόστιμη κοπελίτσα με μαύρα γλυκά ματιά κι εγγενικό προσωπικό, είχε έτοιμη και την εφημερίδα κι ένα προσχαρο χαμόγελο. Και τα μαγικά της κοκκίνισαν ξαφνικά.

— Μερσί! απαντούσε ψυχρά και στερεότυπα ο Πέτρος. Κι έφευγε. Και τα γλυκά ματιά της Καϊτούλας τον παρακολουθούσαν ως που έστριβε τη γωνία, με το πρόσωπο χαμένο στο ανοιχμένο φύλλο της εφημερίδας.

Μήνες αχτί η δουλειά — πές ολόκληρος χρόνος. Και σ' όλον αυτό τον καιρό ο Πέτρος δεν βρήκε να της πη κάτι παραπάνω από τα τυπικά λόγια. Δεν είχε ρωτήσει να μάθει ούτε 'δ' όνομά της! Δεν θα μπορούσε τάχα κάποιο πρωί να προσέξω που άλλαζε χτένισμα και να της πη αν της πάει; Δεν θα μπορούσε να της κάνει ένα φτηνό κομπλιμέντο γι' αυτό το χαριτωμένο φορεμάκι που φόρεσε εκείνη την ημέρα, για να χαρακτηρίσει την ανοιξιά; Και τις έξη μέρες που είχε λείψει από το μαγαζάκι και είχε μπει στη θέση της η μητέρα της, δεν θα πρέπει να την ρωτήσει, ύστερα όταν την είδε κάπως άρχη και αδυνατισμένη, γιατί αυτή η απουσία; Θα μάθαινε πως ήταν άρρωστη, πως είχε υποφέρει. Και πως βιάστηκε να ξαναγυρίσει στο μαγαζάκι πριν γίνη έντεκα καλά, μόνο και μόνο για να του δίνει την εφημερίδα, τα ταχυγράφα και το χαμόγελο... Άλλα ο Πέτρος περνούσε σοδαρός, τυπικός και λιγολόγος πάντα.

Κάποτε φαινόταν χαρούμενος κι αισιόδοξος. Κάποτε πιο σοδαρός από κάθε άλλη φορά, σαν ναχε κάτι. Πότες φορές της ήρε να τον ρωτήσει:

— Γιατί είσατε τόσο μελαγχολικός σήμερα;

Άλλα δεν έβρισκε το θάρρος. Τα λόγια έδιναν πρίν έρθουν στα χείλη, και μόνο τα μαγικά της έπαιρναν το χρώμα της παρρησίας.

— Είμαι όμως θα πρέπει να ξέρουμε την ατία που άλλαζε το ύφος του Πέτρου, χωρίς να χάζει τη σοδαρότητα του και στις καλές και τις δυσάρεστες ώρες. Λοιπόν, ο Πέτρος άγαπούσε. Άγαπούσε τη Τζένου, μια όμορφη και ιδιότροπη κοπέλλα, γεμάτη πείσμα κι εγωισμό. Τον άγαπούσε, άραγε, κι εκείνη; Υπόχρηστος μερικές γυναίκες — βίαιος κι όμορφος — που άγαπούν τόσο πολύ τον εαυτό τους, ώστε δεν τους μένει καίρις ν' αγαπήσουν τον άλλο. Κι αν δένονται μ' ερωτικούς δεσμούς με κάποιον άντρα, δεν τον κάνουν γιατί τον αγαπάνε, αλλά γιατί νιώθουν μια οποιαδήποτε ευχαρίστηση κοντά του. Όταν κοροιστούν, τον αλλάζουν, χωρίς να νοιάζονται αν αφήνουν έρημα πίσω τους. Πατούν μ' ευτυχισμένη εδυσυνείδηση σ' αυτή τα έρημα και πάλι να δημιουργήσουν άλλα. Αυτές οι γυναίκες, λοιπόν, θα μιλήσουν για το καινούργιο τους φόρεμα, για το κομπλιμέντο τους, για το υπέροχο που φόρεσαν, αλλά ποτέ δεν

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

στη σελίδα 22 αρχίζει μια σειρά πρωτότυπων άρθρων για τον έρωτα που ενδιαφέρουν ιδιαίτερα και εξαιρετικά το ωραίο φύλον.

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Της Γαλλίδος συγγραφέως ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ ΒΕΡΝΟΝ

— Όπου νάνε θάρση. Είναι ή δρα της.

Είπε και του άλλαξαν τα σεντόνια. Είπε και τον ξύρισαν, για να νάνε οποσδήποτε εμφανίσιμος στα μάτια της Τζένου. Πως θα τον έβλεπε έτσι άγρο κι άδυνατισμένο, σαν φαντασμα του εαυτού του;

Κατά τις δέκα ή νοσοκόμα άναγγελλε την επίσκεψη:

— Ήρθαν για σας...

Και μπήκε η χαριτωμένη κοπελίτσα, μ' ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι. Προχώρησε διατακτικά κοντά στο κρεβάτι. Η θεία σηκώθηκε και της έδωσε την καρτέλα της. Στα μάτια του Πέτρου φάνηκε η έκπληξη.

— Εσείς, δεσποινίς! είπε. Τα χείλη της Καϊτούλας χαμογέλασαν. Τα μαγικά της άναψαν.

— Ναί, ψιθύρισε. Έρχομαι που και που και ρωτούσα για σας. Είσατε τακτικός πελάτης μας και όταν έμαθα πως είσατε βαρεία άρρωστος, νόμιξα πως είχα την υποχρέωση να μαθαίνω για την υγεία σας.

Και τα μαγικά της ξανακοκκίνισαν.

— Θα δεχόμτε αυτά τα λουλούδια; ψιθύρισε ύστερα.

Ο Πέτρος άπλωσε το αδύνατο χέρι του και τα πήρε. Τα μάτια του ογράνθηκαν.

— Σας ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς, είπε. Αυτό το ένδιαφέρον σας με γεμίζει συγκίνηση...

— Έμειναν λίγη ώρα άμυλητοι. Ήπειτα η Καϊτούλα σηκώθηκε και ψιθύρισε:

— Ο γιατρός είπε να μη σας κουράσω. Φεύγω, λοιπόν...

— Αντίο δεσποινίς Καίτη.

Η Καϊτούλα ρώτησε, δειλά:

— Θα μου επιτρέψετε να ρωτήσω, όμως, ποτέ να σας βλέπω, και πάλι να σηκωθείτε; — Θα μου δίνετε μεγάλα χαρά, δεσποινίς Καϊτούλα...

Το ύφος του χέρι, που έτρεπε, κι έφυγε.

Ο Πέτρος την ακολούθησε με το βλέμμα κι ύστερα φώναξε τη θεία του.

— Αυτή είναι που έρχοταν κάθε μέρα και ρωτούσε για μένα;

— Ναί. Αυτή.

— Καμιά άλλη δεν φάνηκε; — Όχι!

Κι ο Πέτρος έμεινε για πολλή ώρα συλλογισμένος.

Σηκώθηκε ύστερα από δέκα πέντε μέρες. Κι η πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξη να βρή τη Τζένου.

— Μπα; Έκανε έκπληξη, με ελκωτική έκπληξη. Πως ήταν αυτό και με θυμήθηκε;

— Σαραντά μερες ήμουνα στο νοσοκομείο, Τζένου! Λίγο έλειψε να πεθάνω.

— Ωστε ήσουν άρρωστος; είπε εκείνη.

— Ναί! Δεν το ήξερες;

— Και βέβαια όχι. Μήπως με είδοποιήσα;

— Πως να σ' είδοποιήσω, που δεν ήξερα τι μου γινόταν; Σαραντά ένα πνεύμα!

— Κι' εγώ που ήθελες να το μάθω;

— Φαντάζομαι ότι θα μπορούσε να ρωτήσει στο σπίτι μου.

— Όμολογώ ότι δεν το σκέφτηκα. Φαντάζομαι ότι δεν ήθελες να συνεχισθεί αυτή η ιστορία... και, φυσικά, δεν μπορούσα να τρέχω σαν απελπισμένη ύποπτη!

Την άλλη μέρα ο Πέτρος έκανε ένα μικρό δώρο στην Καϊτούλα. Μια χρυσή καρτίτσα. Και κάθε πρωί της λέει λίγες κομψότητες παρά πάνω, της κάνει μερικά κομπλιμέντα για το φορεμάκι της και το χτένισμά της, της προσφέρει κανέ να λουλουδάκι, της δίνει ποτ και που κανένα εισιτήριο για το θέατρο, της χαμογελά. Κι ύστερα πηγαίνει να συναντήσει τη Τζένου...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΤΑ

Από Παντού

Έξαφανίζεται... τα πολεμικά!

Τι σου είναι τέλος πάντων αυτοί οι 'Αμερικανοί! Κάποιος Γιόζεφ Ντουνίν-κερ, γνωστός ταχυδακτυλουργός και θαυμαστής, επρότεινε στο υπουργείο Ναυτικής, να αγοράσει μια έφευροσί του, με την οποία γίνονται άδρα τα πολεμικά πλοία από απόσταση 200 μέτρων! Θάινεται μάλιστα ότι έκαμε μια πρακτική επίδειξη, εμπρός σε ειδικούς εμπειρογνώμονες κι' έξασπρισε πραγματικά ένα μικρό μοντέλο πλοίου. Βεβαίως δε ότι η ίδια ακριβώς μέθοδος επιτυγχάνει περιφρα με άληθινά μεγάλα πλοία, με τη μόνη διαφορά ότι χρειάζεται γι' αυτό να φτιαχτεί μια συσκευή με μέγεθος το ένα δέκατο του πολεμικού πλοίου, η οποία θα κοστίζει όσο δυο τάνκς! Καθώς έζηγνος στους δημοσιογράφους, η έφευροσί του άποτελεί ένα συνδυασμό των τελειότερων και δυσκολότερων (τρύκ) των θαυμαστών, αλλά δεν μεταχειρίζεται διόλου καθρέφτες. Η μέθοδος — είπε — μπορεί να εφαρμόσθι και σε μεγάλα σώματα πεζικού, τα οποία δεν γίνονται μόν άδρατα, αλλά φαινούνται σαν να βρίσκονται πολύ μακρύτερα απ' την πραγματική τους θέση.

— Η έφευρο καλώς ο γέρος που άφειλετο αυτός ο ζήλος τους; Άγαπούσαν κι' οι δυο την κόρη του, τη Μαρία, το καλλίτερο κι' όμορφότερο κορίτσι του χωριού. Και καθένας τους προσπαθούσε να φανεί πιο άξιος για να γίνη άντρας της. Ο πατέρας τους είχε έξη ν' άλλαζον ματιές μίσους. Ήταν όμως ήσυχος, βέβαιος ότι, όταν η Μαρία θα διάλεγε, επί τέλους τον ένα απ' τους δυο, ο δεύτερος δεν θ' άργούσε να παρηγορηθεί. Είχε τόσες ώρες κοπέλλες το χωριό!...

Τώρα είχε νυχτός πιά, κι' η τρικυμία είχε άγριέψει πάλι πολύ. Κόμματα πανούφλα έβρασαν το κέφι, που κούρεσαν καρδουδοτοφίλο. Θα είχε βουλήσει χίλιες φορές, αν δεν ήταν καινούργιο και γεροφτιασμένο.

Πού πήγαιναν τώρα; Δεν ήξεραν οι τρεις παρθένοι, είχαν χάσει κάθε προσανατολισμό. Δεν έβλεπαν τίποτε, μέσα στο σκοτάδι.

Κάποια στιγμή, έσβησε το φανάρι του καϊκιού. Ο Λαντούρ βέλησε να κατέβη στην καμπίνα, για να το ξαναάψει. Άρρησε το κατάρτι που κρατούσε σφιχτά, κι' έκαμε δυο βήματα προς τη μικρή σκάλα. Την ίδια στιγμή, ένα κύμα τεραστίου σάρωσε το κατάρτι. Μια φωνή τρόμου άντηχησε. Κι' όταν πέρασε το κύμα, ο Λαντούρ είχε χαθεί!

— Δυστυχία! φώναξε ο Πιέρ. Τον πήρε η θάλασσα! Ο ίδιος νέο έσκυφον, έβρασαν με τα μάτια το σκοτάδι, αλλά δεν είδαν τίποτε.

— Τι θα πούμε τώρα στη Μαρία; μουρμούρισε ο Πιέρ. — Μπα, δεν θα το μάθω από μασί! άπάντησε ο Ζάν. Δεν πρόκειται κι' έμεις να γλυτώσουμε!

— Δεν έβρει κανείς...

— Εγώ είμαι βέβαιος!... Πάντως έχω μια ιδέα: Άν το φέρη η τύχη να γλυτώσω το καϊκι, δεν πρέπει να γυρίσω στο χωριό παρά ο ένας μόνο απ' τους δυο μας! Ο άλλος θα πάη να βρή το Λαντούρ!

— Ποιος όμως; — Θα τον διαλέξη! Τύχη!

— Άν το πρώτο κύμα που θα σκεπάζη το καϊκι έρθη απ' τα δεξιά, θα λείψω εγώ απ' τη μέση. Άν έρθη απ' τα άριστερα, θα λείψω εσύ.

— Σωφρονισμός! Οι δυο άντρες σώσπασαν και περιμέναν ένα λεπτό, που τους φάνηκε αιώνας. Έπί τέλους, ένα κύμα απ' τα δεξιά σάρωσε το καϊκι.

— Εγώ! είπε ο Ζάν. Μπράβο σου! Είσαι τυχερός, εσύ...

— Έχεις έλπίδες να ξαναβίς τη Μαρία!

— Πέπειτα σκώθηκε απ' τον πόνο του και τράβηξε προς τη σκάλα.

— Πού πές; ρώτησε ο Πιέρ. — Όπου μ' άρέσει! άπάντησε ο Ζάν με λύσσα. Θα μ' άφήσεις, έλπίσω, να ζήσω πέντε λεπτά ακόμη!

Κατέβηκε στην καμπίνα και ξαναβέησε σ' έμια λεπτό...

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ και στα κύματα

Δραματικά διηγήματα

Το φαρκακίκο γλυστοπρόσε σαν άσπρη πλώση στην άγριεμένη θάλασσα.

Είχαν ξεκινήσει την παραμονή, μ' ένα καιρό θαμνάσι. Είπατα όμως είχε ξεσπάσει φοβερή τρικυμία. Ο μπαρμπα-Λαντούρ, ο ιδιοκτήτης του καϊκιού είχε μαζί τους δυο ναύτες του, τον Πιέρ και το Ζάν. Ήταν δυο γερά παλληκάρια, καλοί ναυτικοί, που δούλευαν από ένα χρόνο στη βάρκα του Λαντούρ, μ' έξαιρετικό ζήλο.

— Η έφευρο καλώς ο γέρος που άφειλετο αυτός ο ζήλος τους; Άγαπούσαν κι' οι δυο την κόρη του, τη Μαρία, το καλλίτερο κι' όμορφότερο κορίτσι του χωριού. Και καθένας τους προσπαθούσε να φανεί πιο άξιος για να γίνη άντρας της. Ο πατέρας τους είχε έξη ν' άλλαζον ματιές μίσους. Ήταν όμως ήσυχος, βέβαιος ότι, όταν η Μαρία θα διάλεγε, επί τέλους τον ένα απ' τους δυο, ο δεύτερος δεν θ' άργούσε να παρηγορηθεί. Είχε τόσες ώρες κοπέλλες το χωριό!...

Τώρα είχε νυχτός πιά, κι' η τρικυμία είχε άγριέψει πάλι πολύ. Κόμματα πανούφλα έβρασαν το κέφι, που κούρεσαν καρδουδοτοφίλο. Θα είχε βουλήσει χίλιες φορές, αν δεν ήταν καινούργιο και γεροφτιασμένο.

Πού πήγαιναν τώρα; Δεν ήξεραν οι τρεις παρθένοι, είχαν χάσει κάθε προσανατολισμό. Δεν έβλεπαν τίποτε, μέσα στο σκοτάδι.

Κάποια στιγμή, έσβησε το φανάρι του καϊκιού. Ο Λαντούρ βέλησε να κατέβη στην καμπίνα, για να το ξαναάψει. Άρρησε το κατάρτι που κρατούσε σφιχτά, κι' έκαμε δυο βήματα προς τη μικρή σκάλα. Την ίδια στιγμή, ένα κύμα τεραστίου σάρωσε το κατάρτι. Μια φωνή τρόμου άντηχησε. Κι' όταν πέρασε το κύμα, ο Λαντούρ είχε χαθεί!

— Δυστυχία! φώναξε ο Πιέρ. Τον πήρε η θάλασσα! Ο ίδιος νέο έσκυφον, έβρασαν με τα μάτια το σκοτάδι, αλλά δεν είδαν τίποτε.

— Τι θα πούμε τώρα στη Μαρία; μουρμούρισε ο Πιέρ. — Μπα, δεν θα το μάθω από μασί! άπάντησε ο Ζάν. Δεν πρόκειται κι' έμεις να γλυτώσουμε!

— Δεν έβρει κανείς...

— Εγώ είμαι βέβαιος!... Πάντως έχω μια ιδέα: Άν το φέρη η τύχη να γλυτώσω το καϊκι, δεν πρέπει να γυρίσω στο χωριό παρά ο ένας μόνο απ' τους δυο μας! Ο άλλος θα πάη να βρή το Λαντούρ!

— Ποιος όμως; — Θα τον διαλέξη! Τύχη!

— Άν το πρώτο κύμα που θα σκεπάζη το καϊκι έρθη απ' τα δεξιά, θα λείψω εγώ απ' τη μέση. Άν έρθη απ' τα άριστερα, θα λείψω εσύ.

— Σωφρονισμός! Οι δυο άντρες σώσπασαν και περιμέναν ένα λεπτό, που τους φάνηκε αιώνας. Έπί τέλους, ένα κύμα απ' τα δεξιά σάρωσε το καϊκι.

— Εγώ! είπε ο Ζάν. Μπράβο σου! Είσαι τυχερός, εσύ...

— Έχεις έλπίδες να ξαναβίς τη Μαρία!

— Πέπειτα σκώθηκε απ' τον πόνο του και τράβηξε προς τη σκάλα.

— Πού πές; ρώτησε ο Πιέρ. — Όπου μ' άρέσει! άπάντησε ο Ζάν με λύσσα. Θα μ' άφήσεις, έλπίσω, να ζήσω πέντε λεπτά ακόμη!

Κατέβηκε στην καμπίνα και ξαναβέησε σ' έμια λεπτό...

της σκάλας. Καίγονταν τώρα το κατάρτι. Ο άνεμος δυνάμωνε τη φωτιά... Το καϊκι έμοιαζε με πορτοκίνημα.

Νοιώθοντας να πλησιάζη το τέλος, ο Πιέρ γονάτισε, σταυροκοπήθηκε, έπειτα απλώθηκε στις σανίδες, περιμένοντας στωικά το θάνατο...

Πόση ώρα πέρασε έτσι; Δεν μπόρεσε να υπολογίση... Ξαφνικά, άκούσε φωνές. Άνασκήκασε το κεφάλι του κι' είδε να φτάνη μια βάρκα ναυαγοσωστική με τέσσερες άντρες στα κουτιά. Θέλησε να φωνάξη. Μά την ίδια στιγμή, βρέθηκε μέσα στη θάλασσα. Το καϊκι του Λαντούρ είχε βουλιάξει.

— Όταν συνήλθε, ο νέος είδε να τον περιτριγυρίζουν οι σωτήρες του.

— Τι γίνεται κάτω; είπε με άνησυχία. Σαν νάπιασε φωτιά!

— Ναί, έβραλα εγώ φωτιά, άπάντησε σαρκαστικά ο Ζάν. Δεν θα σ' άφήσω να χαρής το καϊκι σου!... Κι' εγώ όμως θα κρατήσω το λόγο μου!

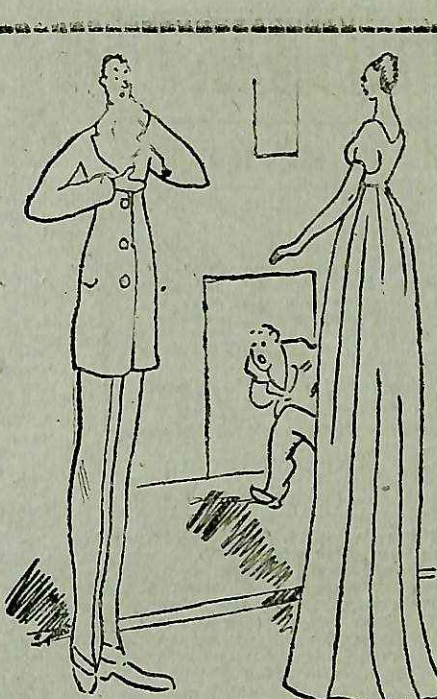
Και, μ' ένα πήδημα, χάθηκε στη θάλασσα.

Ο Πιέρ έτρεξε προς τη σκάλα, κατέβηκε τρία σκαλοπάτια και ξαναβέησε άμέσως, πνιγμένος απ' τον καπνό. Ο Ζάν είχε άδειάσει ένα δοχείο με πετρέλαιο πάνω σ' αυτόν, που βέλησε να με ξεπατησθή! Η φωτιά μ' έσπασε.

— Άν βέλθω, άς άνάψουμε ένα κερί για την υγεία του, πρότεινε η καλόκαρδη Μαρία.

Και τράβηξαν για τη μικρή έκκληση.

ΖΟΖΕΦ ΜΟΝΤΕ

ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

— Πως είναι έτσι αυτοί; — Έτυχε να τους πέρσουνε μεγάλα τα ρούχα που φόρανε από την Ούνρα και για να μην τα κόψουνε και πάει χαμένο τόσο ύφασμα, βάλανε ξυλοπόδαρά!

Η άγνωστη όψις τών Βερσαλλιών

ΕΝΑ ΠΑΛΑΤΙ... ΑΧΟΥΡΙ!...

Το περίφημο άνακτορο τών Βερσαλλιών, ο συνθησμενός τόπος διαμονής του Λουδοβίκου ΙΔ' του 'Βασιλέως 'Ηλίου', ήταν το μεγαλοπρεπέστερο, επιθλιπτικότερο και πολυεξοδότερο παλάτι του κόσμου, συγκρόνως όμως — όπως άναφέρουν οι χρονικογράφοι της εποχής — και το πιο κρύο, σκοτεινό και ακάθαρτο! Τα τζάκια του είχαν τόσο μεγάλες καπνοδόχους, ώστε η βροχή ή το κίονι περνούσαν μέσα κι' έσβηναν τα φωτιά. Άλλα, κι' όταν ακόμα έκαιγαν, δεν καπνίζονταν να ζεστάνουν τις άπέραστες μαρμαρόστυπες αίθουσες. Ο άνεμος, σκόρπιζε τον καπνό μέσα στα δωμάτια. Και, καθώς τα παράθυρα δεν άνοιγαν ποτέ το χειμώνα, η άτμοσφαίρα καταντούσε άνυπόφορα πνιγνή.

Ο μόνος τρόπος για να ζεσταθί κανείς εκεί μέσα, ήταν να φορή βαρύ άσωτερικά ρούχα. Οι γνήσις κυρίες συνήθιζαν έπισης να χρησιμοποιούν μαγκάλια για το ζέσταμα τών ποδιών τους. Οι νέες όμως, που ντυνότανσαν έλαφρά για λόγους κομψότητας, τουρτουρίζαν απ' το κρύο. Κι' υποχρεωνόντουσαν να συγκρατούν το χτύπημα τών δοντιών τους, για να μη στενωχρήσουν το βασιλικό Λουδοβίκο, ο οποίος ήταν τόσο... σκληρογυνημένος, ώστε δεν ένοιωθε ποτέ κρύο και κομψότητα περιφρα σ' ένα κρεβάτι πλημμυρισμένο από κορέους!

Οι αούλες κι' οι σκάλες του παλατιού ήταν γεμάτες από κουρείς και χειρουργούς που άνασαν έπί τοπου τη δουλειά τους, από φαρμακοποιούς, άρωματοποιούς, κατασκευαστές περσικών κι' άλλους έμπόρους που πρόσφεραν τα είδη τους, από ζητιάνους κι' από άμέτρητους υπηρέτες.

Σωστή Βαδύλυνια!

Στους διαδρόμους του παλατιού έπικρατούσε άπερίγραπτη ακαθάρσια. Οι χιλιάδες παρθένοι, που περνούσαν εκεί όλη την ημέρα τους, έφταναν στο σημείο να... έκτελούν τις φυσικές άνάγκες τους όπου τύχαινε! Οι υπηρέτες, που κουβαλούσαν νερό ή έζυλα, κυκλοφορούσαν έλεύθερα σ' όλοκληρο το άνακτορο. Κι' ακόμα έδωλε κανείς άγελάδες, κατρίκες και γαϊδούρες, που πήγαιναν να τις άρμεξούν έξω απ' τις πόρτες τών διαμερισμάτων.

Ύπρχε τότε η συνήθεια στη γαλλική Αύλη να επιτρέπεται στο κοινό να παρενβή στο γεύμα του βασιλιά. Όταν λοιπόν ο Λουδοβίκος γευμάτιζε σε μια μεγάλη σούα, παρακολουθούσαν το θέαμα άμέτρητοι κωμωδοί, που τους είχε φέρε εκεί η περιέργεια, ή... κακοκαρία ή η έπιθυμία να σκότψουν άνέξοδα την ώρα του! Άκριβως όληάδη όπως γίνεται σήμερα στους ζωολογικούς κήπους, όταν τρώνε τα λιοντάρια!... Ο μόνος περιορισμός για κάθε έπισκέπτη ήταν να φορή σπαθί και καπέλλο. Όσοι όμως δεν εί-

χαν, τα νοίκιζαν από κάποιο άνθρωπο του παλατιού (πινάκι φακής).

Οι ακόλουθοι του άριστοκρατικές οικογένειες. Χρειάζονταν μεγάλα μέσα, για να κερδίσουν αυτή τη θεία Μαθαίνα Ιπποσία και ξεινομαχία με έξοδα του βασιλιά. Και γίνοντανσαν άργότερα άξιωματικοί σε κάποιο διακεκτό σούναγμα. Δεν είχαν ιδέαν πειθαρχίας. Έλυναν τις διαφορές τους ή τις πολλές οικογενειακές τους έχθρες με καθημερινές μονομαχίες μέσα στο παλάτι.

Οι κάτοικοι της πόλεως τών Βερσαλλιών τους έβλεπαν σαν... κακούς διαβόλους, γιατί γύριζαν στους δρόμους πνιγνόντας, σπάζοντας τζάμια, ένοχλώντας τις γυναίκες. Κανείς όμως δεν τολμούσε να κάνει παράπονα γι' αυτή την πλνγή, γιατί φοβόταν χειρότερα αντίποινα.

Μια συνθησμενής διασκέδασι τών νεαρών ακόλουθων ήταν να άρπάζουν τα άρπαχούλα που είχαν στην ύπαιρσία τους όλες σκεδόν οι κυρίες της Αύλης. Οι μικροί αυτοί νέγροι, ντυμένοι πάντα πλούσια και φορτωμένοι με κομψήματα, άποκτούσαν υπερβολική οικειότητα με τις κυρίες τους και γίνοντανσαν άνυπόφορα αυθάδεις στους έπισκέπτες.

Η πόλις τών Βερσαλλιών δεν ήταν παρά ένα παράρτημα του παλατιού. Κατοικείτο άποκλειστικά από έμπόρους, στρατιώτες και ιπποκότες. Ύπρχαν παντού στούλοι για τα άλογα τών στρατιωτικών, τών Σωματοφυλάκων και τών παριστικών ξένων. Κι' η κοπρία, που πετούσαν έξω απ' αυτούς, σκεπάζετα σούρος στους δρόμους. Άνάμεσα στην τσού ακαθάρσια, έξέθεταν τα έμπρεσμά τους άμέτρητοι υπαίθριο έμποροι, που δεν ήταν εις θέση να πληρώσουν τα πανάκριβα νοίκια τών μαγαζιών.

Ο υπόλοιπος πληθυσμός της πόλεως άποτελείτο από άλφτες, κλέφτες, άπάτενες, ένεχυροδανειστής και γυναίκες της άμαρτίας, που μαζεύονταν εκεί γιατί... είχαν μυριάθι φτώ!

Στους κήπους του παλατιού λειτουργούσαν πελώρια συντριβάνια, για τα οποία χρειάζονταν τεραστία ποσότης νερού. Έποχρικής ολόκληρης έπασης λειψυδρία, χιλιάδες άνθρωποι δίφρασαν ή έχασαν το πότισμα τών κημάτων τους, γιατί διάφορα ποτάμια άλλαξαν δρόμο για να τροφώδοτψουν αυτά τα συντριβάνια. Όταν έπί τέλους διαμαρτυρήθηκαν κι' οι Παρισινοί, ο Λουδοβίκος δεν θέλησε να δυσανεστήσει τους τραπέζιτες, που του δάνεζαν συχνά χρήματα. Έδωσε λοιπόν τις απαιτούμενες διατάξεις, κι' έτσι από τότε τα συντριβάνια λειτουργούσαν μόνον όδοκί έκανε ο Λουδοβίκος τόν περιπάτο του στους κήπους του παλατιού — πράγμα που γινόταν πάντα σε κανονικές ώρες — κι' άμέσως κατόπιν στείρεσαν!

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Μέρες τώρα, η Λίζα φαινόταν αλλομένη. Στο καμπαρέ που χόρευε κανόντας και κονσουασιόν, είχε κάνει ο δόλος εντύπωση η αλλαγή αυτή, το σκεπτικό ύφος της, η αφορηδία της ακόμα και την ώρα της δουλειάς. Όλοι, τα γκαρσόνια, οι άλλες νουμέριστες, προσπαθούσαν να της πάρουν λόγια, χωρίς να καταφέρουν τίποτα. Η Λίζα καθόταν σκεπτική σε μία γωνία, σκεπτική χόρευε, σκεπτική άφινε τον πελάτη να την κερνάει σαμπάνια, και σκεπτική άκουγε τη γκρόντα του μοιτρο. Και μόνο η ματιά της ζούσε, όταν κάρφωνε τα μάτια της στην ορχήστρα, και κτύπαζε το Μάκνι, τον πιανίστα, που με κουρασμένο κι' αδιάφορο ύφος της ρουτίνας χτυπούσε τα πλήκτρα...

—Είπ' έρωτευμένη με το Μάκνι!... Δεν συζητείται!... συμπέρανε κάποιο θάδου η Γιολάντα, η μελαψή τραγουδίστρια, πουκανε τη καθάρεξα κι' είχε γεννηθεί στα Πετράλωνα.

Κι' από το θάδου εκείνο, το νέο συζητήθηκε ο δόλος το καμπαρέ, κι' όλοι, βρίσκοντας επί τέλους την αιτία της αλλαγής της Λίζας, ανακουφίστηκαν και πάφανε να βασανίζονται απ' την αμφιβολία...

Και, πραγματικά, η Λίζα αγαπούσε! Για πρώτη φορά ένοιωσε μέσα της μια καινούργια συγκίνηση, να γεμίζει την άδεια της καρδιάς και να της δείχνει τη ζωή μ' ένα άλλο απαλόπονο πρόσωπο... Κι' ένα θράδυ, — έφημερώματα καλύτερα — την ώρα που τα γκαρσόνια σήκωναν τα τροπέζομάντλια κι' οι μουσικοί αποθετούναν τα όργανα στις θήκες τους, εκείνη ζύγωσε σιγά το Μάκνι που χαμογούριτανε και τον τράβηξε σε μία σκοτεινή γωνία του δόλου κέντρου.

— Άκουσε, Μάκνι!... Είπε κάτι σοβαρό!...

Ο πιανίστας τράβαζε, τόσο, που του κόμπηκε στη μέση ένα δεύτερο χαμογούριτο:

— Τι τρέχει, Λίζα;...

Ο ΑΝΔΡΑΣ

Τα έλαττώματα δόθηκαν στην γυναίκα από την φύση, για να δοκιμάζονται μ' αυτά οι αρετές και η αξία του ανθρώπου.

ΝΕΚΚΕΡ

Ποτέ ένας άνθρωπος δεν ξέριε να ζήσει καλά, αν δεν έχη ανάκατευσή πρώτα με τις γυναίκες.

ΜΕΡΕ

Όταν ο άνθρωπος κάνει την γυναίκα να υποφέρει, το νυνίριζει πάντοτε. Στην γυναίκα όμως συμβαίνει το αντίθετο: σπανίως ανυπομένεται ότι κάνει έναν άνδρα να υποφέρει.

ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ

Όσα προσόντα και αν έχη ένας άνθρωπος, εάν δεν είναι σε θέση να εμπνεύσει εμπιστοσύνη στην γυναίκα του, είναι ένα τίποτα γι' αυτήν.

ΡΙΧΤΕΡ

Όταν ο άνθρωπος κάνει την γυναίκα να υποφέρει, το νυνίριζει πάντοτε. Στην γυναίκα όμως συμβαίνει το αντίθετο: σπανίως ανυπομένεται ότι κάνει έναν άνδρα να υποφέρει.

ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ

—Δεν ξέρω τι βόλα έχεις για τις καμένες γυναίκες...
—Την καλύτερη. Βρίσκω πως οι γυναίκες αυτές έχουν ειλικρίνεια και τιμιότητα, που λείπει απ' τις άλλες — τις τίμιες και τις ειλικρινείς...
—Και... για μένα;
—Για σένα;...
—Ο Μάκνι την κτύπαζε περίεργα. Μέσ' στο μισοκόταδο, το χλωμό κουρασμένο της πρόσωπο με τις πρόωρες ρυτίδες, φαινόταν ακόμα πιο χλωμό και κουρασμένο...
—Ναι, για μένα...
—Είσα μία καλή κοπέλλα, εύγενική... Μόνο, μου φαίνεται πως δε σε πολυκινεύει ο μοιτρο... 'Η κονσουασιόν σου είναι μικρή...
—Δεν βάλω να εξακολουθήσω αυτή τη δουλειά, Μάκνι!... Θέλω να φύγω από δω μέσα... Θέλω να πάω ναμια ένα πουλιμένο κορμί, θέλω να άφορτωθω μονάχα κι' έναν άντρα... Κι' ο άντρας αυτός, είσαι συ... συνέχισε σιγά.

—Εγώ;!
—Ναι, εσύ Μάκνι!... Στα μάτια σου ξεχώρισα τον καλλιτέχνη, τον πραγματικό, τον μεγάλο...
—Ο πιανίστας σήκωσε τους ώμους.

—Δεν ξέρω αν είμαι μικρός ή μεγάλος, ξέρω μονάχα πως η ρουτίνα θαρραίνει άπάνω μου άσχημα...
—Διότι, από πάνω σου, ως τη δισώ κι' εγώ, κι' ως πετάξουμε μακριά!... Σ' αγαπώ!... Μη νομίζεις πως είναι λίγο αυτό... Τόσα χρόνια τώρα, γλάντισα τη ζωή μου... Τώρα θέλω να χαρίσω την καρδιά μου σε σένα!... Είπε παρθενικά, ανένγκη, δεν την έχει τίποτα γεράσει... Πάρτην, είναι δική σου, άκρως μου!...

—Εκεί, στη γωνία του δόλου μισοκότεινου καμπαρέ, οι δυο αυτοί μικροί άνθρωποι φαινότανσαν σαν δυο μικρά σκουλακκια που προσπαθούσαν μάταια ν' αποχτήσουν φτερά. Είχανε βαρεθεί να έρπουνε, και ζητάγανε να πετάξουνε!...

—Άκουσε, είπε ο Μάκνι, πάμε καλύτερα, γιατί εδώ μέσα βέβαια να κλείσουνε και μας στραβοκυτάνε...
Βγήκανε, πιασμένοι χέρι με χέρι, και καθόσανε μέσ' στις πρώτες γάδες της αύρας που μαδούσε τα πρώτα ροδοπέταλα στον Υμνίτο. Στο δρόμο, η Λίζα ζούσε ήδονικά το πρώτο της πραγματικό χιμώρωμα: Είχε άκουμπήσει το κεφάλι της στον ώμο του, κι' άρμηνιζε στα σύννεφα...

Την προσγείωσε απότομα η φωνή του:
—Με συγκίνησε, Λιζέττα, αυτό που μου είπες... Είπε μεγάλο ν' αγαπιέται κανείς από μία γυναίκα με παρθενική καρδιά... Μου φαίνεται όμως, φτωχή μου Λιζέττα, πως είναι λιγάκι δύσκολο για μένα να θυώ με στην επιφάνεια και να ζήσουμε όπως θέλουμε...
—Γιατί;
—Να σου πω γιατί: θάορη ένας πελάτης και θα σε φωνάξει στο τραπέζι του!... Μπορείς να μίν πας; Κι' όταν πας, δε θάσαι πια δική μου κι' εγώ θαμια ένας άνθρωπος χωρίς αξιοπρέπεια, μία και θα περιμένω τη σειρά μου για να σου πω ότι σ' αγαπώ!...

—Σύπα!...
—Κι' όσο για μένα, θύμισι πάντα υποχρεωμένος να πατάω τις νότες του πιάνου για να χορεύουν οι πελάτες — πάντα οι πελάτες!... — κι' ως λοκταράη η καρδιά μου για κάτι άλλο, πιδ μεγάλο, πιδ θάορη...
—Να φύγουμε απ' το καμπαρέ!...
—Ο πιανίστας χαμογέλασε μελαγχολικά:
—Για να πάμε ο' ένα άλλο!... Έκτός πιά, αν προτιμάς να ζήσουμε με τα ελδοήματα μας... Όνειρα, Λιζέττα... Όνειρα άσπτα για μένα δλ' αυτά...
—Κι' η εύχλια;...
—Ιδώς αυτή!...
Χωρίσανε στην πόρτα της. Είχε πια θημώοις. Και, φευγόντας, ο Μάκνι τη φίλησε. Το φίλι αυτό, η Λίζα τόνωισε σαν άρραβώνα και σαν άποχαιρειτόμο.

Το θράδυ η Λίζα δεν πήνε από καμπαρέ. Προτίμησε να μείνη από φτωχική της θυμιάτι, άψυχη παγωμένη, μ' ένα άδειο μπουκαλάκι δηλητήριο στα ζυλιασμένα της δάκρυα, και την άναμνισι ενός ολιού — του πρώτου!... — στα μάτια της χείλια... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μπορούμε να τραφούμε με χάπια;

Ο περίφημος Μπερτελό έλεγε πριν από αρκετά χρόνια ότι η διατροφή μας είναι ένα πρόβλημα χιμείας, που θα βρούμε κάποτε τη λύση του. Την ημέρα αυτή, επρόσθετε ο μεγάλος σοφός, θα μπορούμε να κατασκευάζουμε τις τροφές μας με άνδρακα, που θα τόν παίρνουμε από το ανθρώπινο όζυ, με ύδρογόνο που θα το παίρνουμε από το νερό και με άζωγόνο και άζωτο, που θα το παίρνουμε από την ατμόσφαιρα. Βγαίνοντας, λοιπόν, κάθε πρωί από το σπίτι μας, θα είναι άρκετο να βασίμμε μέσα στην τσέπη μας ένα άζωτοχού κομπιμ, ένα χάπι με λιπαρά στοιχεία και ένα μικρό μπουκαλάκι με άρωματικές ουσίες, σύμφωνα με τα γούστα μας. Τα τρία αυτά πράγματα θα άποταλουν ένα θαυμάσιο και θρεπτικώτατο γεύμα για όλη την ημέρα μας. Είπε περριτό, βέβαια, να σημειωθεί πως τότε δεν θα είχαμε άφες γευσμάτων και δεν θα υποφέραμε από άνορεξίες, από δυσπεψίες και από στομαχικές άδυνειες.

Όστόσο, από την εποχή της προφητείας του μεγάλου σοφού, έχουν περάσει πολλές δεκαετίδες, χωρίς η επιστήμη μας να έχη προχωρήσει σημαντικά στο ζήτημα αυτό. Το πρόβλημα άναμένει πάντοτε τη λύση του: είναι δυνατόν ν' αντικαταστήσουμε τις συνήθισμένες τροφές μας, ζωικές και φυτικές, με χιμικές;

Οι δυσκολίες που παρουσιάζονται για τη λύση του προβλήματος αυτού είναι πολλές. Μία απ' αυτές άφείλεται στο ότι οι χιμικοί χά, ενώ μπορούν να κατασκευάζουν μέσα στα εργαστήρια τους συνθετικά ζάχαρη ή γλυκερίνη ή διάφορα όζα, δεν κατάρρώσαν ακόμη να παραγάγουν λευκωματώδεις ουσίες, που πιστεύεται πως είναι άπαραίτητες για τη συντήρηση και την άνάπτυξη του οργανισμού.

Άλλα, τα τελευταία πειράματα του δόκτορος Άμπντεράλντεν άπέδειξαν πως οι λευκωματώδεις ουσίες δεν είναι τόσο άπαραίτητες στον οργανισμό μας, όσο έπιστεύαμε.

Ο έπιστήμης αυτός καθώρωσε να θρεφή μερικά μικρά σκυλάκια με τροφές που τις είχε κατασκευάσει άποκλειστικά μέσα στα εργαστήριά του, δηλαδή χιμικές (συνθετική ζάχαρη, γλυκερίνη, όζα κτλ.). Το άξιοσημείωτο είναι ότι η άνάπτυξη τους ήταν πολύ κανονική και μάλιστα άνώτερη από άλλων σκυλιών, που έτρέφοντο με τις συνήθισμένες τροφές.

—Ίσως, λέγει ο Ιάτρος Νουράβ, πρέπει να συμπεράνουμε άπο αυτά τα πειράματα, ότι τα λευκώματα δεν είναι τόσο άπαραίτητα στον οργανισμό μας, όσο είχαμε φαντασθή!

Και προσθέτει: «Πάντως είναι άναμφισβήτητο, ότι ο πολιτισμένος άνθρωπος τρώει πολύ και καταναλώνει, άκεδόν πάντοτε, πολύ μεγαλύτερες ποσότητες άπο όσες άπαιτούνται για τη διατήρηση της ζωής του. Και όως η ύσις είναι τόσο άλιγική! 'Η (όρεξίς) μας είναι τις περισσότερες φορές πλαστή και άφείλεται από υποβολή. Είναι άνάγκη, μάλιστα, να άναφέρουμε τα άναρίθμητα δεινά μας που είναι άποτέλεσμα των «πολιτισμένων» αυτών συνθηκών: το τερστικό ένδοσάορον άνάγκη να υπογραμμίσουμε μερικά χιμικών τροφών που είχε η έξασφαλισία μερικών χιμικών τροφών, που θα μας παρείχαν ό,τι μας είναι άπαραίτητο και θα μάς άπλάσσαν άπο ό,τι είναι περιττό και έπιβλαβές!»

Πρέπει να προσθέσουμε, όμως, ότι τα χάπια με τα όποια ο δόκτωρ Άμπντεράλντεν συντήρησε τα σκυλιά του, έστοίχισαν έπιτόορη περίπου φορές περισσότερο άπο ό,τι θα έστοίχιζε η διατροφή τους με συνήθισμένες τροφές.

Έκτός, όμως, άπο το ζήτημα των λευκωματών ουσιών, υπάρχει μία άλλη αντίρρηση εκ μέρους πολλών έπιστήμνων, που υποστηρίζουν ότι οι συνθέσεις των εργασιών δεν μπορεί να έχουν την ίδια αξία με τις τροφές που μας παρέχει η ίδια η ύσις. Γιατί άγνωση του μηχανισμού της παρασκευής των ό' όλες του τις λεπτομέρειες. Ένα κτυπητό παράδειγμα μας παρέχεται άπο τις βιταμίνες, για τις όποιες τόσοι άόγος γίνεται τελευταία. Έως τις έπιτύχουμε την άπομόνωσή τους, δεν ύποπτευόοτου καθόλου την ύπαρξή τους. Και τίποτα δεν μας λέει ότι, με την άνακάλυψή τους, βρήκαμε την μάς λέει ότι, με την συστάσεως των διαφόρων τροπλευταία λέει τις συστάσεως των διαφόρων τροπλευταία, κάθε μέρα άνακαλύπτουμε και νέες, γιατί πάντοτε στα πειράματα των εργασιών μας υπάρχει ένας άγνωστος Χ, που δεν μπορούμε να τον προσδιορίσουμε.

Άν όμως η όλοκληρωτική αντικατάσταση των τροφών μας με χάπια δεν είναι δυνατή, αντίθετα, δεν μάς επιτρέπεται να καταφρονώμε ύπαισμένα συνθετικά παρασκευάσματα που μπορούν να μάς δώσουν δε έλαχιστο όγκο τις θρεπτικές ουσίες που είναι άπαραίτητες στον οργανισμό μας.

Ο Άμερικανός χιμικός Χένρυ Χέμπερτ, που είναι έπίσης και ένας θαυμάσιος σπορτομάν, τρέφεται άπο αρκετά χρόνια με τα συνθετικά παρασκευάσματα του εργασιπρίου του, στα όποια προσθέτει (για λόγους προνοίας), όπως παρατηρεί, μερικά ύμια χόρτα και καρπούς. Με αυτό τον τρόπο, κατορθώνει να εργάζεται εύκοια περίπου ώρες την ημέρα, γιατί ο οργανισμός του, που δεν καταβάλλει καμία προσπάθεια για την πέψη αυτών των έλαφρών τροφών, έχει άνάγκη άπο πολύ λίγη άνάπαυσι, ενώ, άπο τ' άλλο μέρος, το μυαλό του είναι πάντοτε εκάθαρο και άκμαίο, όπως ενός ύγιους έφηβου.

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ένας καλόκαρδος φαρμακοποιός

Έχει γίνει συχνά λόγος για έκείνους που έδημιούργησαν και άδηγήσαν τους άστερες του κινηματογράφου στα πρώτα τους βήματα, για τον Γκρίφιθ, τον Σεσίλ ντε Μιλ, τον Λάσιου κ. ά. Κανείς όμως δεν ξέριε πως ένας άπ' τους μεγάλους προστάτας των ήθοποιών τους όπολους βοήθησε στις δύσκολες πρώτες στιγμές τους, διευκολύνοντας τους έτσι να έπιμείνουν και να συνεχίσουν το στάδιό τους και το δρόμο προς τη φήμη και τα έκατομύρια, ήταν ένας... φαρμακοποιός, ο Σάμ Κρές.

Ο Κρές είχε το κατάστημά του στη δεινροστοχία Καγουένγκ, στο κέντρο του παλαιού Χόλλυγουντ, το όποιο ήταν τότε ένα μικρό χωριό, με λίγα χαμηλά στίτια και με δρόμους άκόμη άστρωτους. Την εποχήν εκείνη το φαρμακείο του Σάμ ήταν το κέντρον της κινηματογραφικής ζωής που μόλις άρχιζε στο Χόλλυγουντ. Οι πρωτεργάτες της κινηματογραφουπόλεως μαζεύονταν στον πλάω μέρος του φαρμακείου, γύρω άπο μία σόμπα και διηγούντο ιστορίες που μετεδύαλουν το κατόπιν σε σενάρια και γίνονταν σκηνή στα πρώτα παρατηρήματα που έσπορδάλαν τότε και τα όποια άνώμασαν πομπώδως στον πιο άπλοο άπ' πρωτοπόρο αυτού του άμερικανικού κινηματογράφου δεν ήρκοιτο στο να διηγούνται τις ιστορίες τους. Ζητούσαν έπί πλέον και δάνεια, τα όποια ο άγαθός Σάμ δέν τους άρνιόταν ποτέ, έστω κι' αν τα δάνεια αυτά άντιπροσώπευαν όλα τα κέρδη του καταστήματος. Ο Ουάλλας Μπέρρυ, η Γλόρια Σεάσον, η Πόλα Νέγκρι, ο Ροδόλφος Βαλεντίνο και άπειράριθμες άλλες μεγάλες δόξες κατέφυγαν επανειλημμένως στο ταμείο του Σάμ.

Ο Κρές δά μπορούσε να είχε σήμερα μία μικρή περιουσία, αν δεν είχε φανή πάντοτε τόσο γενναίος όσορος. Τα τόσο άνεξάρτητα δάνεια έγιναν αίτια να εργάζεται άκόμη για να ζήσει. Έχει άλάξει όμως έπαγγελμα. Διατηρεί σήμερα ένα ρεστοράν και ελχοαριστήνται να βλέπουν συχνά μεταξύ των πελατών του διαφόρους παλιούς γνωρίμους του, δόξαμένους πια και πλουσίους.

Η Σεάσον τότε στο κατάστημα του Σάμ για να δανείσθον μόνο χρήματα, αλλά και για να αγοράσουν κανένα άρωμα ή κανένα καλλυντικό... έπί πιστώσει.

Όταν η Γκλόρια Σεάσον παρτεύτηκε με τον Χέμπερτ Σέμπερν και περίμενε να γίνει μητέρα, πήγαινε κάθε μέρα στο φαρμακείο του Σάμ για να πεί μία σόδα και να ζητήσει πληροφορίες για τους κατάρκους του χωριού, για τα φίμ που έτοιμάζαν για τους γάμους που προελάγονταν, για τα κουτσουμπολιά της ήμρας. Κανείς άλλος δέν θα μπορούσε να την πληροφορήσει καλύτερα άπ' τον Κρές, ο όποιος ήταν ένα είδος ζωντανής έφημερίδας του Χόλλυγουντ.

Μία μέρα ένας άραίος μελαχρινός νέος που βρισκόταν στο Χόλλυγουντ άπο μερικές μόνο βδομάδες, ήμκη στο φαρμακείο του Σάμ για πρώτη φορά και χωρίς πολυλογίες του ζήτησε να του δανείση τα χρήματα που του χρειαζόντανσαν για ένα είσιτήριο μέχρι της Νέας Υόρκης.

Τους γνώρισε όλους ο Σάμ Κρές και μπορεί να πεί σήμερα ότι το Χόλλυγουντ είναι έν μέρος έργου του. Έχει το δικαίωμα να θεωρή τον έαυτό του ένα άπ' τους ίδρυτάς του, γιατί έδωσε θάρρος και βοήθησε τους πρώτους άσους του άμερικανικού κινηματογράφου κατά τους δύσκολους καιρούς των πρώτων βημάτων τους, αλλά και των πρώτων βημάτων του Χόλλυγουντ, της σημερινής πρωτεύουσας του κινηματογράφου.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡΣ

●●

Ένα δυστύχημα

Τον περασμένο Ιανουάριο, κοντά στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας, η ήθοποιός του κινηματογράφου Σουζάν Πέτερς τραυματίστηκε σοβαρά ενώ προσπαθούσε να άδειάσει το όπλο της που είχε πάθει κάποια έμπλοκή. Η νεαρά καλλιτέχνις είχε πάει με τον άνδρα της στις άδρες κάποιες λήψεις για να κινηγησάν άνοιγματα. Το βλήμα πέρασε το στομάχι της και σφηνώθηκε στη σπονδυλική της στήλη. Οι πθανότητες να έπιζήσει του σοβαρού αυτού τραυματίσ ήταν έλαχίστοι.

Χάρη όμως στις περιποιησεις των διαφόρων χειρουργών και γιατροών, η νεαρά βεντέτα είναι σήμερα σχεδόν καλά!

Ο σύζυγος της βεντέτας είναι ο λοχαγός Ρίτσαρντ Κουάιν, που ήταν έλλοτος κι' αυτός ήθοποιός του κινηματογράφου, αλλά τον έγκατέλειψε για να υπηρετήσει την πατρίδα του.

ΣΙΝΕ-ΣΤΑΡ

●●

Ένα δυστύχημα

Τον περασμένο Ιανουάριο, κοντά στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας, η ήθοποιός του κινηματογράφου Σουζάν Πέτερς τραυματίστηκε σοβαρά ενώ προσπαθούσε να άδειάσει το όπλο της που είχε πάθει κάποια έμπλοκή. Η νεαρά καλλιτέχνις είχε πάει με τον άνδρα της στις άδρες κάποιες λήψεις για να κινηγησάν άνοιγματα. Το βλήμα πέρασε το στομάχι της και σφηνώθηκε στη σπονδυλική της στήλη. Οι πθανότητες να έπιζήσει του σοβαρού αυτού τραυματίσ ήταν έλαχίστοι.

Χάρη όμως στις περιποιησεις των διαφόρων χειρουργών και γιατροών, η νεαρά βεντέτα είναι σήμερα σχεδόν καλά!

Ο σύζυγος της βεντέτας είναι ο λοχαγός Ρίτσαρντ Κουάιν, που ήταν έλλοτος κι' αυτός ήθοποιός του κινηματογράφου, αλλά τον έγκατέλειψε για να υπηρετήσει την πατρίδα του.

ΣΙΝΕ-ΣΤΑΡ

●●

Ένα δυστύχημα

Τον περασμένο Ιανουάριο, κοντά στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας, η ήθοποιός του κινηματογράφου Σουζάν Πέτερς τραυματίστηκε σοβαρά ενώ προσπαθούσε να άδειάσει το όπλο της που είχε πάθει κάποια έμπλοκή. Η νεαρά καλλιτέχνις είχε πάει με τον άνδρα της στις άδρες κάποιες λήψεις για να κινηγησάν άνοιγματα. Το βλήμα πέρασε το στομάχι της και σφηνώθηκε στη σπονδυλική της στήλη. Οι πθανότητες να έπιζήσει του σοβαρού αυτού τραυματίσ ήταν έλαχίστοι.

Χάρη όμως στις περιποιησεις των διαφόρων χειρουργών και γιατροών, η νεαρά βεντέτα είναι σήμερα σχεδόν καλά!

Ο σύζυγος της βεντέτας είναι ο λοχαγός Ρίτσαρντ Κουάιν, που ήταν έλλοτος κι' αυτός ήθοποιός του κινηματογράφου, αλλά τον έγκατέλειψε για να υπηρετήσει την πατρίδα του.

ΣΙΝΕ-ΣΤΑΡ

●●

Ένα δυστύχημα

Τον περασμένο Ιανουάριο, κοντά στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας, η ήθοποιός του κινηματογράφου Σουζάν Πέτερς τραυματίστηκε σοβαρά ενώ προσπαθούσε να άδειάσει το όπλο της που είχε πάθει κάποια έμπλοκή. Η νεαρά καλλιτέχνις είχε πάει με τον άνδρα της στις άδρες κάποιες λήψεις για να κινηγησάν άνοιγματα. Το βλήμα πέρασε το στομάχι της και σφηνώθηκε στη σπονδυλική της στήλη. Οι πθανότητες να έπιζήσει του σοβαρού αυτού τραυματίσ ήταν έλαχίστοι.

Χάρη όμως στις περιποιησεις των διαφόρων χειρουργών και γιατροών, η νεαρά βεντέτα είναι σήμερα σχεδόν καλά!

Ο σύζυγος της βεντέτας είναι ο λοχαγός Ρίτσαρντ Κουάιν, που ήταν έλλοτος κι' αυτός ήθοποιός του κινηματογράφου, αλλά τον έγκατέλειψε για να υπηρετήσει την πατρίδα του.

ΣΙΝΕ-ΣΤΑΡ

●●

Ένα δυστύχημα

Τον περασμένο Ιανουάριο, κοντά στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας, η ήθοποιός του κινηματογράφου Σουζάν Πέτερς τραυματίστηκε σοβαρά ενώ προσπαθούσε να άδειάσει το όπλο της που είχε πάθει κάποια έμπλοκή. Η νεαρά καλλιτέχνις είχε πάει με τον άνδρα της στις άδρες κάποιες λήψεις για να κινηγησάν άνοιγματα. Το βλήμα πέρασε το στομάχι της και σφηνώθηκε στη σπονδυλική της στήλη. Οι πθανότητες να έπιζήσει του σοβαρού αυτού τραυματίσ ήταν έλαχίστοι.

Χάρη όμως στις περιποιησεις των διαφόρων χειρουργών και γιατροών, η νεαρά βεντέτα είναι σήμερα σχεδόν καλά!

Ο σύζυγος της βεντέτας είναι ο λοχαγός Ρίτσαρντ Κουάιν, που ήταν έλλοτος κι' αυτός ήθοποιός του κινηματογράφου, αλλά τον έγκατέλειψε για να υπηρετήσει την πατρίδα του.

ΣΙΝΕ-ΣΤΑΡ

Κινηματογραφικά νέα

★Ο Πάβλ Μισούνι και η Μέρλε Ομπερον συμπρωταγωνιστούν στο έγχρωμο φίμ της (Κολούμπια), «Ένα τραγούδι για να με θυμάσαι».

★(Άνταμ σε δύο κόσμους), είναι ο τίτλος μιας νέας μεγάλης δημιουργίας του άμερικανικού κινηματογράφου. Στο φίμ αυτό πρωταγωνιστούν ο Τζών Γκάρφιλντ, ο Πάβλ Χένρεϊντ, ο Σιδνέυ Γκρήν-στριπ και η Έλινορ Πάρκερ.

★Η Άγγλική παραγωγή παρουσίασε τελευταίως μία σειρά άριστουργηματικών φίμ με καταπληκτική και πρωτοφανή έπιτυχία κριμάτων.

★Τα δυο πρώτα άπο τα φίμ αυτά είναι διαλυμένα άπο τα όρμωνα άριστουργηματικά του Σαίξπηρ «Ερρίκος ο Πέμπτος» και «Καίσαρ και Κλεοπάτρα».

★Πρωταγωνιστής του φίμ «Ερρίκος ο Πέμπτος» είναι ο γνωστός μας άπ' τον περίφημο «Πύργο των Καταιγίδων», Άλρεντ Όλβιε. Στο πλευρό του εμφανίζεται ο Ρόμπερτ Νιούτον, ο Λέσλυ Μπράνκς, η Ρενέ Άσερσον, ο Έσμοντ Νάιτ, ο Φέλιξ Άλμπερ, ο Λέο Τζένν κ.ά.

★Η καρτωμένη βεντέτα του άγγλικού κινηματογράφου Μέρλε Ομπερον και ο Άγγλος σκηνοθέτης Άλεξάντερ Κορνά, οι όποιοι είχαν παντρευθή λίγες μέρες πρδ της ένάρξεως του πολέμου, έχώρισαν λίγες μέρες πρδ του τέλους του.

★Σκοιάζουσαι το γεγονός, οι κακές γλώσσες των κινηματογραφικών κύκλων λέγουν ότι έπρόκειτο περί δυο... πολέμων ίσος διαρκείας.

★Μηνίχιν Κρόσμπυ, Μπόμπ Χόπι, όρεντ Μάκ Μούρραϊν, όρανστ Τόν, Ραίν Μιλαντ, Βίκτωρ Μούρ, Ντόροθυ Λαμούντ, Πωλετ Γκοντάρ, Βέρα Ζορίνα, Μαίρη Μόρτον, Ντίκ Πάουελ, Μπέττυ Χούττον, Εντ Μπράκεν, Βερρονία Λαίηκ, Άλαν Λάντ και Ρότσεστερ, όλα αυτά τα λαμπρά άστέρια πρωταγωνιστούν στη θαυμάσια μουσική κωμωδία της «Παραμόρφωση» («Άστερες, όαντασμογραφία, Ρυθμός») η όποια έθεωρήθη η μεγαλύτερη δημιουργία του 1943.

●●

Ένα δυστύχημα

Τον περασμένο Ιανουάριο, κοντά στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφορνίας, η ήθοποιός του κινηματογράφου Σουζάν Πέτερς τραυματίστηκε σοβαρά ενώ προσπαθούσε να άδειάσει το όπλο της που είχε πάθει κάποια έμπλοκή. Η νεαρά καλλιτέχνις είχε πάει με τον άνδρα της στις άδρες κάποιες λήψεις για να κινηγησάν άνοιγματα. Το βλήμα πέρασε το στομάχι της και σφηνώθηκε στη σπονδυλική της στήλη. Οι πθανότητες να έπιζήσει του σοβαρού αυτού τραυματίσ ήταν έλαχίστοι.

Χάρη όμως στις περιποιησεις των διαφόρων χειρουργών και γιατροών, η νεαρά βεντέτα είναι σήμερα σχεδόν καλά!

Ο σύζυγος της βεντέτας είναι ο λοχαγός Ρίτσαρντ Κουάιν, που ήταν έλλοτος κι' αυτός ήθοποιός του κινηματογράφου, αλλά τον έγκατέλειψε για να υπηρετήσει την πατρίδα του.

ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΙΟΥΡΑΝΟΥΝ

—Θέλεις να γίνης μηχανικός στα τράινα; Σ' αυτό μόνο μπορείς να σε βοηθήσω. Θα σε πάω ο' ένα φίλο μου μηχανικό των σιδηροδρόμων, κι' αυτός θ' αναλάβη να σου μάη την τέχνη. 'Ο Γκαμπέν δέχθηκε και ο πατέρας του τον πήγε τότε στο... «Φολι Μπερζέρ». Αυτό ήταν! Άπο την πρώτη στιγμή, η ζωή του (μισοζήχως) μάγεψε τον Ζαν και τα σχέδιά του περί άτμομηχανών και πετρελαιομηχανών πήγαν περίπατο.

Προώδευσε γρήγορα και ύστερα άπο έξη μήνες γινόταν παρτεναίρ της Μιστενκέτ με μνυσίο μισθό 1200 φράγκα, ποσόν σεβάστο για την εποχή εκείνη.

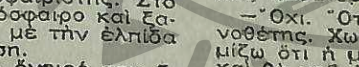
Ύστερα άπο τις πρώτες του έπιτυχίες τον πήρε ο κινηματογράφος. Γύρισε καμιά δεκαριά φίμ και τέλος με την «Μεαντέρα», την μεγάλη δημιουργία του Ζυλιέν Ντυβιέ, πήρε μία άπο τις πρώτες θέσεις στο γαλλικό κινηματογράφο για να μη του την άποφιόησθη κανείς έκτοτε. (Πόθος της Άμαρτίας). (Νήσος των Καραλλίων). (Μεγάλη Χίμαιρα) κλπ. κλπ. Κάθε ταινία του Ζαν Γκαμπέν αποτελούσε ένα νέο θρίαμβο της γαλλικής κινηματογραφικής παραγωγής.

Και όμως, οι θρίαμβοι του αυτού δεν έμποδίζουν τον Ζαν Γκαμπέν να είναι σε άπτετο βαθμό άπαισιόδοτος. Τελευταίως μάλιστα έκανε σ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο την έξης κατηγορηματική δήλωση:

—Είπε ζήτημα αν μου μένουν άκόμη δυο χρόνια πραγματικών θριάμβων. Ξέρω καλά πως στο κοινό άρρεσι ν' αλλάξη εύκολα κι' αυτό μία μέρα που θα φθάσει ίσως πιδ γρήγορα κι' άπ' ό,τι το περιμένω κάποιος ύπαιος ζέν, πρεμεί θα με έπισκιάσει και θα με ρίξη στην άφάνεια.

—Και τότε τι θα κάνης; τόλμησε να τον ρωτήση ο φίλος του δημοσιογράφος. Θα πουλάς μάλιστα πασατέμπο στο δρόμο;

—Όχι. Όταν θα πάφω να παίζω θα γίνω σκηνοθέτης. Χωρίς να θέλω να υπερφανεθώ, νομίζω ότι η μικρή πείρα που έχω θα με βοηθήσει και θα μου επιτρέψη να γίνω άρκετά καλός σκηνοθέτης!

ΜΕΓΑΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΔΟΞΗΣ

Η πανωλεθρία των Γερμανών ΣΤΗ ΜΠΟΥΒΙΝ

Κατά τις αρχές του 13ου αιώνα, το βασίλειο της Γαλλίας ήταν ακόμη ένα αξιοσημείωτο κρατίδιο, που σπριζιζόταν στην πλαγιά του βουνού και που οι Γερμανοί θάρρεπε να περάσουν για να πληρώσουν.

Ο Λά Τρουί Έσκυψε προς το μέρος του βασιλιά.

— Δεν θα ήταν καλλίτερο να καταλάβουμε τη γέφυρα και να δχυρωθούμε στα γύρω ύψηματα; του είπε. Από κει τουλάχιστον δεν θα μπορούσαν να μας βγάλουν ποτέ!

— Αυτό που λές είνε σωστό, Τρουί, συμφώνησε ο Φίλιππος. Αλλά δεν μου επιτρέπεται να επωφεληθώ από τα πλεονεκτήματα που μου παρέχει το έδαφος, γιατί έτσι θα άδικούσα τους αντιπάλους μου. Θα τους περιεχωμώ εδώ!

Ο στρατός του Όθωνος σχημάτιζε ένα μεγάλο τόξο που τα δύο άκρα του σφηνώνταν ολόενα και άπειλούσαν να υπερφαλαγγίσουν το μικρό γαλλικό στρατόπεδο.

— Αλλά ο Φίλιππος - Αύγουστος ποόλαβε αυτή την κίνηση. Άφησε μια μικρή δύναμη στο κέντρον, για να απασχολήση τον έχθρο, διέταξε τους τοξότες τους να προχωρήσουν μπροστά και ο ίδιος με τους Ιππείς του ριχτηκε από τα πλάγια εναντίον των Γερμανών.

Η απροσδόκητη επίθεσι των Γάλλων από τα πλάγια έφερε σύγχυση στους Γερμανούς και τους έκαμε να υποχωρήσουν με μεγάλη αταξία, στενοχωρώντας το κέντρον και διακόπτοντας τη συνοχή του. Οι Ιππότες με τις βαρείες πανοπλίες δρύνθηκαν έτσι απομονωμένοι από τον υπόλοιπο στρατό και, ενώ τα δέλη έπεφταν σαν βροχή γύρω τους, έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά, προσπαθώντας ν' ανασυγκροτήσουν τις τάξεις τους.

Στο άναμεταξύ ο Αύγουστος - Φίλιππος, που είχε ανατρέψει τις πρώτες γραμμές, ώρμησε ακάθεκτος ανάμεσα στη μεγάλη μάζα του γερμανικού και φλαμανδικού πεζικού.

— Αλλά, ξαφνικά, βρέθηκε μακριά από τους Ιππότες του, που είχαν μπλεχθεί σ' ένα τρομαχτικό αγώνα με το έχθρικό ιππικό. Η μακρά λόγχη του σκόρπιζε το θάνατο στις έχθρικές τάξεις, που ανολιγόνταν για μια στιγμή στο πέραςμαί του, αλλά έκλειναν και πάλι πίσω του την έπομένη στιγμή, κάνοντας έτσι ολόενα και μεγαλύτερη την απόστασι, που τον χώριζε από το στρατό του.

Και ο βασιλιάς προχωρούσε πάντα, αδιάφορώντας για τον κίνδυνο που τον απειλούσε.

— Γυρίστε, του φώναξαν οι Γάλλοι, που αγωνιζόνταν ν' ανολίσουν δίπλα, για να τρέξουν κοντά του.

— Μην άνησυχήτε για μένα! τους απάντησε ο Φίλιππος. Το λευκό λωρίο μου θα σας δείχνει πάντα που βρίσκομαι και όταν τελειώσετε τη δουλειά σας θάρρητε να με βρήτε!

— Αλλά, καθώς έλεγε αυτά, το άλογό του παραπάτησε και τον πέταξε κάτω.

Την ίδια στιγμή βρέθηκε περικυκλωμένος από αναρίθμητους έχθρους, που τον κυτούσαν από όλα τα μέρη. Άλλοι προσπαθούσαν να χάσουν τη ζωή του ανάμεσα από τις μικρές σχισμάδες της ατσάλινης πανοπλίας του, κι' άλλοι τον κυτούσαν με μεγάλα ροπάλα στο κεφάλι.

— Γοττώ, ο Φίλιππος κατόρθωσε ν' αποκολλήσει τα κτυπήματα και να τα ανταποδίδη με μεγαλύτερη όρμη.

Οι Ιππότες του πλησίασαν σ' ένα λίγο, αλλά δυσκολεύθηκαν πολύ να τον βρουν, γιατί το λωρίο είχε πέσει από το κρόνος του και οι Γερμανοί στρατιώτες τον έκρυβαν πίσω από τον κλοιό που σχημάτιζαν γύρω του.

— Όταν έφτασαν τέλος, κοντά του, τους είπε άτάραχος:

— Χωρίς αυτή την πανοπλία, δεν θα με βρίσκατε ζωντανό. Αν είνε το θέλημα του Θεού να γυρίσωμε στο Παρίσι, θα ήταν σωστό να σκεφθώ πως θα μπορούσα να την εξορλήσω στ' όν' έρωπό μου που την έφερε από την Ισπανία.

Οι Ιππότες του τον βοήθησαν έπειτα ν' ανέβη στο άλογό του και δλοι μαζί ώρμησαν εναντίον του έχθρικού πεζικού, που το διασκόρπισαν μέσα σ' λίγες στιγμές.

— Αλλά τώρα το γερμανικό ιππικό είχε αναταραχθεί και άδηνόουμε από τον ίδιο τον αυτοκράτορα Όθωνα έτρεχε για ν' αναμετρηθεί και πάλι με τους Γάλλους Ιππότες, που είχαν συσπειρωθεί γύρω από το βασιλιά τους.

Η σύγκρουσι ήταν τρομακτική και κατά την πορεία τους από πολλούς χρονογράφους ήταν σαν δυο σφιδερίνα τείχη να είχαν πέσει το ένα πάνω στο άλλο.

Ο θόρυβος από τη σύγκρουσι αυτή γέμισε την πεδιάδα και αντίλαλσε στα άκτικονά θούνα, ενώ ένα πελώριο σύννεφο σκόνης, που είχε σηκωθεί από το ποδοβολήτο των άλογων, σκέπαζε τα δύο αντίπαλα στρατεύματα.

— Όταν το σύννεφο αυτό διαλύθηκε, οι Γάλλοι είχαν άπομεινει νικητές στο πεδίο της πολεμικής σύγκρουσεως. Οι Γερμανοί Ιππότες άποτελούσαν ένα μεγάλο σωρό, όπου άνθρωποι και άζα κατέκειντο σε μία φοικελιά μάζα.

— Λάχαιστο μόνο είχαν κατορθώσει να σωθούν. Άνάμεσα μόνο βρίσκονταν και ο Όθων, που γύρισε καταντροπαλιένος στη Βρουσιέκη, και πώς ποτέ τα πόδια τους δεν θα λυγίζαν κάτω από το βάρος της.

— Εμπρός! φώναξε κατόπιν ο Φίλιππος, πηδώντας πάνω στο άλογό του, ενώ ο σηματοφόρος του προπορεύονταν, κρατώντας ψηλά την κόκκινη σημαία, των τότε Γάλλων βασιλέων.

— Όταν κατέβηκαν στην πεδιάδα, αντίκρισαν τους έχθρους που προχωρούσαν από το άπ'.

Η σκόνη που αντικαθιστά τον πάγο

Ο Άμερικανός χημικός Ρίτσαρντ Σέρτον έκαμε μια έφευρεσι πολύ ενδιαφέρουσαν για τους ζεστούς καλοκαιρινούς μήνες: Βρήκε ένα μίγμα από δυο σκόνης κι' από λίγο νερό, το οποίο παράγει τόσο ψύξη, ώστε κατεβαίνει η θερμοκρασία στους 20 βαθμούς υπό το μηδέν, συνεπώς αντικαθιστά περίφημα τον πάγο. Η επίσημη ήξερε ήδη πολλά «ψυκτικά μίγματα», κανένα όμως τόσο αποτελεσματικό. Ο Σέρτον έκανε πειράματα από χρόνια προς την κατεύθυνσι αυτή. Είχε δοκιμάσει 250 διάφορα μίγματα, αλλά δεν είχε βρει εκείνο που θα συγκέντρωνε τρεις απαραίτητες ιδιότητες: να είνε φτηνό, άβλαβος και να μην άποσυντίθεται στον αέρα. Μια μέρα όμως, μια άνατημένη του μαϊμουδίτσα, που γυρίζε πάντα ελεύθερη μέσα στο εργαστήριό του, έσπρωξε ένα μπαγκάκι κι' έκαμε να κυρή λίγο άπ' το περιεχόμενο του μείου σ' ένα ποτήρι που περιείχε ήδη μια άλλη ουσία.

Τέσσερες ώρες άργότερα, ο Σέρτον βρήκε το μίγμα παγωμένο, σκληρό σαν πέτρα! Η άνατη που είχε κάνει η Τυχήν... κι' η μαϊμού, ανταποκρινόνταν άπόλυτα στις τρεις απαιτήσεις που προαναφέραμε.

— Άλλο θάσανο έ-
τούτο, πάλι με το δρ-
ντινο ντέλλα πολιτία
ντι Άτένε, να θγκά-
λουμε δελτίο ταυτό-
τητα. Πρέπει, λέει το
πολιτία, κάθε άν-
θρωπο που μένει στο Γκρετάιο να έχη το πασοπαρτί του, για να ξέρη το κράτο το πολιτ. Ντουνκουε, μόλις πή-
ρα άδίο για το νέο όρντινο, έπληνα κατ' ευθεία στο κοραμπινιέρια του ουνοκία μου, για να κάνω το δηλωσι μου.

— Πώς όνομάζεσαι; μου λέει το σινιόρ πολιομάνο.

— Τζοβάνι Παρίσιοιμο.

— Από που είσαι;

— Ιταλιάνο. Σολντάτο γκολοριόζο και διποριόζο, ρεσάτο στο μπέλλο Άππινα.

— Μα έμεις θγκάουμε ταυτότητα μό-
νο για τους Έλληνες υπηκόους.

— Και ποιο σημασία έχει, σινιόρ κοραμπινιέρο; Έμεις το Ιταλιάνοι, κου-
άντο δενοτού στο Γκρετάιο, φωνάζα-
με όλο το Έλληνο για να το δώσου-
με πασοπαρτί. Το ίδιο πρέπει να κα-
νετε και σεις τώρα, για το Ιταλιάνο. Κι' ύστερο έγκώ θέλω να γίνω Έλλη-
νο πολιτ.

— Γιατί θέλεις να γίνης Έλληνας πολιτής;

— Για να παίρνη ματζάρε από το Έ-
ρυθρό Σταυρό, ρουχο από το Ούντορρα και να έχη όλο το άδάντα το έλλη-
νικό. Και υπάρχει άλλο λόγκο. Το Ι-
ταλιάνο στο γκουέρορα νικηθήκανε, έ-
νώ το Έλληνο νίκησε. Ντουνκουε, περ-
κά να είμαι με το νικημένο, και να μην είμαι με το νικητή; Πέρ κουέστο
λόγκο, θέλω να γίνω Γκρέκο πολιτο.

Το σινιόρ πολιομάνο γκέλασε και ρωτίσάμο:

— Τα χαρακτηριστικά σου;

— Ψηλό, γκεμάτο, μπόνο παιδί, μπέλλο, γκρατισιό και άμοροζο. Μ' άρε-
σει το καλό ματζάρε, το κράσο και το άμορε. Το όνοό άμοροζο με δεκα-
πέντε μπέλλο κορίτο κι' έχω κουρά-
γιο ν' άγκαπιώω όλο το ώραιό κορί-
τάκι ντέλ τοϋτα λά Γκρετάιο και να μην άφήσω κανένα για όας. Αυτό είνε το κορατεριστικό μου.

— Πολύ καλά, μου είπε. Πέρασε ά-
ριο να πάρης το πασοπαρτί σου!

— Για να μείνω στο Έλλάδα;

— Όχι. Για να πās στο μπέλλα Ι-
τάλια! Έδώ δεν μπορούμε καλά-κα-
λά να ζήσουμε έμεις και θάχουμε και
όας να ταίζουμε.

Έργα μόλτο στενοχωρημένο. Και
τώρα τι θα γκίνη το Τζοβάνι; Στο Ι-
τάλια μια φορά δεν πάει. Έντω θά
μείνι κι' ός λέν ότι θέλει το κορα-
μπινιέρια ντι Άτένε. Το Τζοβάνι δεν
είνε κορίντο...

ΤΖΙΟΒΑΝΙ

Οι χωρισμένοι

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Πρόσωπα:

ΜΠΑΛΑΝΣ ΟΥΡΜΠΥ: Χαριτωμένη νέα, 27 ετών, μόλις διαζευχθείσα.

ΦΕΛΙΞ ΟΥΡΜΠΥ: Τέως σύζυγός της, 40 ετών.

ΖΑΚ ΦΛΟΡΩ: Καρδιοκατακτητής, κομ-
ψος και ώραιος άνδρας 32 ετών.

ΛΕΝΑ ΧΡΑΪΣ: 26 ετών, τρυφερή φίλη
του Φελίξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ένα κέντρο. Μια περίφημη όρχη-
στρα τζάζ παίζει τα θαυμασιότερα χα-
θαστικά κομμάτια. Η Μπαλάνσ και ο
Ζάκ καθισμένοι σ' ένα τραπέζι παίρ-
νουν το τσάι τους).

ΜΠΑΛΑΝΣ (κατενθουσιασμένη): 'Επι-
τέλους, φίλε μου, είμαι ελεύθερη! Πήρα
σήμερα το διαζύγιό μου.

ΖΑΚ: Και είσαι ευχαριστημένη γι'
αυτό;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Μα βέβαια. Δεν είνε μικρό
πράγμα να μπορείς να πής «δεν θα τον
έκανα ποτέ πια τον άνδρα που πέντε
δόκληρα χρόνια μούκανε τη ζωή άυ-
πόφορη με τις ζήλειες του, τις ύποψιες
του και τα άμέτρητα ελαττώματά του». Εί-
μαι ευχαριστημένη, και πολύ μάλιστα.

ΖΑΚ: Άστε τώρα, άγάπη μου, δεν
υπάρχει πια κανένα έμπόδιο στην εύ-
χια μας;

(Η Μπαλάνσ γνέφει ένα ντροπαλό
«ναί» με τα ώραια ματωτινιόρα της πά-
νω άπ' το φλυτζάνι της).

ΖΑΚ: Άν δεν έχης αντίρρησι μπο-
ρούμε να πάμε να περσώμε ένα μίνο
στη λουτρόπολι Τρίπλασεκ.

ΜΠΑΛΑΝΣ: Μήπως είνε πολύ κοσμικό
το μέρος;... Ύστερα από το διαζύγιό
μου;

ΖΑΚ: Ό, όχι, είνε πολύ ήσυχο. Τα
πρόσωπα όλα.

ΜΠΑΛΑΝΣ: Τότε σύμφωνα, να πάμε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Μεσημέρι. Στη τραπεζαρία του κα-
λυτέρου ξενοδοχείου του Τρίπλασεκ ή
Μπαλάνσ και ο Ζάκ καθισμένοι σ' ένα τρα-
πέζι και γευματίζουν. Σ' ένα διπλανό
τραπέζι ένας χονδρός κύριος τρώγει
με όρεξι διάφορα όρ ντεέρ).

ΜΠΑΛΑΝΣ (παρτατώντας ξαφνικά το
πρόσθιο της και δείχνοντας στο Ζάκ τον
χοντρό κύριο): 'Εκεί!... Αντικρυ σου.

ΖΑΚ: Ε, λοιπόν; Τι τρέχει;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Είνε ο Φελίξ, ο πρώην σύ-
ζυγός μου.

ΖΑΚ (με άγανάκτησι): Στο διάβο-
λο!... Θέλεις ν' αλλάζωμε θέσι;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Για να νομίση πως τον φο-
βόμαι;...

ΖΑΚ: Θάρρεπε από λεπτότητα να δια-
λέξη ένα άλλο ξενοδοχείο.

ΜΠΑΛΑΝΣ: Μοδούκε την δρεζί!

ΖΑΚ: Θέλεις ν' άνεδομέ στο δωμά-
τιό μας;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Διησδή να υποχωρήσω
μπροστά του; Ποτέ!

ΖΑΚ: Πιστεύω να σ' είδε και ν' άλ-
λούξ έξενδοχείο.

ΜΠΑΛΑΝΣ: Άς περιμένουμε... Πάν-
τως ή συνάντησι αυτή μούκανε την δ-
ρεζί... Πάμε κι' έσυ να τρώξ; καύμε-
νε, δεν μπορεί να σ' έβλεπω...

ΖΑΚ (μ' ένα μαρτυρικό χαμόγελο):
Πολύ καλά.

(Εν τώ μεταξύ, ο Φελίξ στο τραπέζι
του τρώει για δέκα).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στην ίδια τραπεζαρία, το βράδυ της
ίδιης ημέρας).

ΖΑΚ: Βλέπεις, ο άνδρας σου δεν
φαίνεται πια; Άσφαλός θα έφυγε.
Αν μπορούσαμε να ρατήσωμε και στο
γραιο της έξενδοχείου.

ΜΠΑΛΑΝΣ: Για να τοϋ το πουν και
να νομίση πως έξακολουθώ να ενδιαφέ-
ρωμαι γι' αυτόν;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Δυό άρες άργότερα, η Μπαλάνσ και
ο Ζάκ γυρίζουν στο δωμάτιό τους, ά-
φοσ διασκέδασαν και χόρεψαν στο κα-
ζίνο της πόλεως. Ο Ζάκ παρακολουθεί
με ενδιαφέρον την Μπαλάνσ που βγάξει
ένα ένα τα φορέματά της. Σε μια στι-
γμή την πλησιάζει για να την άγκαλιά-
ση και να την φιλήση. Εκείνη όμως μέ-
νει έσοφικά σάν άπολιθωμένη).

ΜΠΑΛΑΝΣ: Άκούς;

ΖΑΚ: Τι πράγμα;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Δεν άκούς ένα ροχαλητό;
ΖΑΚ: Και τί μας μέλλει άν ροχαλί-
ξη κάποιος στο πλάινό δωμάτιο;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Κάποιος, κάποιος... Μα
είνε ο πρώην άνδρας μου, το ξέρω κα-
λά έγω το ροχαλητό αυτό. 'Εταν κι'

αυτό ένα άπ' τα πολλά... χαρismaticά
του!

(Εναφωρεί όχι μόνο όλα τα φορέμα-
τά της, αλλά και το καπέλλο της).

ΖΑΚ (περίεργος): Τι κάνεις, άγα-
πούλα μου;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Μα φαντάζεσαι πως μπο-
ρώ να μείνω στο δωμάτιό αυτό και ν'
άκούω όλη τη νύχτα το ροχαλητό που
τόσο άπεχθάνομαι;... Θα ζήτησα ένα
δωμάτιο στο άπάνω πάτωμα.

ΖΑΚ (με πρόθυμι): Σε άκολουθώ.

ΜΠΑΛΑΝΣ: Άδοντο!... Δεν γίνε-
ται, δεν πρέπει να λιποτακτήσης μπρο-
στά του. Θα ιδωθώμε αύριο το πρωί
και θα πάρωμε μια τελική άπόφασι.

Καλή νύχτα!...

ΖΑΚ (με ύφος γεμάτο άπογοήτεσι):
Καλή νύχτα!...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Το πρωί της έπομένης στο δωμάτιο
του Φελίξ Ούρμπυ. Ο Φελίξ δέχεται
την έπίσκεψι της φίλης του Λένας).

ΛΕΝΑ (κατενθουσιασμένη): Είσαι
σπουδαίος! Διάλεξες το καλύτερο ξενο-
δοχείο και ή θέα άπ' εδώ είνε θαυμα-
σία.

ΦΕΛΙΞ: Δυστυχώς όμως, άγαπητή
μου, πρέπει ν' αλλάζωμε ξενοδοχείο και
αίσιως μάλιστα. Άν δεν σ' περιμένα
θα είχα φύγει από χθές, γιατί μένει
στο ξενοδοχείο αυτό ή πρώην γυναίκα
μου. Δεν πειράζει όμως, θα πάμε στο
Μποντύ σνρ Μέρ. Είνε κι' εκεί πολύ δ-
μορφα και δεν είνε μάλιστα μακριά άπ'
εδώ.

ΛΕΝΑ: Όπως θέλεις, άγάπη μου.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Στο θαυμάσιο εξώστη του «Παλλάς»
του Μποντύ σνρ Μέρ. Φυγοντας άπ' το
Τρίπλασεκ, ή Μπαλάνσ και ο Ζάκ έχουν
ένκατασταθή εδώ. Στον ίδιο εξώστη και
σ' μικρή άπόστασι από το έρωτευμένο
ζευγάρι, κάθεται και ή Λένα περιμένον-
τας τον Φελίξ που γυρίζεται στο δωμά-
τιό τους).

ΜΠΑΛΑΝΣ (μ' ή υποψιντας να συγκρα-
τήση περισσότερο): Μα πώς είνε αυτή
ή έανθή που σ' κυτάζει τόσο έπίονα;

ΖΑΚ: Είνε ή Λένα, μια παλιά έρωμέ-
νη μου, την παρήκαρα από τότε που με
έξετοόλανες έσύ!

ΜΠΑΛΑΝΣ: Θαυμάσια! Έκει κάτω ο
άνδρας μου, εδώ ή φίλη σου!

ΖΑΚ: Τι θέλεις να γίνη;

ΜΠΑΛΑΝΣ: Δεν μπορώ να βλέπω κον-
τά σου με πόση πόνη έρωμένη. Θα φύ-
γω με το πρώτο τρένιο για το Παρί-
σι (θυσιάζει σηκώνεται και γυρίζει
στο δωμάτιό της για να έτοιμάση τις
βαλίτσες της).

ΦΕΛΙΞ (φθάνοντας ύστερα από μερι-
κές στιγμές στον εξώστη του «Παλά-
ς»): Όπως βλέπεις, Λένα, κι' εδώ
είνε περφόρη.

ΛΕΝΑ: 'Ισως, φίλε μου, αλλά είμα-
στε άτυχιοι. Έκει κάτω έσύ βρήκες την
νυναικά σου, εδώ έγω είδα πρό δλίνο
ένα παλιό μου φίλο. Άς φύγωμε λοι-
πόν παίρνοντας το πρώτο τρένιο για το
Παρίσι.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Στο σταθμό. Μέσα σ' ένα βαγόνι
πρώτης θέσεως ο Ζάκ και ή Μπαλάνσ κά-
θονται μελαγχολικοί και άμυητοι. Η
υπερβολική τους άτυχία τους έχει έκ-
νευρίσει και τοϋς δυό).

ΣΤΑΘΜΑΡΧΟΣ: Οι ταξιδιώτες για το
Παρίσι στις θέσεις τους! (Βλέπον-
τας ένα ζευγάρι να μπαίνει στο σταθμό
τρέχοντας): Μα βιαστίτε, λοιπόν! (Α-
νοίγει την πόρτα του βαγονιού στο ό-
πίο βρίσκονται ή ή Μπαλάνσ και ο
Ζάκ και βοηθεί τοϋς καθυστερημένους
ν' άνεβούν στο διαδρόμοά τους. Οι
δυό λαχανιασμένοι καθυστερημένοι δεν
είνε έλλην άπό τον Φελίξ και ή Λένα.

ΜΠΑΛΑΝΣ: Ά!... Τόσο καλά!...

ΖΑΚ: Τι γρουσουζιά!...

ΦΕΛΙΞ: Μπά που να πάη ή όρνή!...

ΛΕΝΑ: Ά!... Τι φρίκη!... Τι ά-
πελυσία!...

(Σηκώνονται να φύγουν, αλλά το
τρένιο ξεκινά άπτόμα και πέφτουν ο
ένας πάνω στον άλλο!).

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Καραμπόλα!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

•••

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Ο άνόνητος άκέπεται ό,τι είπε
ο φρόνητος ό,τι θ' ήρ.

★ Εκείνος που μιλεί σπείρει,
'Εκείνος που άκούει βερβίζει.

★ Συνεπιδούς είνε ο σφυγμός του
λογικού, ο όποιος χτυπά και μάς ει-
δοποιεί.

★ Όταν ή τύχη μάς θωπεύη σκο-
πεύει να μάς άπατήσει.

★ Η καρδιά της γυναίκας είνε
ένα όπι, που δεν τοϋ λείπει ποτέ
το ένοικιαστήριο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 19

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) 'Επί σωμάτων, πλαστικά και καλλίγραμμα.—
'Ανήκουν στο θεό ή άφορούν την θρησκεία.
2) 'Εκθρεύομαι σφοδρός. Σχηματίζεται έπί της
έπιφανείας των υγρών.— Ζών.
3) Συμμετική ή ψυχική άπουσία, συγκίνηση.—
Μέγας λιμνής της Γαλλικής Βορείου 'Αφρικής, έπί
του 'Ατλαντικού.
4) 'Ελληνική νήσος.—Θεά των άρχαίων (γενεά).
5) Υορδή τόξου ή κινάρας.
6) Συγκεντρώνω.—Όμας άεροπλάνων.
7) Πρόθεσις.— Πρόθεσις.— Συμπερασματικός συν-
δεσμός.
8) Φάρμακα καταπινόμενα άπ' ευθείας άνευ μα-
σώσεως.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9) (10) (11) (12) (13) (14) (15)

9) Περίφημος Γάλλος άξιωματικός του Μεγάλου
Πολέμου (1914).—Όργανο μίας των ιδιοτήτων.—
Χρονικός επίρρημα.
10) 'Ακαθόριστος, δυσνόητος.—'Επίθετον της θεάς
του 11 ορίζοντιως.
11) Θεά των άρχαίων.
12) Το κύριο πρόσωπον ενός μυθιστορήματος.—
Γυναίκα ευρισκομένη οπισθοπότε στον Παράδεισο.
13) Βασιλεία μέσα στην αίσουσα ενός κινηματο-
γράφου κατά την διάρκεια της προβολής του φιλμ.—
Διευκολύνει την συγκοινωνία.
14) 'Ετσι τελειώνουν όλες οκεδόν οι προσευχές.
—Τα δώδεκα.— επανέρχονται στους κόλπους της
μητέρας 'Ελλάδος.— Σπρώξιο.
15) Στρατιωτικός ή πολιτικός βαθμάρχιος της Τουρ-
κίας.—Όνομα δυό πρώτων του Τριώκου πολέμου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Υπέστη έκτεταλέουση ή ζημίαν.—Όσπριον.
2) Όροορις της Στερεάς 'Ελλάδος.—Με αυτό
συνγκρίνομε συχνά μια γυναίκα.—Μέρος του λόγου.
3) Μεταλλική πηγή της Άνδρου.—'Επέτυχε τον
άποκεφαλισμό του Ιωάννου του Βαπτιστού.
4) Μεγάλη έκτασις γής.— Χερσόνησος μεταξύ
Αιγύπτου και 'Αραβίας.
5) Λουτρόπολις της θωιωτόφωκίδος.
6) Κάνω κάτι έσπευσμένως.—'Ετσι λεγόταν και
λέγεται άκόμη ή 'Αφίσα.
7) Αίσθησις.—'Εποχή.— Καταστρέφει τα ρούχα
μας.
8) Άρχαίος Έλλην τραγικός ποιητής.
9) Άνθος.— Σημα κινώμενος.—Πρόθεσις.
10) 'Ιερεια θεός των άρχαίων.— Μέγας έλληνικός
λυμν.
11) Τμήμα στόλου ή στρατού.
12) Συμμετική δύναμις, ευρωστία.—'Εναντικωπι-
κός σύνδεσμος.
13) Άναφέρονται στην έποχή του 7 καθεώς.—
Συνγκρίτει την άγκυρα ενός πλοίου.
14) Πάν ό,τι βλέπομε με τα μάτια μας.
15) Καθευτικά γυναικείο όνομα.— Τραγουδι.

Α. Δ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 18ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΟΥΕΖ — ΧΑΡΙΣ. 2) ΡΟ — ΗΜΕΡΑ — ΕΣ. 3)
ΡΩΜΗ — ΦΡΑΙ. 4) ΧΩΡΑ — ΧΑΡΑ. 5) ΠΑΤΗΣΙΑ. 6)
ΤΟΚΙΟ — ΘΕΡΜΗ. 7) ΛΑ — ΤΙΜΑΛΟΗ. 8) ΑΜ —
ΟΑ — ΝΑ. 9) ΟΙ — ΜΕΡΙΜΝΑ — ΩΜ. 10) ΑΣΤΟΙ —
ΙΩΣΗ. 11) ΑΠΑΙΣΙΑ. 12) ΔΥΑΣ — ΔΕΟΣ. 13) ΗΘΟΣ —
ΟΛΟΙ. 14) ΝΑ — ΚΥΡΙΑ — ΟΣ. 15) ΕΚΑΛΗ — ΜΗΝΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΡΑΧΑΤ — ΑΝΔΡΑ. 2) ΣΩ — ΟΛΜΟΣ — ΑΕ. 3)
ΡΟΚΑ — ΙΤΕΑ. 4) ΥΑΡΑ — ΣΗΜΑ. 5) ΠΟΤΑΜΙΑ. 6)
ΖΗΜΙΑ — ΠΛΟΚΗ. 7) ΜΗ — ΤΙΜΟΡΙΑ. 8) ΜΕ —
ΜΗ — ΙΑΡΕ. 9) ΡΟ — ΣΑΛΑΜΙΑ — ΟΙ. 10) ΧΑΡΤΙ —
ΙΣΛΑΜ. 11) ΑΘΗΝΑΙΑ. 12) ΡΑΤ'Χ — ΔΙΚΗ. 13) ΑΚΡΑ —
— ΩΣΤΕ. 14) ΣΕ — ΜΗΝΗΗ — ΩΑ. 15) ΣΚΑΟΗ — ΟΥΣΙΣ.

Περιπετειώδη διηγήματα

Δέν υπήρχε έπαρχιακή πόλις, όπου νά μιν είχε άφίσει άδέχαστος άνομιήσεις ο διάσημος Πικ, ο (βασιλιάς των κλόουν). Ήταν άσος στή δουλειά του, άφαστος, ευλύγιος, άκούρατος, γεμάτος κιούμορ...

Μία μέρα όμως, ο άκατανίκητος Πικ έπεσε σέ βαθεία μελαγχολία. Ή ο διευθυντής του τσίρκου είχε άγοράσει σέ τιμή ευκαιρίας ένα θαυμαστό και περίωρο ούρασκοτάγκο, έξυπνο και καλά γυμνασμένο...

Ό Πικ είχε περάσει πιά στή περιώρη. "Ό,τι κι' άν έκανε γιά νά έξανακέρσει τόν τσίρκα στας πόλεις, όσα τέχνη κι' έπιδείξοιτα κι' άν έδειξε, κανείς πιά δέν τόν πρόσεχε...

Πληγυμένος στή φιλοτιμία του, άπελπισμένος άπ' τήν έξοικον ατή άλλαγή τής τύχης, συνέλαθε κάποιον βράδυ μία ιδέα μακιβεδική...

Κατά τις 2 ή 3 νύχτα, όταν κοιμούντοσιν όλοι στή τσίρκα, ο Πικ κώχθηκε μέσα, άπό μία πεινή πορτίου, πού είχε κλειστεί τόν κλειδί της. "Ό Ιπποκόμος, πού έκανε χρέη φύλακος, είχε μεθύσει κι' είχε άποκοιμηθή βαθυά...

Ό Πικ έφτασε έμπρός στή κλουβί του ούρασκοτάγκου. Στό φώς του ηλεκτρικού φαναριού του, είδε τόν αντίπαλό του νά κοιμάται, μέ τόν ένα χέρι κρεμασμένο έξω άπ' τή κάγκελλα. Πλησίασε, συγκρατώντας τήν άναπνοή του. Στό χέρι του έλαμπε ένα μακρύ μαχαίρι. Καθώς ο Πίπκος τού γύριζε τόν άριστερό πλευρό, ήταν εύκολάτα νά πραγματοποιήσθ στή σκεδίστη του: Μία μαχαίρια θά τόν έστειλνε στόν άλλο κόσμο!

Τή στιγμή όμως πού θά χτυπούσε, συγκρατήθηκε, άποτραβήχτηκε ένα βήμα και μουρούισε:

—Είμαι λοιπόν τόσο άνομιός; Θά τόν σκοτώσω έτσι, άνυπεράσπιστο; "Όχι! Θά παλεύουμε τίμια, κι' όποιος άπ' τούς δύο μάς νικήσθ, θά πεθάνθ.

Κέντισε δυνατά τόν μπράτσο του Τάκ, γιά νά τόν έκυνήσθ. Τό ζωο σγκώθηκε άμέσως, άπειλητικό...

Ό Πικ τό εξερέθισε γιά λίγο μέ τόν μαχαίρι του, ως πού ο θυμός του έγινε τρυφερός. Έπειτα πέταξε μακριά τόν όπλο του, άνοιξε τήν πόρτα του κλουβίου και περίμενε.

Ό ούρασκοτάγκος βγήκε και προχώρησε πρός τόν μέρος του, άργά, θαυρά, μέ σκυμμένο τόν κεφάλι. Έξαφνα έρριψε τόν άρπαξέ μέσα στή τεράστια μπράτσα του. Ό Πικ τό περίμενε αυτό και φυλάκτικε. Άρχισε νά παλεύη μαζί του, σάν νά είχε νά κινή μέ άνθρωπο, άποφύγοντας κάθε άπηνυρεμένο (κόλπο)...

Ήταν δυνατόν κι' αυτός, όσο ο ούρασκοτάγκος. Ένοιωσε νά τρίζουν τά κόκκαλα του άπ' τόν σφιζιμο τού πύθκου, άλλα έμενε όρθιος, άνίκητος.

Ήταν άληθινά μεγαλοπρεπής ατή ή μονομαχία... Άνθρώπος καί ζωό τρίζανε τά δόντια τους άπό μανία, άπό λύσσα. Ό θυμός τους δέν είχε όρια.

Ό Πικ χρησιμοποίησε άκάμα και τά δόντια του έναντίον τού θηρίου. Μουγγρίζαν άγρια, άφροί ματωμένοι τρέχανε άπό τά κείλη τους. Άφθονος ή δρώσας έλκυζε τόν φρενιασμένο κλόουν.

—Καταραμένε!... Καταραμένε! ούρλιαζε ο Πικ. Βρωμιάρθ, θά σέ σκοτώσω!... Πρέπει νά λείψης άπ' τή μέση. Ή εσύ ή εγώ, δέν μάς χωράει και τούς δύο ο κόσμος. Μούκλειψες τήν ευτυχία μου, τή χαρά τού επαγγελματίου μου... Μά θά τό πληρώσης μέ τή ζωή σου... Ήρθε ή τελευταία σου στιγμή.

Ό Τάκ, σάν νά μάντευε τά λόγια του άπαντούσε μέ ύποκύφους γρυλλιώσεις.

Ό Πικ ήταν, όπως είπαμε, εύρωστος, μ' αταλένια μπράτσα. Κατάφερε τρυφεράς γροθιάς στή μούρη τού θηρίου, πού προσπαθούσε νά τόν άρπάξθ άπ' τόν λαίμο και νά τόν στραγγαλίσθ.

Ή λύσσα τού Πικ έκανε τόν Τάκ νά τρίζη άγρια τά δόντια του και νά φουσε μέ μανία. Καταλάβαινε ότι ο αντίπαλός του ήταν έπιφρόδος.

Σιγά σιγά όστόσο, ο Πικ έκανε τις δυνάμεις του. Κατάλαβε ότι έπρεπε νά κάνει μία υπεράσπιση προσπαθεία, όσο ήταν άκόμα καιρός. Συγκέντρωσε λοιπόν όλες του τις δυνάμεις κι' έπικείρησε νά πέσθ άνάσκελα τόν πύθκο.

Κατάλαβε άραγε ο Τάκ ότι είχε φτάσει ή κρίσιμη στιγμή; Ποιός ξέρει... Πάντως, άρπάξε ξαφνικά τόν κλόουν άπ' τά πόδια, τόν στριφνύρισε σάν πτερό και τού θρυμμάτισε τόν κεφάλι στόν κοντινό τοίχο!

Έτσι πέθανε ο Πικ, ο άδέχαστος Πικ, ο άπαράμιλλος κλόουν.

ΠΩΛ ΖΙΝΙΣΤΥ

Οί έρωτικές έπιστολές

Οί άνδρες ή οί γυναίκες γράφουν πειό παθητικά;

Ποιοί γράφουν τις πιο ώμορφες και τις πιο παθητικές έρωτικές έπιστολές; Οί έρωτευμένοι άνδρες ή οί έρωτευμένες γυναίκες; Τό αίσθηματικό αυτό ζήτημα άνακινήθηκε έσχάτως άπό ένα άγγλικό περιοδικό και χώρισε τούς άναγνώστες και τις άναγνώστριές του σέ δύο αντίπαλα στρατόπεδα. Οί πιο γνωστοί συγγραφείς έκλήθησαν νά λάβουν μέρος στή συζήτηση και νά έπιδώ καθάρη τή γνώμη τους. "Άλλά και πάλι ο παράξενος αυτός καυγάς δέν πήρε τέλος. "Αναγνωρίστηκε όστόσο ότι τόν άρδρο πού έγραψε ή "Αγγλίδα συγγραφέας Παμελά Λίντσεϊ ύπέρ των γυναικών ήταν τό καλύτερο και προκάλεσε τόν γενικό θαυμασμό και άπέδειξε ότι είνε σφάλμα νά νομίζη κανείς ότι είνε άνδρες έχουν τό μονοπώλιο των άρώλων ιδεών, τής παθητικής έκφράσεως και τής ποιητικής διαθέσεως όταν γράφουν φλογερές έπιστολές στό πρόσωπο πού άγαπώνθ. Ή Παμελά Λίντσεϊ, γιά νά ύποστηρίξθ τήν άποψή της, άναφέρει τήν άρχή τά περιήμα έρωτικά γράμματά μας...

Κινέζας άριστοκράτισσας, τής Κονέι Λί, συζύγου ενός Κινέζου διοικητή πού μάς επαρχίας. "Ο άνδρας της μία μέρα, έφυγε άπό κοντά της, γιά νά συνοδεύσθ τόν πρίγκιπα Τσούγκ σ' ένα μεγάλο ταξείδι του γύρω άπό τόν κόσμο. Ή Κονέι Λί, άσπρηγμένη γιά αυτόν τόν χωρισμό, τού έγραψε κάθε τόσο τρυφερά έρωτικά γράμματά πού ακάθε λέξη τους ήταν κι' ένα κομμάτι τής καρδιάς της...

—Θυμάσαι... άναφέρει σ' ένα άπό αυτά τά περιήμα γράμματά της — όταν γιά πρώτη φορά σήκωσες τόν πέπλο μου και μέ κύτταξες βαθεία μέσα στά μάτια; Ή κείνη τή στιγμή συλλογίζομαι μέ χτυποκάρδι: "Άραγε θά μέ βρή άμόρησθ; Κι' άπό τό φόβο μου δέν τολμούσα ν' άντικρύσθ τό βλέμμα σου. Μία στιγμή μόνο σέ κούταξα δειλά κι' άμέσως χαμήλωσα τό μάτια μου και δέν μπήκα πιά νά τά ξανασηκώσω σέ σένα. Μά τή μοναδική έκείνη στιγμή είδα ότι ήσουν ψήλας και ώμορφος, ότι τά μάτια σου ήταν φωτεινά και ή έπίδερμίδα σου ροδαλή σάν ροδοπέταλο. Και κρυφά μέσα στήν καρδιά μου ξεχάριζε ή χαρά, γιατί είχα γνωρίσει πολλές ύψους πού όταν είδαν γιά πρώτη φορά τούς άνδρες τους, παρ' όλγω νά έφάνισαν άπό τόν τρόμο και τή φόβη τους, γιατί ήσαν άσχημοι και γέροι...

—Άγαπημένε μου, σέ λαχάρω σέ ποιά, είμαι δική σου! Ή γυναίκα σου. "Άλλά και στήν Ευρώπη οί έρωτευμένες γυναίκες γράφουν έρωτικές έπιστολές γεμάτες άπό συγκίνηση και πάθος. Ποιός έρωτευμένος άνδρας, παραδειγματώς χάριν, θά μπορούσε νά γράψθ παθητικότερα λόγια άπό έκείνα πού έγραψε ή λαίδη Αδγούστα Μουρράϊ πρός τόν δούκα τού Σάσσετ, γιού τού βασιλέως Γεωργίου Γ'?

—Θησαυρέ μου, πολυαγαπημένε μου, ζωή μου και άγάπη μου, πώς μπορώ νά σ' άρνθώ; γράφει σ' ένα γράμμα της. Κάνε μέ ό,τι θέλεις. Είσαι ο κύριος τής καρδιάς μου!

—Όλη μου ή ψυχή μεθά άπό άγαλλίαση, όταν μέ βεβαιώνεις πως μ' αγαπάς. Τό νά είμαι δική σου, είνε ένα όνειρο πού δέν μπορώ νά τό πιστέψω. Είνε μία εύτυχία πού δέν τολμά νά τή συλλογισθώ. Είμαι ό,τι θέλεις. Ή θέλησί σου πρέπει νά είνε και δική μου και καμιά θέληση δέν μπορεί ποτέ νά είνε σέ μένα πιο άγαπητή, πιότερο δική μου άπό τή θέληση τού Αδγούστου μου, τού κυρίου μου, τού Σάμπαντς μου, τού Θεού μου!

Μία άλλη "Αγγλίδα μέ τρυφερή κι' έρωτευμένη καρδιά έγραφε πρός τόν δούκα τού Κούμπερλαντ: "Α, πολυαγαπημένε μου ψυχή, πώς μπορώ νά έκφράσω τά αισθήματά μου, τήν ένθυσμώδη μου και τήν άγάπη μου γιά σένα; Οί καρδιές μας είνε τόσο ένωμένες πού κάθε συγκίνήσ σου συγκλο-

νίζει και τή δική μου καρδιά. Τι εύτυχισμένη πού θά είνε ή ημέρα πού θά σέ φέρη κοντά μου! Θά λιποθυμήσω άπό τή χαρά μου! Πολυαγαπημένη μου ψυχή σου στέλνω άναρίστητα φιλήματα...

Έπίσης, άπό τις ωραιότερες έρωτικές έπιστολές θεωρούνται κι' έκείνες πού έγραψε ή πριγκίπισσα "Αδελαΐς, κόρη τού βασιλέως Γεωργίου Γ' τής "Αγγλίας πρός τόν λόρδο Κάρολο Φιντάρου:

—Θά σέ παντρεύθ, άγαπημένε μου άγγελε, γράφει σέ μία άπό αυτές. Αισθάνομαι δόξα και τιμή γιά τήν άγάπη μας. Κάθε στιγμή μαραινομαι όλο και πιο πολύ γιά τόν άγαπημένο μου Κάρολο. Ω, πόλυτιμς θησαυρέ μου, είμαι τόσο εύτυχισμένη άπό τήν άγάπη σου! Θά τρελλάσθ άν δέν σέ δώ τό συντομώτερο! "Ελα! "Ελα κοντά μου άγγελε μου!

—Εξ άλλου, ο άτυχος έρωας τής Μαίρης Ουόλστακράφτ γιά τόν ώραίο λογάρι "Ιμλαϊν πλούσιος τόν κόσμο μέ μερικές έξαιρετικά τρυφερές και περιπαθείς έρωτικές έπιστολές:

—Τά χείλη σου — γράφει σέ μία άπό αυτές — είνε πιο γλυκά και πιο άπαλά κι' άπό τούς πιο τρυφερούς άνασκαμούς. "Ακουμπά τό μάγουλό μου στό δικό σου και ξεχνώ άμέσως όλο τόν κόσμο. Τό πρόσωπό μου παίρνει τό χρώμα τού έρωτος, τό άλικο κόκκινο, γιατί νιώθω τά μάγουλά μου νά πυρρώνουν, ενώ ένα γλυκύτατο δάκρυ σιγοτρέμει στά μάτια μου.

Καθώς βλέπεις, λοιπόν, έξέρουν κι' οί έρωτευμένες γυναίκες νά γράφουν περίφημες έρωτικές έπιστολές μέ τρυφερά και συγκινητικά λόγια, βγαλμένα άπό τά βάθη τής καρδιάς τους.

(Ή "Εκείνος, κύριος ώρμος, ύψος υπερμηνιακό, καλοδωλμένος. Έκείνη μέ μία κομψή ρομπά, στή μπουπουτάρ της, νόστιμη, λιγάκι κουρασμένη, φιδένεται μέ νυχέλεια στόν καθρέφτη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαίνοντας στή μπουπουτάρ, βιάζει τόν καπέλλο του, τό πετάει σ' ένα ρόξ διότι): "Αγάπη μου!... Χρόνια πολλά!... και ν' αγαπιώμαστε πάντα, όπως τήν πρώτη στιγμή! (τή φιλεί).

ΕΚΕΙΝΗ (ζεφυνόμενη): Τότε... προκάψαμ!... Τήν πρώτη στιγμή δέ μ' αγαπούσες καθόλου!... "Υστερα σέ πίσανε οί μεγάλες φούριες, πού μ' ώδηνσαν σ' αυτό τό δυστυχίμο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσποιείσ άπορίας): Ποιό δυστύχημα; ΕΚΕΙΝΗ: Τό νόμο! Μά θεωρείς πως άκρίστη, γιατί τόν χαρακτηρίζω έτσι! Μά έτσι ήμουν φιασμένη εγώ... άκρίστη... Τι θέλεις;... Νά αισθάνωμαι ένθυσμώδη, πού τρέχεις μέ τή μία και μέ τήν άλλη!... Οί φίλες μου δέν προφταίνουν νά μετράνε τις έρωτικές σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ προσποιήσ άναστέναγμα βάθους έξασκασίων μετρών): "Αχ, αυτές οί φίλες!... Τι καλά πληροφορημένες πού είνε πάντα!... Άχ, ανηκε στή δεξιά του τσέπη, βιάζει ένα κομμάτι κοσμημάτος, αλλάζοντας τόνο). Σούφερα, εγώ, και τό δωράκι σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς νά κινησθ): "Ας τά κόπη!... Δέ θέλω τίποτα... νά μου λείπουν τά δώρα σου! ΕΚΕΙΝΟΣ (φευκτική τρυφερότητα): Μά σήμα, άγάπη μου, έχεις τά γενέθλια σου!... ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζει άπότομα, τόν πιάνει άπό τά πέτα του σασκακισιο, τόν τραντάζει!): Κακόβγε, σαροάναπλε, αλλάξοσάλε!... Μά ν' άκούσθ!... Ισα-ισα έπρεπε νά σε σάοσθς ατή τήν ήμερα και νά... μ' έμ' έρωτικής τίποτα! (ξέσπας σέ κλάματα, πού ραγίζουν πέτρες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοσπασμένος): Γιατί; Γιατί; ΕΚΕΙΝΗ (κλαίγοντας): Γιατί, έξαινετότε των άνθρώπων, πού κανείς δώρα μονάχα κάθε φορά πού μέ άπατάς! ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εγώ; ΕΚΕΙΝΗ (έξασπρημένη): "Εού!... "Εού!... Κάθε δώρο σου είνε κι' άπό ένα χαρούνη πού φύτρεψε τό κεφάλι μου! Μού τόχεις κάνει πιά, χαρουπόπτα!... Τό χρυσό βραχιολάκι ήταν ή Λίλη, έκείνη ή δακτυλογράφος, ή στραβοκάνα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

Οί "Αμερικανοί κάου - μπούς

Οί θρυλικοί και φλογεροί έρωτές τους

Είνε άδύνατο νά μιν έχετε άκούσει νά γίνεται λόγος γιά τούς "Αμερικανούς κάου - μπούς και, χωρίς άμφισβησία, θά τους έχετε θαυμάσει πολλές φορές στόν κινηματογράφο. "Ωστόσο, θά ήταν πολύ δύσκολο νά έξακρίσωσθε τι είδους άνθρωποι είνε και ποιά είνε ή προέλευσίς τους, γιατί κανείς δέν θά ήταν σέ θέση νά σάς δώσθ μία άσπστη πληροφορία γιά αυτούς.

Αποτέλουσν μία ιδιαίτερη φυλή, όπως συμβαίνει μέ τούς τσιγγάνους: "Η μία ιδιαίτερη τάξη ανθρώπων, πού ζουν στή περιώρη τής κοινωνίας και, πολλές φορές, και τόν νόμο.

Και τό ένα και τό άλλο φαίνεται πως είνε τό ίδιο άσπασ. Γιατί οί κάου - μπούς στρατολογούνται βέβαια άπό όλες τις φυλές τού κόσμου, άλλά άπό τή στιγμή πού θά ακολουθήσουν τήν περιώρη αυτή σταδιοδρομία τους άποτέλουσν — μπορεί νά πη κανείς — μία ξεχωριστή φυλή, πού έχει δικούς της νόμους και έθιμα, δική τήν αντίληψη γιά τή δικαιοσύνη, τήν τιμή, τόν έρωτα και τή ζωή.

«Κανείς δέν έχει δικαιοσύνη νά έμποδίσθ τήν χαρά σου, λένε οί κάου - μπούς κι' έκείνος πού θά τό σκεπτόταν άσπρεπε νόχη κιόλας τό πιστόλι στό χέρι γιά νά τό πέτυχθ.

«Μπορεί νά παήνεις άπό τούς άλλους όσα δέν έχουν τή δύναμη νά τά κρατήσουν. "Η άκόμη: "Α άγάπη είνε σάν μία μπουκάλα ούσκου. "Όταν στραγγίλγεις και τή τελευταία σταγόνα, σου είνε άδιάφορο άν θά σπάσθ ή μπουκάλας.

«Ίπποτικοί και κτηνώδεις μαζί, εύαίσθητοι σάν μικρά παιδιά και

Τό καπιτονέ τοαντάκι ήταν ή Καίτη, ή λουλουδάτση!... Τό μόν τέλλο μέ τό πικρό ήταν ή Νίνα ή φτιασισμένη!... Τό μικρό κολλίε, μέ τή ρουμπίνια, ήταν ή Κηφισιώτισσα ή άλλερετούρη!... Βλέπε τις ζούρι, μία — μία, μέ τά όνόματα, τά παρατσούκλια τους και τις διευθυνσεις τους!... Μά τώρα πιά ξεσκεπάστικε!... Τ' άκούς; Ξεσκεπάστικε!... Δέ θέλω πιά δώρα!... Τέ-

λείωσ... ούτε μικρά... ούτε μεγάλα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (μελιτωδώς): Μ' άν πιστεύεις, άγάπη μου, αυτά τά παραμύθια, πού σου σεβίζουν οί φίλες σου δέν έχεις παρά νά τά πετάξς ή νά τά χαρίσθς κι' εσύ ή νά τά πουλήσθς!... ΕΚΕΙΝΗ (πού παύει νά κλαίει): Σέ γέλασαν!... Αυτά είνε ή ψυχική μου όδύνη! "Αλλά δέ θέλω πιά!... Δέ θέλω!... Δέ θέλω! (δέν γυρίζει νά τό κούταξθ): Σέ παρακαλώ!... Δόστο τού Νίνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά κούταξέ τόν μία στιγμή. ΕΚΕΙΝΗ (μέ παιδιάστικο πείσμο): "Όχι!... ΕΚΕΙΝΟΣ (έπιμονα): Μην είσαι παιδί!... Είνε ένα δακτυλίδι μέ ομάρσχο και μπριλλαντάκια!... "Αλλά τό δέσμο είνε μούρλια!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μέ τήν άκρη τού ματιού): "Ε είνε νόστιμο... Κι' έπειτα!... Δόστο μου τήν χεράκι σου!... (τή πιάνει τό χέρι, περνάει μέ τρόπο τό δακτυλίδι). Μά κούτα, πούλάκι μου!... Τί θαυμάσια σου πάει!

ΕΚΕΙΝΗ (άπό τό κούταξέ τώρα μέ θαυμασμό, άναστενάζει): Τι περιήματα άντρούλης δέ ήσου- νά άν δέν συνήθιζες όταν μου κάνης δώρο νά μ' άπατάς! ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ θεατρικό θυμό): "Αν έκπς ατή τήν ιδέα, παιδί μου, βγάλο, πέτα τό ή σκότωσέ τό, κόψε τήν χούμπα!... ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη): Αν ήμωνα βέβαια γιά σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

Οί "Αμερικανοί κάου - μπούς

Οί θρυλικοί και φλογεροί έρωτές τους

Είνε άδύνατο νά μιν έχετε άκούσει νά γίνεται λόγος γιά τούς "Αμερικανούς κάου - μπούς και, χωρίς άμφισβησία, θά τους έχετε θαυμάσει πολλές φορές στόν κινηματογράφο. "Ωστόσο, θά ήταν πολύ δύσκολο νά έξακρίσωσθε τι είδους άνθρωποι είνε και ποιά είνε ή προέλευσίς τους, γιατί κανείς δέν θά ήταν σέ θέση νά σάς δώσθ μία άσπστη πληροφορία γιά αυτούς.

Αποτέλουσν μία ιδιαίτερη φυλή, όπως συμβαίνει μέ τούς τσιγγάνους: "Η μία ιδιαίτερη τάξη ανθρώπων, πού ζουν στή περιώρη τής κοινωνίας και, πολλές φορές, και τόν νόμο.

Και τό ένα και τό άλλο φαίνεται πως είνε τό ίδιο άσπασ. Γιατί οί κάου - μπούς στρατολογούνται βέβαια άπό όλες τις φυλές τού κόσμου, άλλά άπό τή στιγμή πού θά ακολουθήσουν τήν περιώρη αυτή σταδιοδρομία τους άποτέλουσν — μπορεί νά πη κανείς — μία ξεχωριστή φυλή, πού έχει δικούς της νόμους και έθιμα, δική τήν αντίληψη γιά τή δικαιοσύνη, τήν τιμή, τόν έρωτα και τή ζωή.

«Κανείς δέν έχει δικαιοσύνη νά έμποδίσθ τήν χαρά σου, λένε οί κάου - μπούς κι' έκείνος πού θά τό σκεπτόταν άσπρεπε νόχη κιόλας τό πιστόλι στό χέρι γιά νά τό πέτυχθ.

«Μπορεί νά παήνεις άπό τούς άλλους όσα δέν έχουν τή δύναμη νά τά κρατήσουν. "Η άκόμη: "Α άγάπη είνε σάν μία μπουκάλα ούσκου. "Όταν στραγγίλγεις και τή τελευταία σταγόνα, σου είνε άδιάφορο άν θά σπάσθ ή μπουκάλας.

«Ίπποτικοί και κτηνώδεις μαζί, εύαίσθητοι σάν μικρά παιδιά και

Τό καπιτονέ τοαντάκι ήταν ή Καίτη, ή λουλουδάτση!... Τό μόν τέλλο μέ τό πικρό ήταν ή Νίνα ή φτιασισμένη!... Τό μικρό κολλίε, μέ τή ρουμπίνια, ήταν ή Κηφισιώτισσα ή άλλερετούρη!... Βλέπε τις ζούρι, μία — μία, μέ τά όνόματα, τά παρατσούκλια τους και τις διευθυνσεις τους!... Μά τώρα πιά ξεσκεπάστικε!... Τ' άκούς; Ξεσκεπάστικε!... Δέ θέλω πιά δώρα!... Τέ-

λείωσ... ούτε μικρά... ούτε μεγάλα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (μελιτωδώς): Μ' άν πιστεύεις, άγάπη μου, αυτά τά παραμύθια, πού σου σεβίζουν οί φίλες σου δέν έχεις παρά νά τά πετάξς ή νά τά χαρίσθς κι' εσύ ή νά τά πουλήσθς!... ΕΚΕΙΝΗ (πού παύει νά κλαίει): Σέ γέλασαν!... Αυτά είνε ή ψυχική μου όδύνη! "Αλλά δέ θέλω πιά!... Δέ θέλω!... Δέ θέλω! (δέν γυρίζει νά τό κούταξθ): Σέ παρακαλώ!... Δόστο τού Νίνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά κούταξέ τόν μία στιγμή. ΕΚΕΙΝΗ (μέ παιδιάστικο πείσμο): "Όχι!... ΕΚΕΙΝΟΣ (έπιμονα): Μην είσαι παιδί!... Είνε ένα δακτυλίδι μέ ομάρσχο και μπριλλαντάκια!... "Αλλά τό δέσμο είνε μούρλια!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μέ τήν άκρη τού ματιού): "Ε είνε νόστιμο... Κι' έπειτα!... Δόστο μου τήν χεράκι σου!... (τή πιάνει τό χέρι, περνάει μέ τρόπο τό δακτυλίδι). Μά κούτα, πούλάκι μου!... Τί θαυμάσια σου πάει!

ΕΚΕΙΝΗ (άπό τό κούταξέ τώρα μέ θαυμασμό, άναστενάζει): Τι περιήματα άντρούλης δέ ήσου- νά άν δέν συνήθιζες όταν μου κάνης δώρο νά μ' άπατάς! ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ θεατρικό θυμό): "Αν έκπς ατή τήν ιδέα, παιδί μου, βγάλο, πέτα τό ή σκότωσέ τό, κόψε τήν χούμπα!... ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη): Αν ήμωνα βέβαια γιά σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (κινηζόζοντας μία τό δακτυλίδι, μία αυτόν): Πώς μέ τρυμμάτισες πάντα! (άγκαλιάζονται, φιλιούνται). "Αγάπη μου!... "Αγάπη μου!... (Αύλεια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): "Ακού, άγαπούλα μου! Ή ζωή μας δέν είνε θέατρο! Αν σ' άπατούσα δέ θαύμανα τόσο θερμά μαζί σου!... ΕΚΕΙΝΗ (

14ον
Θα πήγαινε στον άνακριτή κατ' ευθείαν να του πη ότι είχε δη.ό.τι είχε αντίληψη, να του άποκαλύψει τον πραγματικό ένοχο, να άποδείξει την άθωότητα του Ντιντιέ.

Ήδη είχε άρρήσει και με την άγοπορία της έκανε τον καλό Ντιντιέ να υποφέρει τόσο. Ξαφνικά όμως, μία σκέψη της ήρθε. 'Ο άνακριτής θα της ζητούσε και άλλες έρωτήσεις. Θα της υπέβαλε και άλλες έρωτήσεις. Και τότε, θ' άναγκαζόταν να δηλώσει ότι ήταν η έρωμένη του Ρενέ, θα άναγκαζόταν να δηλώσει για ποιο λόγο είχε γίνει η έρωμένη του, και θ' άπεκάλυπτε το σφάλμα του πατέρα της...

Άποκαλυπτική στήριξη σ' ένα τοίχο και άρχισε να κλάει γεμάτη λύσσα και ντροπή.

Ώ! τον άθλιο! Το δειλό! Πώς είχε καταφέρει να την μπλέξει, πώς είχε κατορθώσει να την δέσει σφιχτά στα δίχτυα του...

Άπότομα, τινάχθηκε από τη θέσι της. 'Όλο το έβλεπε της έπαυστατης. Αλλά, την ίδια στιγμή έννοιε την άδυναμία της.

—Θέέ μου! Τι μπορεί, τι μπορεί; Τι πρέπει να κάνω; Ψιθύρισε.

Όλο το θάρρος την έγκατέλειπε. Τι έπρεπε να γίνει όμως; Συνενοχος του δολοφόνου αυτή; Ν' άφήσει να καταδικάσουν τον Ντιντιέ;

Τι έπρεπε να κάνει; Τι; Μέσα στην άπελπισή της έννοιωθε το κεφάλι της να βουίζει, τα μηνίγγια της να χτυπούν τρελλά.

Ξαφνικά, μία φωτεινή σκέψη της ήρθε στο μυαλό.

—Αυτό είναι! Αυτό! Ψιθύρισε χαρούμενη. Μόνο έτσι θα σώσω τον Ντιντιέ. Χωρίς να έκθεσω την υπόληψή μου. Είνε η μόνη λύσις που υπάρχει...

Μία άπότομη άλλαγή είχε γίνει μέσα της. Ένοιωθε τώρα τον έαυτο της όλιγώτερο γερα σμένο, όλιγώτερο δυστυχισμένο...

Κάθισε στο τραπέζι, πήρε δυο κόλλες χαρτί, σκέφαθε λίγο και άρχισε να γράφει.

Έγραφε στον κ. Ντερενί και το γράμμα της ήταν άτέλειωτο. Γιατί ήταν τόσο μεγάλη η έξομολόγησις της...

Ήταν όλη η ιστορία της δυστυχισμένης ζωής της από την ημέρα που ο Ρενέ την έβλεψε άπ' το έργοστάσιο, και οι άργάτες άπαρηγόρησαν για να την υπερασπίσουν, ως τη στιγμή του θανάτου της.

Ναι! Γιατί η Λίζα είχε άποφασίσει ν' αυτοκτονήσει. Έπειδή μόνο με το θάνατό της θα γινόταν πιστευτή η όμολογία της...

Δεν παρέλειψε καμμία λεπτομέρεια, δεν άποσιώπησε τίποτε, διηγήθηκε τα γεγονότα απλά και όμα όπως διαδραματίστηκαν. Διηγήθηκε τον έκδιασμό που της έκανε ο Ρενέ, για να την κάνει έρωμένη του, άφηγήθηκε την ταπεινή και ντροπιασμένη ζωή της.

Ύστερα, έφτασε στη δολοφονία του κ. Σαμπρύ. Κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να μη ξεχάσει τίποτε από ό,τι είδε και περιέγραψε τη σκηνή του φόνου λεπτομερέστατα. Ύστερα, ανέφερε την έπίσκεψή του δολοφόνου σπίτι της, τις παρακλήσεις του να μην τον καταδώσει και τέλος την άποπειρά του να την σκοτώσει.

Και κατέληξε:

«Τώρα κ. εισαγγελέα, γνωρίζετε τον ένοχο και καταλαβαίνετε πολύ καλά γιατί άσπαινει ο άδελφός του. Προτιμά να καταδικασθεί αυτός αντί εκείνου παρά να τον μαρτυρήσει. Νομίζω ότι έπραξα το καθήκον μου άπέναντί της δικαιοσύνης με την έπιστολή μου αυτή. Ποτέ μου δεν θα τολμούσα να σας τα όμολογήσω όλα αυτά προφορικά. Είχα όποχρέοσι όμως να το κάνω. Και το έκανα.

»Άπελπισμένη από τη ζωή που ήταν για μένα γεμάτη πίκρες και πόδους, μη μπορώντας να υποφέρο περισσότερο την άπαισία κακορίζικη που με κυνηγά είμαι άποφασισμένη να θέσω τέρας στο όιο μου.

»Έτσι, θα σώσω έναν άάδο, που διαφορετικά είναι ζήτημα αν θα γλύτωνε άπ' την καταδίκη.

Είμαι δύστυχισμένη που πεθαίλω κάνοντας και γώ μία χριστιανική πράξη στη ζωή μου. Όταν τελείωσε το γράμμα της, δεν θέλησε να το ξαναδιαβάσει. Το υπέγραψε, το έκλεισε σ' ένα φάκελλο και κόλλησε ένα γραμματόσημο. Ύστερα, βγήκε βιαστική έξω, έτρεξε ως το πρώτο ταχυδρομικό κιδώτιο και το έριξε.

Όλα τελείωσαν! Ψιθύρισε άνακουφισμένη. Ξαναγύρισε τρέχοντας στο δωμάτιό της. Μία τρομερή μελαγχολία της έσφιγγε την ψυχή, και της έκοβε το θάρρος.

Μπα! Δεν πρόκειται να λιποψυχώ την τελευταία στιγμή, ψιθύρισε.

Άρχισε να κλείνει όλες τις χαραυξίδες της πόρτας και των παραθύρων της, τράβηξε ένα μαγγάλι στη μέση του δωματίου, το γέμισε κάρβουνα, τα άναψε άδιάφορη, σαν να έκανε την πιο συνήθισμένη δουλειά και έσπλωσε στο κρεβάτι.

Δεν φαντάζομαι να υποφέρω! Ψιθύρισε. Άπ' όσα είχε διαβάσει στα βιβλία, ήξερε ότι ο θάνατος από άσφυξία ήταν ο λιγώτερος όδυμνός.

Περιμένα, περιμένα ώρα πολλή, χωρίς να καταλαβαίνει την παραμικρή κόπωση, την έλαχιστή έννοησις...

Περτέρω! άναρωτήθηκε. Νάαι τόσο ήραμος ο θάνατος;

Παρακολουθούσε την πορεία των δεικτών του ρολογιού με άγωνία. Το τικ τாக του έκπρεμους άντηχόσε σ' αυτή της σαν τρυπάνι. Και μηχανικά μετρούσε κι αυτή:

—Έν, δύο, έν, δύο...

Ύστερα, έξαφνικά, της φάνηκε πώς άκούσε φωνές γύρω της να την καλούν:

—Λίξα! Λίξα!

Έκανε ν' άνασηκωθεί άπ' το κρεβάτι της. Το κεφάλι της ήταν βαρύ, άσχημο. Τα χέρια της έτρεμαν...

Αυτή τη φορά άποκοιμήθηκε.

Κοιμώταν δόν ύπνο που είχε ποθείσει η ίδια...

Σε λίγο η αύγη θα σκοπούσε στην πλάσι το χαρούμενο φως της και η Λίξα δεν θα ξυπνούσε πιά...

Οι γείτονες της θα πρόσχαν την άπουσία της θα χτυπούσαν την πόρτα της, θαπναιναν μέσα διά της βίας και θα την έβρισκαν νεκρή.

Κανείς δεν θα μάθαινε το μυστικό του θανάτου της, κανείς εκτός από τον εισαγγελέα, στον όποιο το έμψιτοέθηκε. Κανείς δεν θα την έπαινούσε γιατί έκανε το καθήκον της, κανείς δεν θα την συμπαλούσε...

Και πολύ γρήγορα θα την ξεχούσαν. Η φτωχή μικρή Λίξα!... κρατούσε τόσο λίγη θέσι στον μάταιο αυτό κόσμο...

ΑΓΩΝΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η είδησις του φόνου του κ. Σαμπρύ και της σύλληψης του Ντιντιέ ήταν ένα τρομερό πλήγμα για την άμοιρη κ. Λεδέρν και την δυστυχισμένη Κολέτ. Βέβαιες όστόσο για την άθωότητα του Ντιντιέ, έμειναν κατάλληκτες με τη σύλληψη και την προφυλάκισή του.

Τόση μάλιστα ήταν η βεβαιότητα της Κολέτ για την άθωότητα του νέου, ώστε έλεγε στην κ. Λεδέρν:

—Δεν πρέπει να μάς άπελπίξει ό,τιουνέθ. Η σύλληψη του Ντιντιέ δεν σημαίνει και την ένοχη του. Ο Ντιντιέ θ' άπολογηθεί και θ' άναγκασθούν να τον άφήσουν ελεύθερο. Σε λίγες μέρες θα είναι πάλι κοντά μας. Θα το δήτε.

Η κ. Λεδέρν όμως δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

—Όχι, όχι. Δεν θα τον άφήσω... έλεγε.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ριζικά μέτρα

Μάγκες, πολύ έπιθυμώ χωρίς κακία και θυμό να πω στους κυβερνώντες:

—Ζούμε σφιγμένα και φτωχά γιατί το θέλουν μοναχά δυο-τρεις παλποαλήτες;

—Ο ένας παίζει με τη λί-κα και παρασταίνει την τρελή, ο άλλος κρύβει τα τα-κια κι έχει ο λαός σιγά (σιγά) τελείως χαρμάνιασε!

Ρέ, δεν κρατιούνται (αυτά κρυφά και όπωδύποτε στή υπάρχει κάποιος λά-κος), μα για να δούμε προ- (κοπή) πρέπει να μάθουν πού (άπι-χωράει κάθε σάκκος!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Προαποσθάνομαι ότι όλα τελείωσαν, όλα...

Η Κολέτ, τσακισμένη ψυχικά από το χαμό του λατρευτού της θείου, άπαρηγόρητη και άυ-τή, έβρισκε όστόσο το θάρρος να δίνει κουρά-γιο στην δυστυχισμένη μητέρα.

—Μην το λέτε αυτό, κ. Λεδέρν. Ο Ντιντιέ είχε άθωος και θα μάς τον άποδώσουν σε λίγο. Μήπως έσείς τον θεωρείτε ένοχο;

—Άσφαλώς είνε άθωος... Είχε τόσο δύσκο-λο όμως να άποδείξει κανείς την άθωότητά του στην άμελλικτη δικαιοσύνη...

Κι ύστερα από μικρή σκέψη η κ. Λεδέρν πρόσθεσε:

—Πρέπει να πάμε στον άνακριτή. Να μα-θούμε γιατί ακριβώς τον συνέλασαν. Να βοη-θήσουμε τον Ντιντιέ στην υπεράσπισή του. Δεν έχει κανέναν άλλον από μας να ένδιαφερό-γι' αυτόν. Πρέπει να πούμε το ταχύτερον...

—Αύριο κιόλας! πρότεινε η Κολέτ.

—Αύριο πρωί.

Έτσι, την επομένη, πρωί - πρωί, οι δυο γυ-ναίκες παρουσιάστηκαν στο γραφείο του άνα-κριτού.

Περιμένα περισσότερο από μία ώρα στο διά-δρομο όστόσο γίνονιν δεκτές. Τέλος, ο κλητή-ρας τις είσήγαγε.

Ο άνακριτής σηκώθηκε άπ' τη θέσι του αύ-στηρος και άόλυτος, τις χαιρέτισε, τους υπέ-δειξε να καθήσουν και κάθισε κι' αυτός.

—Είμαι στη διάθεσή σας, έλεε.

—Είμαι η μητέρα του κ. Ντιντιέ... άρχισε η κ. Λεδέρν. Η δεσποινίς είνε η μηστή του, η δνις Κολέτ, άνεψιά του άμοιρου κ. Σαμπρύ...

—Χαίρω πολύ... Έκάνετε λαμπρά από ήρ-θατε, γιατί έσκόπευα να σας καλώσω...

—Θα γνωρίζετε τότε καλά τον σκοπό της έπίσκεψής μου, κ. άνακριτά...

—Άσφαλώς... Μου φέρνεται μήπως την άπό-δειξη της άθωότητάς του κ. Ντιντιέ;

—Σας φέρνω όλο το άσπλο παρελθόν του, τον όρκο της μητέρας του για την άθωότητά του. Η δνς Σαμπρύ κι' εγώ ήρθαμε να τε-θούμε στη διάθεσή σας και να σας δώσουμε κάθε έξήγησι που θα μάς ζητούσατε, κάθε πλη-ροφρία.

—Καμμία μητέρα δεν θεωρεί ένοχο το παιδί της... Το δικαστήριο όμως άποφαινεται τελι-κάς για όλα...

—Δικαστήριο, είπατε; Σκοπεύετε μήπως να παραπέμψετε σε δίκη τον Ντιντιέ; Και, αν δεν κάνω λάθος, άρμόδιο για την περίπτωση δεν το κακουργισόκε;... Ώ, δεν είνε δυνατόν...

Θάταν ένα έγκλημα αυτό, το μεγαλύτερο των έγκλημάτων, γιατί ο Ντιντιέ είνε άθωος, σας έπανακαθάνα, σας το όρκιζόμυ.

—Έχετε άποδείξει;

—Άποδείξει; Πώς θέλετε να σας άποδείξω πράγμα άυτοάποδεικτο; Πώς ζητάτε να σας άποδείξω ότι ο ήλιος φωτίζει τη γη άφού αυτό το βλέπει όλος ο κόσμος;

—Θεωρείτε, λοιπόν, άθωο το γυίο σας;

—Απολύτως.

—Μπορείτε να μου άπαντήσετε σε μερικά έ-ρωτήματα που θα σας υποβάλω;

—Ευχαρίστως.

—Είνε γυίος σας ο Ντιντιέ;

—Δεν είνε πραγματικό παιδί μου, αν και το λατρεύω περισσότερο από παιδί μου.

—Σύμφωνοι. Έχω συλλάβει μερικές πληρο-φορίες σχετικές. Είστε έγκρατεστημένη από εί-κοσιπενταετίας σ' αυτό τον τόπο, στις Πρά-σινες Άρδς...

—Ακριβώς, είκοσιτέσσερα χρόνια...

—Δηλαδή, μετά τις ημέρες της έπαναστά-σεως.

—Ακριβώς.

—Είχατε τότε ένα μικρό παιδί, το Ρενέ, ο όποιος είνε σήμερα όλοκλήτης, στην πόλη μας, ένος εργοστασιού...

—Μάλιστα.

—Είχατε τότε κι' ένα βρέφος όλίγων ήμε-ρών. Το παιδί αυτό είνε ο άνθρωπος που κα-τηγορείται σήμερα ότι δολοφόνος τον κ. Σαμ-πρύ.

—Πού κατηγορείται άδικώς, μάλιστα. Γιατί, ποιο λόγο θα είχε να σκοτώσει τον ευεργέτη του;

—Για να πάντρευτη την άνεψιά του!

Η κ. Λεδέρν άφησε μία κραυγή διαμαρτυ-ρίας και έκπληξεως μαζί. 'Όποτε αυτό το έλα-τήριο του φόνου βρήκαν; Μά, ήταν πρωτόκου-στο, ήταν καταπληκτικό. Προσπάθησε να χαμο-γιάσει:

—Το λέτε σοδάρά αυτό, κ. άνακριτά; Και το πιστεύετε; Είπε. 'Αλλά, αυτή η υπόθεση δεν έχει κανένα έρεισμα. Έν πρώτους, ο κ. Σαμ-πρύ έβωσε την πλήρη συγκράτησή του στο γάμο αυτό. 'Αλλά, και αν δεν το είχε κάνει ο γάμος αυτός θα γινόταν όπωδύποτε. Η δνις Σαμπρύ, που είνε παρούσα, μπορεί να σας βε-βαιώσει ότι δεν θα παντρευόταν, ούτε θα παν-τρευτή ποτέ άλλον άντρα από τον Ντιντιέ.

—Πολύ πιθανόν, αλλά ο κ. Σαμπρύ ήταν τήπος άυταρχικός. Αν η άνεψιά του παντρευό-ταν τον Ντιντιέ, παρά την συγκράτησή του, θα έδιωχνε τον σύζυγό της από το εργοστά-σιο. Και τότε η θέσι του νεαρού ζεύγους θα ήταν πολύ δύσκολη. Έκτός αυτού, θα έχαναν και το δικαίωμα να κληρονομήσουν τον πλοό-σιο θείο.

—Μέσα στο μισοκράδο, που το έ-φωτίζαν εδω κι' έχει ο άνταχνιες που έπρεσαν από τα πολύχρωμα τζάμια των βολυτών παραθύρων, μία γυναίκα ήταν γονατισμένη έμπρός στην εικόνα της Παναγίας και ήταν τόσο βυθισμένη στην προσευχή της, που δεν άκουσε καθόλου τα βασικά θήματα του Ραυμόν Λούλ, που διευ-θυνόταν προς το μέρος της.

Έκείνος όμως την είχαν αναγνω-ρίσει με την πρώτη ματιά.

Ήταν η Άμβροσία.

Ήρθε κοντά της, γονάτισε κι' αυτός πλάι της και της ζήτησε να συντρέξει και ταπεινώσει να το έ-

Η ΠΑΝΑΓΙΑ της Μαγιόρκας

Ήταν ένα πρωινό Κυριακής του έτους 1250. Οι άκτινες του άνοιξά-τικου ήλιου, γλυστρώντας άπ'αλά πάνω στα κύματα, είχαν άρχισει ν' άπλώνονται στην Πάλα, τη γοπευ-τική πρωτεύουσα της Μαγιόρκας.

Σε μία στιγμή, μέσ' από ένα μι-κρό σοκάκι, έπρόβαλε μία νεαρή γυναίκα, με περφόανο βάδισμα και ψηλή κορμοστασιά, δίσχιζε την πλακόστρωτη πλατεία και διευθύ-νηκε προς την παλιά μπντροπή, που ύψωνόταν μεγαλόπρεπη και έ-πιθλητική στο βάθος.

Άπό το άπέναντί μέρος έρχόταν ένας ώραιος ίππεύς. Μόλις είδε την γυναίκα κάρφωσε τα μάτια του πά-νω της.

Η νεαρή γυναίκα προσπέρασε, χαμηλώνοντας τα μάτια και, μερι-κά λεπτά άργότερα, χάθηκε κάτω από τον πυλώνα της εκκλησίας.

Τότε ο ίππεύς, χωρίς να ξέρη τι έκανε, σαν να τον έσερνε ένα τυ-φλό ένοστικό, έσπρωχνόσε το άλο-γό του κι' έμπηκε κι' αυτός έσπι-ρας μέσα στη μπντροπή, άδιαφο-ρώντας για τις διαμαρτυρίες και τις άποδοκιμασίες των πιστών, που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Η νεαρή γυναίκα ήταν η Άμβρο-σία νη Καστέλλο, που σ' όλη τη νήσο ήταν άποκαλούσαν Παναγία της Μαγιόρκας, για την άπαρηγόρητη και άγγελική άμοιριά της. Την θαύμα-ζαν, αλλά και δεν την σεδόνταν λι-γώτερο, γιατί η άρετή της ήταν ά-νεπιλήπτη και όλοι ήξεραν πως ήταν όλοένα άφωτισμένη στο σούζνο της.

Ο ίππεύς δεν ήταν λιγώτερο γνωστός. Ήταν ο Ραυμόν Λούλ, όλοκλήτης και άρχιδιοκτής της νή-σου. Κι' αυτός επίσης ήταν παντε-μένος και πατέρας τριών παιδιών. Είχε τη φήμη δόν Ζουάν και πολ-λές από τις ώραιότερες γυναίκες της Πάλμας είχαν υποκύψει στην ά-κατανίκητη γοητεία του.

Πολλούς μήνες άργότερα, το τε-ράστιο σκάνδαλο, που είχε προκα-λέσει η άπροσδόκητη και τόσο ά-νιερη είσοδος του Ραυμόν Λούλ μέ-σα στην εκκλησία, δεν είχαν άκόμη ξεκαθαρί. 'Αλλ' ο ίδιος δεν ένδιασε-ρόταν καθόλου γι' αυτό. Έκείνο που τον έθλιβε κι' έκανε την καρ-διά του να ματών άδιάκοπα ήταν πως δεν είχε κατορθώσει να ξανα-βεί τη γοπευτική Άμβροσία, παρ' όλες τις προσπάθειές του.

Ένα άπόνεμα, την ώρα που ο ή-λιος ένεργε προς τη δύση, άφού είχε περιπλανηθεί μάταια όλη την ημέρα, χωρίς να υπορή να βρή έ-νδιαφέρον σε τίποτε, έμπηκε, με βα-ρεία την ψυχή, μέσα στην παλιά μπντροπή.

Μέσα στο μισοκράδο, που το έ-φωτίζαν εδω κι' έχει ο άνταχνιες που έπρεσαν από τα πολύχρωμα τζάμια των βολυτών παραθύρων, μία γυναίκα ήταν γονατισμένη έμπρός στην εικόνα της Παναγίας και ήταν τόσο βυθισμένη στην προσευχή της, που δεν άκουσε καθόλου τα βασικά θήματα του Ραυμόν Λούλ, που διευ-θυνόταν προς το μέρος της.

Έκείνος όμως την είχαν αναγνω-ρίσει με την πρώτη ματιά.

Ήταν η Άμβροσία.

Ήρθε κοντά της, γονάτισε κι' αυτός πλάι της και της ζήτησε να συντρέξει και ταπεινώσει να το έ-

κωρύσει την σκανδαλώδη συμπερι-φορά του, την ημέρα που την πρω-τοείδε.

—Το πέρασμά σας, έκείνο το πρωί, είπα, μου είχε άφοριέσει το λογικό μου. Ήμουν σαν τρελλός...

—Σας πέραςε; τούλάχατον η τρέλ-λα σας; ρώτησε με φωνή που έτρε-με η Άμβροσία.

—Όχι, γιατί έκείνο που άποκα-λείπε τρέλλα είνε μία υπεράνθρω-πη και άώνια άγάπη!

—Αώνια... υπεράνθρωπη... ψιθύ-ρισεν η νεαρή γυναίκα, μισοκλεί-νοντας τα μάτια της, σαν να βυθι-ζόταν σε όνειρο.

—Θα έδινα και τη ζωή μου για να σας το άποδείξω, έσπευσε να πη ο Ραυμόν Λούλ.

Άλλ' η Άμβροσία είχε κιόλας συ-νέλθει από τη στιγμή άά άδυναμία της και, με μία γρήγορη κίνηση, εί-χε τινάξει έπάνω.

—Όχι, φίλε μου, είπα, δεν χρειά-ζομαι καμμία άπόδειξη. Σας πιστεύω.

—Δεν βέλετε να μου πείτε τίποτε άλλο; Ικέτευσε γονατιστός ο Ραυ-μόν.

—Το μόνο που θα έπρεπε να σας πω είνε ότι υπάρχουν άνθρωποι που έχουν δικαίωματα στην άγάπη και στη στοργή και των δυο μας. Μην το ξεχνάτε αυτό!

Η άφοσίωσις μας τους άνήκει και δεν μπορούμε να τους την όρννηθούμε.

Και, λέγοντας αυτά, η Άμβροσία έτρεξε να βγλ από την εκκλησία.

Την άλλη ημέρα, ο Ραυμόν Λούλ παραπλήθηκε από τα άξιωματά και τους τίτλους του και έφυγε από τη Μαγιόρκα. Κανείς δεν έμυθε που πήγε. Χρόνια πέρασαν. Όλοι τον θεωρούσαν νεκρό.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μείνει χήρα, νοιώθοντας ότι έπλη-σίωσε το τέλος της, ζήτησε να της φέρουν ένα μοναχό, για να την προετοιμάσει για το μεγάλο ταξίδι.

Ο μοναχός που της έσεραν ήταν ένας θραγκισκανός. Έσκαψε έπα-νω από το προσέφαλο της έτοιμο-θάνατης, χωρίς να κατεβάσει που παρακολουθούσαν τη θέα λεπτουρ-γία.

Επέρασαν πολλά χρόνια άκόμη. Ένα βράδυ, η Άμβροσία νη Καστέλλο, που από καιρό τώρα είχε μεί

Χάινριχ Χίμλερ Ο ΑΡΧΙΑΡΧΗΣ

Ανάμεσα στις ναζιστικές προσωπικότητες, ο Χάινριχ Χίμλερ έμεινε πάντα ο πιο άγνωστος. Ο περισσότερος κόσμος δεν είχε ακούσει καν το όνομά του, ως τους τελευταίους μήνες του πολέμου. Κι όμως η δύναμή του ήταν φοβερή και τα εγκλήματα του ανατριχιαστικά, τόσο κατά τα πενήντα χρόνια του πολέμου όσο και πριν απ' αυτόν.

Γεννήθηκε σ' ένα χωριό των Βαυαρικών Άλπεων κι ήταν γιός ενός αξιωματικού καθολικού δημοδιδασκάλου. Ακολούθησε κλασσικές σπουδές, με την προϋπόθεση ότι θα γινόταν κι αυτός δάσκαλος. Στόν καιρό του πρώτου πολέμου, ήταν 17 ετών. Επιστρατεύθηκε τότε και τοποθετήθηκε στα γραφεία της 11ης Βαυαρικής Μεραρχίας, γιατί οι ανώτεροί του τον έκριναν καταλληλότερο για τη διεκπεραίωση των αμείνων αναφορών που αποπελούσαν ειδικότητα του γερμανικού στρατού. Στη θέση αυτή έμεινε ως το τέλος του πολέμου.

Μετά την άναγκη, εγκαταστάθηκε στο Μόναχο. Οι μεταπολεμικές κομμουνιστικές τάξεις, που επικρατούσαν τότε στη Βαυαρία, δεν συμφωνούσαν με τη συντηρητική νοτοπρία του, και τον έκαναν να προσκολληθεί στην αντιδραστική κίνηση του Άδολφου Χίτλερ, όπου δεν άργησε ν' αναδειχθεί.

Στην αρχή, οι κομμουνιστές διέλυαν συχνά διά της βίας τις ναζιστικές συγκεντρώσεις. Γι' αυτό ο Χίτλερ σκεφθηκε να διοργανώσει ένα ειδικό σώμα από άντρες μαχητικούς, υπαλλήλους με βασικές μαχητικές. Έτσι δημιουργήθηκε η «Χουτς-στάφελ», η διαλεκτική φρουρά του κόμματος. Ο Χίμλερ ανέπτυξε σιγά - σιγά τη δράση της στο πεδίο της προπαγάνδας, της κατασκοπείας και της δυναμικής συντριβής των αντιπάλων. Κι η δύναμη των Ναζιδών μέσα στο Ράιχατ μεγαλώνει διαρκώς περισσότερο.

Το 1925, σε μία συγκέντρωση του κόμματος σ' ένα ξενοπωλείο του Μόναχου, ο Γκερνγκορ Στράσερ, το δεξί χέρι του Χίτλερ, παρουσίασε στους άλλους τον Χίμλερ, που ήταν τότε άπλος γραμματέας του. Και τους είπε, ακουμπώντας προστατευτικά το χέρι στον ώμο του: «Έχει αξιωματικό οργανωτικό μυαλό, ο καλός μου Χάινριχ. Άλλα δεν θα πάει ποτέ μπροστά, γιατί είναι πολύ μαλακός, χλιαρός στις σκέψεις και στις ενέργειές του, ουστός μικρογραφίας!»

Ο «μικρογραφικός» καυγάς άκρωμα, άλλοι φανταζόνταν λίγο πίσω απ' τα ματωμένα του, χωρίς να μιλήσει καθόλου. Το μέλλον όμως ήθε να διαφύγει τον Στράσερ.

Το 1929, ο Χίμλερ ανέλαβε την αρχηγία της «Χουτς-στάφελ», που την αποτελούσαν τότε 100.000 άντρες καλά εξοπλισμένοι, γυμνασμένοι, κι αφωσιωμένοι στο Χίτλερ και στον αρχηγό τους. Τον άλλο χρόνο, έγινε μέλος του Ράιχατ. Και κατόπιν καταλόγους προγράφων, τις οποίες εξέτελε με κεραυνόβλητο ταχύτητα μετά 3 χρόνια, η νύχτα της πυρπολήσεως του Ράιχατ. Η Δημοκρατία της Βεμβέργης κερματίστηκε, έγιναν χιλιάδες συλλήψεις, οι αστυνομικοί σταθμοί ολοκληρώθηκαν, οι Γερμανοί καταλήφθηκαν από τα Ές - Ές - όπως είχαν ονομασθεί οι άνδρες της «Χουτς-στάφελ». Ήταν φοβερές, το ταχύτητα κι αποτελεσματικότερο επαναστατικό κίνημα απ' όσα αναφέρει η ιστορία.

Εν τώ μεταξύ, η οργάνωση των «Τυμμάτων Εφόδου» ή άλλως Σ. Α., στην οποία είχε σπριχθεί αρχικώς ο Χίτλερ, έγινε ένοχλητική κι επικίνδυνη γι' αυτόν τον ίδιον. Απέτελετο από 1.200.000 άνδρες, δίχως μεγάλη πειθαρχία. Ο φιλόδοξος αρχηγός τους Έρνστ Ρέμ έννοουσε να προκαλέσει μία σοσιαλιστική επανάσταση, να εκπονήσει το Χίτλερ και να φέρει στην έξουσία μία κυβερνήσι προλεταριακή.

Η μυστική αστυνομία του Χίμλερ ανακάλυψε αυτή τη «συνωμοσία». Και, τη νύχτα της 30ης Ιουνίου 1934, τα Ές - Ές έκαναν μία ομαδική σφαγή των κυριωτέρων στελεχών των Τυμμάτων Εφόδου - ανάμεσα στα οποία βρισκόταν κι ο Γκερνγκορ Στράσερ. Ο ίδιος ο Χίτλερ σκότωσε με το χέρι του τους αρχηγούς. Με την τρομοκρατική αυτή σφαγή εξουδετερώθηκε ο κίνδυνος. Κι ο Χίμλερ έγινε αρχηγός της αστυνομίας ολόκληρου του Ράιχ.

Θέλοντας να δώσει στα Ές - Ές μία μορφή «αριστοκρατίας του αίματος», ώρισε ότι, για να γίνει κανείς δεκτός σ' αυτό, έπρεπε να έχει αναμφισβήτητη «δοξαρχία» γενεαλογία ως το έτος 1750. Έπρεπε επίσης ν' ανήκει στον καθαρότερο γερμανικό τύπο και να υποβληθεί σε λεπτομερή εξέταση των ιδεολογικών του πεποιθήσεων.

Συνχρόνως ο Χίμλερ προσπάθησε να δώσει μία έντυπια αναδιάρθρωση των Ινστιτούτων έθιμων και των ειδωλολατρικών τελετών, γιατί ήξερε ότι οι Γερμανοί είναι προσκολλημένοι εκ φύσεως στις παλιές παραδόσεις. Όταν δυο άνδρες των Ές - Ές είχαν μία σοβαρή φιλονεικία, απευθύνοντο σ' ένα «συμβούλιο τιμής», το οποίο μπορούσε να τους επιβάλει να λύσουν τη διαφορά τους με μία μονομαχία μέχρι θανάτου. Έξ άλλου, κάθε χρόνο, τα Ές - Ές γιόρταζαν πάνω σ' ένα ψηλό κι' εγγύριο δουντό το «Χάισταϊν», δηλαδή μία αρχαία γερμανική ειδωλολατρική τελετή. Ο Χίμλερ άναβε τότε μία τεραστία φωτιά, σύμβολο εξαγνισμού.

Επίσης ο Χίμλερ επέβαλλε στους άνδρες του να κάνουν τους γάμους των με αρχαίες ιεροτελεστίες, για τις οποίες είχε χτίσει σ' όλη τη Γερμανία αμφιθέατρα μοια με των παλιών Δρυϊδών. Τους έναθάρρυνε εξ άλλου ν' αποκτήσουν παιδιά έζωγαμια. Κι είχε ιδρύσει μεγάλα μαιευτήρια, για τα κορίτσια που γινόντουσαν έτοι μητέρες. Το μεγαλύτερο απ' αυτά βρισκόταν στις Βαυαρικές Άλπεις κι είχε όνομασθεί (Λέμπενσπορντ), δηλαδή «Καλό της Ζωής».

Απ' ότου ανέλαβε την αρχηγία των Ές - Ές, ο Χίμλερ φρόντισε ν' αναπτύξει όσο το δυνατόν περισσότερο αυτό το σώμα, που εξασφάλιζε το δικτατορικό καθεστώς του Χίτλερ έναντιον κάθε έσωτερικής αντιδράσεως. Έτσι δημιουργήσε τη μεγαλύτερη αστυνομική οργάνωση απ' όσες αναφέρει η ιστορία.

Στην αρχή του πολέμου, υπηρετούσαν στα Ές - Ές 450.000 άνδρες, όλοι νέοι, με βαρύ όπλισμό, μηχανοκίνητοι, φαντακτοί Ναζιδες. Ένώ αρχικά το σώμα αυτό αποτελούσε τη σωματοφυλακή του Χίτλερ και των υπουργών του, φρουρούσε τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως και κατέπνιγε κάθε ταραχή μέσα στη Γερμανία, κατόπιν ο Χίμλερ το μετέβαλε σε πραγματικό στρατό, με τάξεις, πυροβολικό και δική του αεροπορία.

Τα Ές - Ές «σταθεροποιούσαν» την κατοχή των διαφόρων χωρών απ' τον τακτικό γερμανικό στρατό, με το μέζον των ομαδικών εκτελέσεων και των ανεγκαστικών μεταναστεύσεων, μοναδικών στην ιστορία της Ευρώπης. Ίδιος ο ρόλος που έπαιζαν στην Πολωνία αποτελει ένα απ' τα μεγαλύτερα κεφάλαια του αίματος μας. Εκκτονάδες χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά εκπομπήθηκαν, γυμνί και περνασμένοι, ή κλεισμένοι σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως όπου πέθαναν απ' τις στερήσεις, βασανίστηκαν, θανατώθηκαν, κάπνισαν στα περιβόλια «κρεματόρια». Οι κατηγορούμενοι για αντίσταση κατά των

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Στην αμερικανική πολιτεία του Μέριλαντ, έξη επισκέψεις ενός νέου στο σπίτι μιας νέας ισοδυναμούν νομικώς μ' έπισημη υπόσχεση γάμου.

Όποιος οδηγεί αυτοκίνητο, στη Ρίβα της Λεττονίας, απαγορεύεται αυστηρά να καπνίσει έστω κι' ένα τσιγάρο.

Ένας παλιός φόρος, που εξακολουθεί να ισχύει στην κομητεία του Λονδίνο, προορίζεται για «τα έξοδα μεταφοράς των νεκρών των Ένσλουν Δυναμίων της Αυτού Μεγαλειότητας».

Όταν ένας Σουηδός αυτοκινητιστής καταδικασθεί σε φυλάκιση γιατί σφάρει με μεθυσμένος, μπορεί να εκτίσει την ποινή του τμηματικά, κάθε Σάββατο-κύριακο. Τη Δευτέρα αποφυλακίζεται, για να πάρει στη δουλειά του, ξαναγίνεται όμως το επόμενο Σάββατο-κύριακο για να τον κλείσουν πάλι στη φυλακή.

Γερμανών κρεμάνονταν στις ομπόσιες πλατείες από κινητές άγκόνες, τις οποίες γύριζαν οι δήμιοι τους σ' όλη την πόλη, για να βλέπουν οι κάτοικοι το φοβερό θέαμα. Ο Χίμλερ φρονούσε ότι η καλλίτερη λύσις του πολωνικού προβλήματος ήταν... η αυστηματική αυτή εξόντωσις του πληθουςού!

Συνχρόνως, μέσα στη Γερμανία, ο Χίμλερ χρησιμοποίησε την Γκεσταπο, για ν' ανακαλύπτει και να θάβει απ' τη μέση τους «συνοραστομένους». Είχε δικτατορικά δικαιώματα στην έλευθερία και στη ζωή των Γερμανών. Πολλοί απ' αυτούς πληρώσαν ακριβώτατα λίγες άουλαγγίστες λέξεις τους. Μία φράση, όπως π. χ. «Φορνώ ότι ο Ώνσερ είχε άδικο στο τάδε ζήτημα», άρκουσε για να τους στείλει στο στρατόπεδο... ή στον άλλο κόσμο.

Εκτός απ' τις χιλιάδες των ειδικά εξασκημένων πρακτόρων της, η Γκεσταπο χρησιμοποίησε και άμείρητους σπώνους που άνηκαν σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις και που πληρώνόντουσαν πανάκριβα για τις υπηρεσίες τους.

Ο Χίμλερ υπερηφανεύονταν ιδιαίτερας για ένα δημιούργημά του: την υπηρεσία U. A. 1, δηλαδή το Τμήμα Έξωτερικού της Γκεσταπο. Οι 5.000 πράκτορες της, σκορπισμένοι σ' όλην τον κόσμο κατά τα τελευταία προπολεμικά χρόνια, παρακολουθούσαν τους εκπαισμένους Γερμανούς, εξέλεγχαν κάθε έπικρινώνία των κατοίκων της Γερμανίας με τον έξω κόσμο και διοργάνωναν το σαμπάνζινα ή τη διαφθορά των ξένων κυβερνήσεων. Στην Αυστρία και στην Τσεχοσλοβακία, πολύ πριν απ' την είσοδο των Ναζιδών, οι πράκτορες αυτοί έρνασθηκαν έντατικά και κατασχόναν, μέσα απ' τα γερμανικά προξενεία και τα «πρακτορεία ταξιδιών». Μόλις λοιπόν έπρασαν οι κυβερνήσεις των δυο αυτών χωρών, συνελήφθησαν με άσπραπια ταχύτητα όλοι οι σπουδαιότεροι αντιπικληρικοί. Στην Πολωνία, είχε κατασπαρφή τελείως ολόκληρο το σύστημα των συγκοινωνιών. Στη Νορβηγία, οι πράκτορες της U. A. 1, παρέλυσαν κάθε αντίσταση μ' ένα τρόπο που κατέπνιξε τον κόσμο. Και σ' ολόκληρη την Ευρώπη διοργανώθηκε συστηματικά απ' τους ίδιους πράκτορες η περιφύκη (Πεμπλντ Οάλαν). Η φρουρά που στρατοπέδων σγκεντρώσεως είχε άναπτεθεί σ' ένα ειδικό τμήμα των Ές - Ές, που λέγονταν «Ομάς του Θανάτου». Σ' αυτό άνηκαν οι σκληρότεροι, έγκληματικώτεροι και πιο έκφυλοι απ' τους άνδρες των Ές - Ές.

Συνκά ο Χίμλερ έκανε ο ίδιος την άνακρίσι των φυλακισμένων. Και τότε έκδλωνόταν η πραγματική φύσις του (μικρογραφία) του Στράσερ. Η φωνή του θροντούσε, άγριε, τα ξεθωριασμένα μάτια του γινόντουσαν φορμακούς, κεραινομούσε άγρια κι' απειλητικά. Κι' ο μικροκαμωμένος αυτός άνθρωπος, με τα ματωμένα και την άσχημη φυσιογνωμία, τρομοκρατούσε έτσι τα θύματά του.

Ο Χίμλερ είχε κατορτίσει φακέλλους των μεγαλύτερων προσωπικοτήτων του κόμματος, με τις άδυναμίες τους, τα ήθηκά τους στίγματα κι' ό,τι άλλο θάρανε το παρελθόν τους. Με το όπλο αυτό χτυπούσε άμειλικτα όποιον έδρισκε στο δόγμα του. Όταν, το θεβρουάριο του 1938, το γερμανικό Γενικό Έπιτελείο διασύνθησε με το σκέδιο του Ώνσερ για την κατάληψη της Αυστρίας, ο Χίμλερ μεταχειρίθηκε άμεσως τους μυστικούς φακέλλους του ύπουρου των Στρατιωτικών φόν θρίες. Κατηγόρησε τον πρώτο ότι είχε κάνει ένα να άταρίαστο γάμο και το δεύτερο ότι είχε άλλόκοτες έρωτικές κλίσεις. Κι' έδωσε όστις στο Χίτλερ την άφορη για να τους διώξει απ' τις ανώτερες θέσεις τους. Το Σεπτέμβριο, το Γενικό Έπιτελείο είχε και πάλι αντίρρησης για το ζήτημα της Τσεχοσλοβακίας. Είς ένέργειαν άμέσως οι φακέλλοι του Χίμλερ. Έτσι, 17 στρατηγικοί έβουαν απ' τη μέση. Η ίδια άποτελεσματική μέθοδος χρησιμοποιήθηκε και πριν απ' την έκταρσία της Πολωνίας, καθώς κι' άργότερα, επανειλημμένως, κατά το διάστημα του πολέμου.

Ουσικό ήταν λοιπόν να χωρίει μίος θάου τον τακτικό στρατό απ' τα Ές - Ές. Ο Στάσο, ο Χίμλερ διαπρήσε τη δικτατορική δύναμή του, ως την τελειωτική κατάρρευση της Γερμανίας. Έπ' τέλους όμως, λίγο κεραυνόβολο δηλητήριο έβαλε τέλος στο αμυτοδοκίμιο στάδιο του ανθρώπου, για τον όποιο ο Χίτλερ είχε πη κάποτε.

Ο Χίμλερ είχε το διαινέστερο μυαλό της Γερμανίας. Είπε μία μηχανή! Το μυαλό αυτό ζητήθηκε τώρα από τη Σκότλαντ-Γουάρντ, για να διαπρηθεί μέσα σε γυάλο, όπως των μεγάλων έγκληματιών και των τεράτων.

ΑΛΜΠΕΡ ΚΡΕΖΙΝΚΥ
πρώς Διευθυντής της Γερμανικής
Μυστικής Αστυνομίας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα πρωί βρίσκεται δολοφονημένος στο γραφείο του ο γοφός Γάλλος καθηγητής Τεραμόν. Διαβίεται ότι τον έδολοφόνισαν για να τον κλέψουν. Στην πραγματικότητα όμως ο Τεραμόν έδολοφονήθηκε από Γερμανούς κατασκόπους οι όποιοι τον έκλεβαν τα σχέδια της τελευταίας του πολεμικής έφευρέσεως. Ο Γάλλος δειωματικός της αντικατασκοπείας Ζάν Καρτιέ άνακαλύπτει ότι η δολοφονία διέπραξε ο Γερμανός αρχικατάσκοπος Χάρτμαν. Άλλα ο Χάρτμαν είχε συλληφθεί πρό καιρού και βρέθηκε νεκρός το πρωί της θανατικής του εκτέλεσεως στο κελιά του. Πως είναι δυνατόν να σηκωθεί από τον τάφο του ένας νεκρός και να διαπράξει μία δολοφονία; Ο Καρτιέ το ίδιο βράδυ τρέχει στο νεκροταφείο. Άνοίγον τον τάφο του Χάρτμαν και βρίσκει τον φέρετρό του άδειό.

Ο Καρτιέ κι' ο συνάδελφός του Ζάκ άναλαμβάνουν να διαφωτίσουν το μυστήριο αυτό και να συλλάβουν τον Χάρτμαν. Σ' ένα σοφό καθηγητή που καταφεύγουν πληροφοροβούνται ότι ίσως ο Χάρτμαν έκανε χρήση του όγρου ενός έκσπαικού φωτός που ρίχνει τον άνθρωπο σ' ένα βαθύτατο λήθαργο όμοιο με το θάνατο. Έτσι εξηγείται το μυστήριο. Πρέπει να άνακαλύψουν τώρα το Χάρτμαν με κάθε θυσία. Και καταφεύγουν σ' ένα ύποπτο καπηλείο όπου ο Καρτιέ συναντά μία παλιά φίλη του, τη Ρόζα, απ' την όποια έλπιζε να μάθει πολλά. Η Ρόζα δέχεται πρόθυμα, άλλα την ίδια νύχτα δολοφονείται από τους Γερμανούς κατασκόπους! Άπειλησμένοι οι δυο Γάλλοι, καταλαβαίνοντας ότι έχουν άτυπική ίσως τις ένέργειές τους άπομακρυνονται απ' το σπίτι της Ρόζας. Στο δρόμο δυος άτυπικισάδωνται ότι τους παρακολουθεί κάποιος, κατάσκοπος άσφαλός. Τον παρασύρουν προς το Σηκουάνα, του ρίχνουν έξω, τον ζαλίζουν με δυνατά χτυπήματα και τον πετούν στο ποτάμι. Άνήσυχος κατόπιν ο Καρτιέ τραβάει για το σπίτι της μηστής του της Μαρσελίνας Σαδέρ, που μένει με τη θεία της κ. Μπαρίς. Οι δυο νέοι άγαπιούνται παρόρα.

Τι διάβολο είχε πάθει η γρηά δημητρία; Της φώναζε, άλλα εκείνη δεν τον άκουσε. Άνέβαινε τη σκάλα, σαν να την κυνηγούσαν συντάγματα δαιμόνων. Τίς φώναζε, άλλα εκείνη δεν τον άκουσε. Άνέβαινε τη σκάλα, σαν να την κυνηγούσαν συντάγματα δαιμόνων.

Έξασνα ο Καρτιέ θυμήθηκε και χαμογέλασε. Έτσι που ήταν μεταφισμένος η άρελής γερόντισσα δεν τον είχε άναγνωρίσει. Άνέθηκε σιγά - σιγά τη σκάλα. Στο κεφαλόσκαλο άντικρυσε έαφνικά την άσχημή του. Εκείνη του έριξε ένα βλέμμα και τον άνεγνώρισε άμέσως. Ένα γλυκό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό της. Ζάν! φώναξε.

Ο Καρτιέ άνέθηκε γρήγορα έπάνω και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

Άγαπημένη μου Μαρσελίν! Ζάν, καλέ μου Ζάν, ήξερα πως θα έρχόσουν. Μου το είχε πη η μυστική φωνή της καρδιάς μου. Σε περιμένα με άγωνία. Άλλα τί σοι συμβαίνει; Γιατί είσαι έτσι μεταφισμένος;

Ο Καρτιέ την παρέσυρε στο δαμάτιό της.

Θά σου έξηγήσω τί τρέχει, της είπε όταν έφτασαν εκεί. Πες μου δυος προηγούμενες γιατί άγρυπνάς αυτή την ώρα; Τι σοι συμβαίνει, άγάπη μου; Γιατί κάτι πρέπει να σοι συμβαίνει άσφαλός. Η Μαρσελίνη έβρεσε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του και του είπε: Ζάν, φοβάμαι... είμαι πολύ άνησυχη από χτες το άπνευμα.

Ο Καρτιέ την κύταξε με άνησυχία.

Τί θες να πης, Μαρσελίν; Έξηγήσου γρήγορα.

Κάποιος κίνδυνος μάς άπειλει, Ζάν.

Κίνδυνος; Ναι. Ένας όππος τύπος τριγύριζε όλο το άπνευμα και τις βραδυές άρες έξω από το σπίτι, κυττάζοντας έπιμονα στα παράθυρα. Κατά το βράδυ που κατέθηκε η δημητρία για κάποιο θέλημα την παρακολούθησε ως πού έναγύρισε σπίτι. Το περιστάτικό αυτό μ' άνησυχούσε τρομερά, όχι τόσο για μένα όσο για σένα. Και να πού οι φόβοι μου βγαίνουν άληθοι. Έρχεσαι αυτή την ώρα μεταφισμένος. Κάτι το άσχημο σοι συμβαίνει, χωρίς άλλο. Πες μου, Ζάν, σε παρακαλώ τί τρέχει;

Μιλώντας η Μαρσελίνη είχε σηκωθεί και βημάτιζε πάνω κάτω άνησυχη. Σε μία στιγμή πλησίασε στο τάμι και κύταξε έξω. Μία κραυγή τρόμου της έφευγε. Νάτος! τραύλασε. Είν εκεί, εκεί... Ω, Ζάν, φοδομαι, φοδομαι!...

Ο Καρτιέ βρέθηκε μ' ενή τη θημα στο παράθυρο. Κύταξε έξω.

και ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. Γελάς, Ζάν! άπόρησε η Μαρσελίν.

Ο Καρτιέ την έσφιξε στην άγκαλιά του.

Ήσυχασε, άγαπημένη μου, της είπε με γλυκεία φωνή. Ο άνθρωπος που τριγυρίζει κάτω από το σπίτι είναι ο φίλος μου και συνάδελφός μου Ζάκ Νερβάλ. Άρθαμε μαζί κι' έμεινε κάτω για να έπιδελήσει.

Η Μαρσελίνη άνάσανε μ' άνακούφισι.

Κι' ο άλλος; φώναξε έξαφνα. Ο άνθρωπος που άπογεύματος; Ποιος ήταν;

Η νέα είχε δικήν. Ο Ζάν κατάνεσε ότι κάτι το ύποπτο συνέβαινε. Οι έχθροι του τριγύριζαν το σπίτι της μηστής του με κακό σκοπό. Μη μπορώντας να βρουν και να πιάσουν τον ίδιο είχαν σκεφθεί ίσως να τον έκδικηθούν στο πρόσωπο της γυναίκας που άγαπώσαν.

Ίσως έκαμε άσχημα να ρηθ ός το σπίτι. Κινδύνευε από τη μία στιγμή στην άλλη να πέση στα νύχια των άτυπάλων του. Άν συνέβαινε αυτό ήταν χαμένος.

Η σκέψις αυτή έκαμε την καρδιά του να σφιχτεί. Όσοτος δεν φανέρωσε τους φόβους του. Προσπάθησε αντίθετως να καθυσχάση την άσχημή του.

Δεν πρέπει να φοδοσαι, της είπε. Ξεχνάς ότι άγρυπνώ έγω για σένα, άγάπη μου;

Ζομμε σε μισρές ημέρες, Ζάν. Ήσυχασε, Μαρσελίν. Οτιδήποτε κι' άν συμβαίνει θα λάβω τα μέτρα μου. Οι έχθροί μας είναι ισχυροί και σατανικοί, άλλα κι' έμεις έχουμε με το μέρος μας το Θεό. Μ' άσχολεϊ κάποια ύπόθεσις αυτές τις ημέρες. Ο Ζάκ συνεργάζεται μαζί μου. Ο Θεός έφει από πότε έγω ν' άναπαυθώ, να πλαγιάσω σε έβρατι. Παρ' όλα αυτά βασίσου σε μένα, άγάπη μου. Άν είναι άναγκη άσριο κι' όλας θα σ' άπομακρύνω από δω και θα σ' έγκαταστήσω σε άσφαλές μέρος.

Να φύγω από το σπίτι, Ζάν; Και η θεία;

Έξαρη μαζί σου, άγάπη μου. Το είπες και μόνη σου. Ζομμε σε κακές ημέρες. Μά δεν πρέπει ώστόσο ν' άνησυχής. Θά σ' έξηγήσω σε μέρος όπου και άνετα θα ζήτες, όπως στο σπίτι σου και χωρίς φόβο.

Η Μαρσελίνη δεν έφερε αντίρρηση.

Θά κάμω δ.τι. μου πης, ψιθύρισε. Καλύτερα έτσι ίσως. Έχω χάσει τον ύπνο μου. Άγωνιά, φοδομαι, φοδομαι πολύ πολύ για σένα, άγαπημένη μου.

Ο Ζάν έσκυψε και φίλησε τα κουρασμένα από την άγνωση γλυκά, έκφραστικά μάτια της.

Έχε έμπιστοσύνη σε μένα, της είπε.

είπε φρυερά. Ύποπτεύομαι τί συμβαίνει. Οι άτυπικοί μου είναι ικανοί για όλα, μά δεν θα τους δώσω καιρό να δράσουν. Είπα ότι αύριο κίλας θα σε έγκαταστήσω σε μέρος άσφαλές. Μά βλέπω πως δεν πρέπει να χάνω καιρό. Πριν έξημέρωση θάχης φύγει απ' έδω. Θα λείψω για λίγη ώρα και θα γυρίσω.

Άπόπει! άπόρησε η Μαρσελίν.

Ναι, άγαπημένη μου. Λίγων ώρών καθυστέρηση μπορεί να γίνει άφορη σύμφωρας.

Και η θεία;

Θά την έξηγήσω, θα της έξηγήσω τί συμβαίνει, χωρίς να την τρομάξω και θα έτοιμασθήτε γρήγορα - γρήγορα.

Η Μαρσελίνη δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση.

Ναι, είπε, πρέπει να συμμορφωθώ με τις συμβουλές σου, Ζάν. Καταλαβαίνω ότι ο κίνδυνος είναι μεγάλος.

Ο Καρτιέ άνοπομονούσε.

Θά ήταν δεινό πλήγμα γι' αυτόν, μεγάλη συμφορά άν συνέβαινε το παραμικρό στην άσχημή του Μαρσελίν.

Φεύγω, της είπε. Έτοιμασθήτε. Θά γυρίσω όσο μπορώ πιο γρήγορα.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του με λαχτάρα, τη φίλησε και κατέθηκε στο δρόμο.

Η καρδιά του ήταν βαρεία, μολυβένια. Έννοιωσε τρομερή άγωνία, αυτός που δεν τον τρόμαζε τίποτα.

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Στη γωνία βρήκε το Ζάκ. Το διηγήθηκε γρήγορα τί συνέβαινε και τον παρέσυρε μακριά, μέσα στους σκοτεινούς δρόμους.

Πού πηγαίνουμε; ρώτησε ο Ζάκ.

Σε κάποιο φιλικό μου σπίτι. Είπε περσμένη η ώρα.

Τό ξέρω, διάβολε. Άλλα σ' αυτές τις περιστάσεις δεν τά σκέπτεται κανείς αυτό. Θά τους έξηγήσω, θα τους έξηγήσω τί συμβαίνει και είμαι βέβαιος πως θα δεχθούν πρόθυμα να φιλοξενηθούν τη μηστή της και τη θεία της. Θά γυρίσουμε λοιπόν και θα τις συνδεύσουμε ως το καταφύγιό τους πριν έξημέρωση.

Περνούσαν τη στιγμή αυτή ένα στενό δρόμο βυθισμένο στο σκοτάδι. Έξασνα μία λάμψις φάνηκε άντικρύ τους κι' ένας πυροβολισμός άντηχησε, κατόπιν δεύτερος και τρίτος.

Ο Ζάν Καρτιέ έσπλώθηκε άμέσως κάτω, μέσα στις λάσπες του δρόμου παρασύροντας και τον Ζάκ.

Άκουσαν τις σφαίρες να σφυρίζουν πάνω από τα κεφάλια τους.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Γιατί χώρισε

Ο Λεβύ πάει στο δρόμο του κατασφισμένος, με το κεφάλι κάτω, σαν να πρόκειται ν' άντικρύσει σε λίγο το δήμο.

Έξασνα πέφτει έπάνω στο φίλο του Ιακώβ.

Σε καλό σου, Λεβύ! φωνάζει ο Ιακώβ κατάπληκτος. Τί έπαθες, δρέ μάτια μου, και περπάτας σαν να σοι σκότωσαν τον πατέρα;

Ο Λεβύ αφίνει ένα γρυλλισμό, σαν άγριόγατος και άπαντά: Δεν έμαθες να νέα;

Όχι, δεν ξέρω τίποτα. Χώρισα!

Όχι δά, μη μου το λές... Μαλιστα, Ιακώβ, σου λέω την καθαρή αλήθεια. Χώρισα, δεν έχω πια γυναίκα. Την έδιωξα τη Σάρα.

Γιατί, δρέ παιδί μου;

Γιατί λέει; Γιατί γυρίζοντας χτες τη νύχτα όπιτι μου βρήκα πάνω στο συζυγικό κρεβάτι ένα κομμάτι.

Ο Ιακώβ γουρλώνει τα μάτια του.

Τρελλάθηκες, Λεβύ; φωνάζει. Αυτό ήταν όλο; Για ένα κομμάτι κώρισε τη Σάρα;

Για ένα κομμάτι θάβαινα. Στην περίπτωση τη δική μου αυτό το κομμάτι ήταν άληθινό σκάνδαλο.

Πώς έπλασες;

Τό κομμάτι ήταν ραμμένο σ' ένα σακάκι και... ξέρεις ποιος ήταν μέσα στο σακάκι;

Ποιος;

Ένας λωχίας του πυροβολικού!

«Εμείναν ξαπλωμένοι κάτω άρ-
κετή ώρα.

«Ηούσια είχε άπλωθη και πάλι
γύρω τους. Δεν μιλούσαν καθόλου.
Ένα παράθυρο άνοιξε για μία
στιγμή και ξανάκλεισε άμέσως.
— Τη γλυτώσαμε φτηνά! φειού-
ρισε ο Ζάκ.
— Πολύ φτηνά, μάλιστα, άπάν-
τησε ο Κάρτι τρέλιντας τα δόν-
τια του, λυσσασμένος άπ' το θυ-
μό του.

—Βάλθηκαν να μάς εξοντώσουν.
—Αυτό είν' αλήθεια, μά δεν
τό πέτυχαν.

Μιλούσαν ψιθυριστά.
—Δεν άκούω τίποτα, είπε ο Ζάκ.
Θάφηναν.

—Ίσως. «Ας περιμένουμε ώ-
στόσο λίγη άκόμα.
«Εμείναν άκίνητοι και σιωπηλοί
λίγα λεπτά άκόμα.

Κατόπιν σηκώθηκαν. «Ήσαν κα-
ταλοισμένοι.

—Εμπρός! είπε ο Ζάν. Πρέπει
να κερδίσουμε την ώρα που χά-
σαμε.

—Είμαστε σέ κακό χάλι!
—Τι σημασία έχει αυτό; Τό
σουδαίο είνε ότι είμαστε ζωντα-
νοί.

—«Α, τους άτιμους, τους δολο-
φόνους!...

—Μήν άνησυχής, θά μάς τό
πληρώσουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η κασοετινα των δρωμάτων

Ένα άμερικανικό εργοστά-
σιο άρωματοποιίας εφάρμοσε
ένα έξυπνο νεωτερισμό: Λαν-
σάρισε στην άγορά μία κασοε-
τινά, που περιέχει όλα τα συ-
στατικά των άρωμάτων: αιθέ-
ρια έλαια, φιδάτρη, χρώματα,
κλπ. Κάθε γυναίκα λοιπόν μ-
πορεί να κάνει διάφορες δοκιμές
ανάμιξης των άπλών αυτών
αρωματικών και να βρει και-
νούργιους συνδυασμούς, νέα
άρωματα της άρεσκείας της.
Κάθε ουσιαστικό είνε μαρκου-
σμένο μ' ένα ώριμομένο ψηφίο
του άλφαβήτου, ώστε να ση-
μειώνεται ευκολότερα ο τύπος
της συνθέσεως του κάθε αώ-
ματος που έπινυνουν οι κυρίες
και δεσποινίδες.

Δ. Κ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΟΥ 1940-1941»

(Ημέρα με την ημέρα)

Τόμος Α'.
'Η ιταλική εισβολή

—Τό βιβλίο της εξομύσεως των
9 έκτομμυρίων «Ελλήνων κατά
των 140 έκτομμυρίων Ιταλών
και Γερμανών, που τους άντιμετω-
πίσαμεν και τους νίκησαμεν. —
Είνε ή Πίνδος, ή Μόραβα, τό 'Ι-
έαν, τό Πόγραβετς, ή Κλεισούρα,
τό Ροπέλ, τό Περιόθρι, τό Λούσε,
ή Νιμφαία, ή Κρήτη. — Είνε ο
θαυμασμός όλου τού κόσμου, και
της ξεπεσμένης τότε Εδράσης, που
έπανάχθη και άρχισε να παίρνει
θάρρος με τό «Όχι» μας. — Είνε ή
πρώτη αθηντική πολεμική ξεί-
νιστορία, της έποποιίας και της
δρμής, που έκυνήγησε και ξεητο-
λίσε τους παλιν- 'Ιταλούς. — Είνε ή
μεγάλη Ιστορική συμβολή μας
στον πόλεμο, που θά άποτελέσει
την Ιερωτέραν και έπιθιμωτέραν
άντιπροσωπείαν στη Διάσκεψη
της Ειρήνης. — Είνε τό βιβλίο,
που εις τό τέλος περιλαμβάνει με-
ταξύ των άλλων επίσημον έγγρα-
φον, και τον πλήρη πίνακα διά
πρώτην φοράν των ενδόξαν τραυ-
ματιών μας.

Πωλείται εις όλα τα «Αθηναϊκά
Βιβλιοπωλεία. Εις τας έπαρχιας
και τό έξωτερικόν διατίθεται παρά
τού Κεντρικού Πρακτορείου 'Εφη-
μερίδων «Σπίρος Τσαγγάρης».

«Ο έρωτας είνε ένα αίσθημα αώ-
θωρμητό και ή αξία του βρίσκεται
ακριβώς στη φυσικότητά και τό
άνεπιτηδεύτο του, που μάς γοη-
τεύουν και μάς συναρπάζουν. 'Η
τακτική τού έρωτα, όμως, είνε μία
τέχνη και, μάλιστα, από τις δυσ-
κολότερες. Οι μεγάλοι έρωτευμέ-
νοι, άνδρες και γυναίκες, δεν ή-
σαν πάντοτε οι καλλίτεροι τεχνί-
τες τού έρωτα και, τις περισσότε-
ρες φορές, ύπήρξαν μόνο θύματά
του. Γιατί, για μία καρδιά που
αγαπάει, δεν υπάρχουν και δεν ύ-
πάρχαν ποτέ ούτε νόμοι, ούτε κα-
νόνες.
Και στο σημείο αυτό βρίσκεται
ο μεγαλύτερος κίνδυνος, που, για
τις γυναίκες περισσότερο, παίρνει
μια εξαιρετική σημασία. Γιατί, για
τη γυναίκα, ο έρωας άποτελεί την
βία της ζωής της και τό βασικότερο
λόγο της ύπαρξέως της, ενώ για
τόν άνδρα είνε κάτι τό πάρεργον,

μία διασκέδασι. Θά μπορούσε να
πη κανείς πώς, για τον άνδρα,
ο έρωας είνε ένα άπλο διάλειμμα ά-
νάμεσα στις πράξεις τού μεγάλου
δράματος ή της μεγάλης κωμω-
δίας που λέγεται ζωή, ενώ αντί-
θετα, για τη γυναίκα, είνε αυτές
οι πράξεις, τό ίδιο τό έργο, που
της άφηνει, κάπου - κάπου, μερι-
κά διαλείμματα για τις άλλες ά-
σχολίες της.
Ποιός είνε ο ρόλος της γυναι-
κας λοιπόν μέσα στο τεραστίο αυ-
τό έργο, που, πολύ σπάνια, της
δίνει τον καιρό για να ήρεμήσει
και να σκεφθή;
Αυτό ακριβώς θά σας πώ στα
παρακάτω άρθρα γιατί στο μεγα-
λό ερωτικό παιχνίδι, που είνε τό
ίδιο τό παιχνίδι της ζωής, ή γυναι-
κα πρέπει να είνε μια καλή παικ-
τρια, χωρίς όμως και να χάνη πο-
τέ τη φυσικότητά και τον αυθόρ-
μητισμό της.

1. 'Η πρωτοβουλία στον έρωτα

Μία άνδρική ματιά είνε, τις πιο
πολλές φορές, άρκετή για να ά-
ναστατώση την ψυχή μιας γυναι-
κας, για να προκαλέση μέσα της
έναν τεραστίο σάλο, που άπειλει
να καταποντίσει μέσα σε λίγες ώ-
ρες, σε λίγες στιγμές, ίσως, όλό-
κληρη τη ζωή και την ύπαρξή της.
Τό έλάττωμα της σύγχρονης γυ-
ναίκας είνε αυτό: παρσαύρεται ευ-
κόλα, πολύ γρήγορα και πολύ ά-
περίσκεπτα. Βιάζεται.

Δεν υπάρχει καμιά άμφισβησία,
για τό ότι ή γυναίκα δεν θά έ-
πρεπε να σπεύδη ποτέ. Και όχι
μόνον αυτό, άλλ' ούτε και να δέ-
χεται με σπουδή τις έκμυστηρεύ-
σεις που της γίνονται.
Νά τόν, λοιπόν, τό πρώτο από
τά μεγάλα προλήματα που μάς
παρουσιάζεται: Σε ποιόν άνηκει ή
ερωτική πρωτοβουλία; Στον άνδρα
ή στη γυναίκα; Ποιός πρέπει να
κάνη τό πρώτο βήμα; Πώς πρέπει
μία γυναίκα να δεχθή την ερωτι-
κή έκμυστηρεύσι που της γίνεται,
κι όταν αυτή άργεί πώς μπορεί
να την προκαλέση; —Πόσα προ-
βλήματα, που οι γυναίκες τα λύ-
νουν συνήθετα με τη μεγαλύτερη
προχειρότητα, ή το χειρότερο,
που έμπιστεύονται τη λύσι τους
στην τύχη!

Τό κυριώτερο για τη γυναίκα
δεν είνε άν θά περιμένη να της κά-
νουν μια ερωτική έκμυστηρεύσι ή
άν θά σπεύδη να την κάνει ή έ-
δισ, άλλ' οι προϋποθέσεις που θά
ρυθμίσουν τη στάσι της, είτε πρό-
κειται να δεχθή έναν έρωτα που
της προσφέρουν, είτε πρόκειται να
προσφέρη τόν δικό της.
Αυτές οι προϋποθέσεις θά μ-
πορουν να συνοψισθούν σε μία μό-
νη: την πραγματική εξακριβώσι
των διαθέσεων και των αισθημάτων
της. Γιατί ή γυναίκα γενικά και
ειδικότερα ή σύγχρονη γυναίκα
πάσχει από άδερσάπειτην έπιπολα-
σμένη. Παρεξηγεί τά αισθημά-
τα της και τά αισθήματα των άλλων.
«Επειδή ένας νέος γύρισε τό κεφάλι
του δυο φορές στό δρόμο για
να την κυττάξη, φαντάζεται άμέ-
σως ότι είνε τρελλά έρωτευμένος
μαζί της! Κι από τ' άλλο μέρος,
επειδή ένας άνδρας τη δέχεται στο
σπίτι του μ' ευγένεια, που κολα-
κεύει τη γυναίκαία ματαιοδοξία
της, είνε έτοιμη να ριχθή στην άγ-
καλιά του και να του ελπεί ότι τον
αγαπάει μέχρι θανάτου! Κατά τον
ίδιο τρόπο, νομίζει ότι την αγα-
πούν ή ότι αγαπάει ή ίδια τό βιο-
λόγιστο της όρχήστρας, που έτυχε να
στηρίξη για λίγες στιγμές τό
βλέμμα του πάνω της, τον άδελφό
της φίλης της, τον προϊστάμενο τού
γραφείου όπου εργάζεται, τόν κα-
θηγητή της στο σχολείο, τούσους

... γάπαι έχει λόγους να υποθέτη
ότι την αγαπούν έπίσης. 'Αλλά δεν
της έχουν μιλήσει άκόμη. Και, έ-
πειδή είνε γυναίκα, θιάζεται, δεν
μπορεί να περιμένη.
Στην τρίτη, ή γυναίκα που δεν
αγαπάει άκόμη ή που αισθάνεται
μια άπλη συμπάθεια μόνο για ένα
νέο ή που της άρεσε να φλερτάρη
μαζί του, δέχεται, εφαιικά, την έ-
ξομολόγησί του.
Πώς πρέπει να φερθή σε καθε-
μία από τις τρεις αυτές περιπτώ-
σεις;
Στην περίπτωση που εκείνη που
αγαπάει είνε μόνο ή γυναίκα, θά
ήταν μία μεγάλη άνοησία εκ μέ-
ρους της τό να σπεύδη να έξομολο-
γήσχη τόν έρωτά της. 'Αλλ' άν
δεν μπορεί να περιμένη; «Αν τό πά-
θος της είνε άκατανίκητο;
«Αντί να σπεύδη να έξομολογή-
σχη τόν έρωτά της, θά ήταν προτι-
μώτερο τότε να κάνει ό,τι θά έκα-
νε θείσι της ένας άνδρας; να
προσπαθήση να φλερτάρη με τό άν-
τικείμενο της άγάπης της, ως που
να προκαλέση τό ενδιαφέρον και
την προσοχή του. «Αν δεν τό κα-
τορθώση, σημαίνει ότι ή γυναίκαία
γοητεία της δεν αξίζει τίποτε προς
την κατεύθυνσι που διάλεξε και
ότι είνε φρονιμώτερο να την δοκι-
μάση προς μιάν άλλη.
Μια μονόπλευρη έξομολόγησι ά-
πό τη γυναίκα μοιάζει σαν να λήψι
περίπου στον άνθρωπο που έπιζη-
τεί την άγάπη του: «Κύριε, ή καρ-
διά μου και όλη μου ή ύπαρξή σας
ανήκουν ολοκληρωτικά και για
πάντα. Μπορείτε να τά κάμνετε ό,τι
θέλετε. Σας τά παραβάνω χωρίς
καμιά έπιφύλαξη.
Μια τέτοια έξομολόγησι άποτε-
λεί την ύπογραφή ενός πρακτικό
όποταγής και θάπρεπε να είνε πο-
λύ άγιος ο άνδρας που δεν θά κύ-
ταζε να έτρωγέσχη απ' αυτό.
Στη δεύτερη περίπτωση, της βι-
σσοτικής έρωτευμένης, που μαντεύει
ότι την αγαπούν. Μ' όλο που δεν
της έχουν πη τίποτε άκόμη, ο ρό-
λος της πρέπει να περιορισθή στο
να προσεσκεύαση τις συνθήκες
και να δημιουργήση την άμύσηφαι-
ρα για την άνδρική έξομολόγησι.
Θά ήθελα, μάλιστα, να κάμω
μια σύσταση σ' όλες τις έρωτευμέ-
νες γυναίκες. Πρέπει να είνε άκα-
μπτές στο ζήτημα της έξομολόγη-
σεως τού άνδρος. Δεν πρέπει, μ'
άλλα λόγια, να άρκούνται στη
λάμψη των ματιών του και να ήρ-
μηνεύουν, όπως τις συμφέρει, τά
διφορούμενα λόγια του. «Όχι! 'Η
έξομολόγησις του πρέπει να είνε
ρήχη και κατηγορηματική. Ν' ά-
παίτητε λοιπόν πάντοτε τη μαγική
λέξη «Σ' αγαπάω!». Καμιά άορι-
στία δεν έπιτρέπεται σ' αυτό τό
ζήτημα.
Στην τρίτη περίπτωση, τέλος,
της γυναίκας που δέχεται, εφαι-
κά, μιάν ερωτική έξομολόγησι, ή
στάσις της θά ρυθμισθή με μονα-
δικό καθοδηγητή την καρδιά της
κι όταν αυτή δεν έχει μιλήσει,
από τη λογική.
Δυστυχώς, οι περισσότερες γυ-
ναίκες πολύ λίγο καταλαβαίνουν
την ουσία τού άληθινού έρωτα.
Και παίζουν σουλτάνα μαζί
του, χωρίς να ξέρουν ότι έκείνο
με τό όποιον έκαίειαν ήταν
καλύτερο και πολυτιμώτερο ύπήρχε
στη ζωή τους: ή πεμπτούσα τους,
τό άρωμα και ή αξία της. Εκείνο
που νομίζουν για έρωτά είναι, τις
πιο πολλές φορές, μία ολκική πα-
ραμόρφωσι τού, μία παραδία ή
μία καρικατούρα τού. Κάποτε, τέ-
λος, έπειτα από πολλές δοκιμές
και περιπάτια, τόν νιώθουν. 'Αλ-
λά τότε είνε πιά πολύ άργά και ο
περισσότερος Θεός φεύγει μέσα από
τά χέρια τους, άφου, για μία στι-
γμή, άνασκαύσχη τις στάγτες της
καρδιάς τους.
Υπάρχει μία τελευταία περιπτώ-
σι, για την όποια δεν μιλήσαμε.
Είνε όταν ή ερωτική έξομολόγησι
είνε άμοιβαία και άποτελεί την έκ-
φρασι ενός αίσθηματος, που θερ-
μαίνει από καιρό τις καρδιές δυο
ανθρώπων.
«Αλλά τί θά μπορούσε να πη
κανείς σ' αυτή την περίπτωση; Οι
έρωτευμένοι έέρουν πολύ καλά τά
λόγια που θά πούν. Κάποτε, μάλι-
στα, κι' αυτά είνε δολέτα περι-
τά. Γιατί ή άμοιβαία άγάπη είνε
ή ιδεωδέστερη μορφή τού έρωτα,

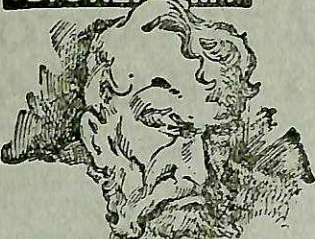
Η ΠΕΤΡΑ
του θανάτου

Παράξενα διηγήματα

«Ο ένας από τούς δυο άντρες που τα-
ξείδευαν με τό αυτοκίνητο, ήταν ψηλός
κι' αδύνατος, κι' ο άλλος μικροκαμ-
μένος.
—Πολύ παράρξενος άνθρωπος, αυτός
ο μαχαραγιάς, παρατήρησε ο πρώτος.
«Έχει σπουδασεί στην Αγγλία, έχει δι-
δαχθή τό δικτικό πολιτισμό, κατά βάθος
όμως μένει πάντα ένας 'Ανατολίτης.
—Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου ο ίδιος,
άλλά μόνο ή περίφημη πέτρα του! Διέ-
καμε ο άλλος.
—Ναι, τό «Ουράνιο Τόξο»! παρατή-
ρησε ο πρώτος. Σας εξήγησα, Μπούρ-
τον, ότι ή πολύτιμη αυτή πέτρα μένει
τελειώς άφύλακτη, στο παλάτι τού μα-
χαραγιά. «Αν σας πήρα μαζί μου, τό
έκασμα γιατί θέλω ένα σύντροφο σ' αυτή
τη δουλειά. Δεν θά χρειασθώ όμως να
μεταχειρισθώ την διαρρηκτική σας ι-
κανότητα. ... Ο μαχαραγιάς βασίλει
την άσφαλεία τού «Ουράνιου Τόξου»
στη διασιδηρόνια των όπλων του. Αέ-
γεται δηλαδή ότι, όποιος έπιασε αυτή
την πέτρα, βρήκε θάνατο φρικτό. ... κι'
ότι δυο κάποτε, που την είχαν πάρει
κάποτε, βρέθηκαν νεκροί, σαν χτυπη-
μένοι από κεραυνό.
—Άσχημη δουλειά, αυτή, κύριε κα-
θηγητά! μουρμούρισε ο Μπούρτον μ' έ-
να μορσασιό.
—Δεν φαντάζομαι να πιστεύεις και σ' ό-
τέτοια κουροφέκα! Φροντίσα πάντως
να εφοδισθώμε με λεπτά ατσάλινα
γάντια, γιατί όποιαδήποτε μήπως άνα-
δίξει δηλητηριώδες άνυσθημάσις τό
κουτί που περιέχει την πέτρα. ...
«Έχετε ιδβ έσείς τό «Ουράνιο Τό-
ξο»;
—Ναι, όταν είχα θανατοθώ έδώ, πρό
3 έτών. 'Αλλά δεν μ' άρεσε ο μαχα-
ραγιάς να τό πιάσω. Ούτε κι' ο ίδιος το-
πίσας κορόλο.
—Δεν άδράχθουν μαζί σας, άν δάν
μολις είχατε ύποσχεθή 500 λίρες! γκρί-
νιασε ο Μπούρτον.
—Έσείς βλέπετε τά πράγματα από
έμπορικής άπόψεως, ενώ έγώ ενδιαφέ-
ρομαι για την έπιστημονική έλευσία
τους. ... Η πέτρα αυτή αξίζει, άσφα-
λώς, πολλές χιλιάδες λίρες. Άν πρό-
κειται όμως να την πουλήσω. Την θέλω
για να την έξέτασω στο έργαστήριό μου,
να εξακριβώσω τό είδος της. Κι' ο
μαχαραγιάς άρνείται να μου τη δώσει,
μόλις ή δικαιολογία ότι πεθαίνει όποιος
την πιάση.
«Ένα μέγαρο φάνηκε στον ορίζοντα.
—Μά τό παλάτι τού μαχαραγιά! είπε
ο καθηγητής. 'Εκεί μέσα βρίσκεται τό
«Ουράνιο Τόξο».
—Ο μαχαραγιάς Σαμπάτορο ύποδέχθη-
κε φιλοφρονηματικά τόν ένο το. 'Ο
καθηγητής τού παρουσίασε τόν Μπούρ-
τον ως κομισέρη του.
—Όστε λοιπόν, άγαπητέ μου καθη-
γητά, είπε χαμογελώντας ο 'Ινδός, τα-
ξείδουτε 7 χιλιάδες μίλλια, διακινυ-
νώντας τη ζωή σας στις άγριες χώρες
μας, μόνο και μόνο για να ιδίτε πάλι
την πέτρα μου!
—Δεν λογαριάζει τίποτε όποιος φι-
λέγει απ' τόν πυρετό της 'Επιστήμης.
Είχα άμνησι την έλπίδα ότι θ' αλλά-
ζετα γνώμη κι' ότι θά μ' άφήνιτε να
έξέτασω τό «Ουράνιο Τόξο».
—Οι άσφαλείς της άδύσεως άλλόποτε
γνώμη εύκολα και γρήγορα. Δεν συμ-
βαίνει όμως τό ίδιο για μέε τούς 'Α-
νατολίτες. 'Η πέτρα αυτή είνε ιερή.
'Αρ' ότου άνακαλύφθηκε, από 2 αιώ-
νων, δεν την έχει πιασεί κανένας άρ' τό
μυή της οίκονομείας μου. Όσοι την
άγγιζον, πέθαναν.
—Μά έγώ είμαι θνητός. Ν' άντιμε-
τωπίσω τόν κίνδυνο;
—Στόν τόπο μας, κύριε καθηγητά,
δεν έκδοθούν ποτέ τούς φιλοερευνη-
σους μας σέ κίνδυνο. Όσοι άγγιξαν
αυτή την πέτρα, πέθαναν σέ έξη ώρες.
Αυτή την τήνη είχαν όλοι οι τεχνίτες
που καταργήθηκαν τό «Ουράνιο Τόξο»
πριν από 200 χρόνια. Έκαστο άνθρώπο
έχασαν τη ζωή τους, άς ότου τελειώσχη
αυτή ή εργασία. ... Άργότερα, έπιχει-
ρήσαν πολλοί να κλέψουν την πέτρα.
Μία τέτοια άποπειρά έγινε και σ'τά δικά
μας χρόνια. ... Οι στρατιώτες μου βοή-
καν τόν κλέφτη νεκρό, φρικτά καίμε-
νον, πριν προλάβη να περάση τά σύνορα!
—Τοιάχιστον θά μολις έπιτρέψετε να
ξαναβλώ τό «Ουράνιο Τόξο»; ... Θά σας

ζητήσω την ίδια χάρι και για τόν κα-
μαριέρο μου. Είνε πολύ περισσότερο έκ
φύσεως.
—Μά πολύ ευχαρίστως, άγαπητέ μου
καθηγητά!
«Ο μαχαραγιάς άδήςησε τούς δυο
«Αγγλους σ' ένα μεγάλο χαλί. Σε μία
κοιλότητα τού τοίχου, βρισκόταν ένα
βαρύ μεταλλικό κουτί, με μία τρύπα
στό έπάνω μέρος του.
«Ο καθηγητής έβριζε μία ματιά απ'
την τρύπα. Κι' είδε την πολυπόθητη πέ-
τρα. 'Ηταν μεγάλη και πολύχρωμη. Οι
άσφαλείς της άλλαζαν άδιάκοπα, περ-
νούσαν άπ' τό κόκκινο στο κίτρινο, στο
μπλέ. ... Σ' αυτή την άλόκοτη ιδιότη-
τά της όφειλε την όνομασία της.
«Ο Μπούρτον κύτταξε κι' αυτός την
πέτρα. «Εκείτα έβριζε γύρω μία επαγ-
γελματική ματιά, στις πόρτες και σ'
όλα τά κατατόκια. ... Είχε καταστρώσει
τό σχέδιό του: Θά βοηθούσε τόν καθη-
γητή στην κλοπή της πέτρας, θάφευγε
μαζί του, άλλω, μόλις έφταναν στη Με-
σσημία, θά εξαφανίζονταν μαζί με την
άνεπιτηχη πέτρα.
★
«Ήταν άληθινό παιχνίδι για τούς
δυο «Αγγλους να κλέψουν τό «Ουράνιο
Τόξο». Στις 2 μετά τά μεσάνυχτα, τα-
ξείδευαν προς τά σύνορα. Χρειάζονταν
7 ώρες γι' αυτή τη διαδρομή.
«Όταν, τό πρωί, ο όπισιοστής του
τόν έξηγησε για να τού άναγγείλχη την
κλοπή, ο μαχαραγιάς δεν παρατήρησε κα-
θόλου. Έβριζε μία ματιά στο ρολόι
του κι' έκαμε ένα λογαριασμό με τό
νού του.
—Έξη ώρες, με ταχύτητα περίπου
40 μίλλια την ώρα, μάς κάνουν 240
μίλλια. ... μουρμούρισε. Θά τούς βρήτε
ανάμεσα σ'τά 200 και σ'τά 250 μίλλια.
Σταλεί ένα αυτοκίνητο να φέρη τά πώ-
ματά τους. ...
—Τά πτώματά τους; ... φώναξε ο ό-
πισιοστής, σαστισμένος.
—Μά δεν έρώτα ότι πεθαίνει όποιος
άγγιζέ τό «Ουράνιο Τόξο»;
Κι' ο μαχαραγιάς γύρισε απ' τό άλ-
λο πλευρό, για να συνεχίση τόν όθνο
του.
Πραγματικά, τό αυτοκίνητο των δυο
«Αγγλων βρέθηκε κοντά στο 250 μί-
λλι. Στο πιάσιό κάθισμα, ήταν πεσμένοι
οι καθηγητής. Είχε φρικτά καμμένα
σ' όλο τού το κορμί, σαν να τόν είχε
χτυπήσει κεραυνός. 'Ο Μπούρτον τριγύ-
ρω λίγη μακριότερα. 'Η ματιά του και
οι χειρνομίες του δείχναν ότι είχε χά-
σει τά λογικά του. Τά χέρια του ήταν
κατακαμένα.
—Την πέταξα! ... Έκεί! ... φώναξε
στός ανθρώπους τού μαχαραγιά, δεί-
χνοντας την άδύσεσι δίπλα στο δρόμο.
«Έγινε χίλια κομμάτια, ή καταραμένη
πέτρα τού Διάδολου!
«Ο όπισιοστής έσκυψε στο γκρεμινό.
Τό «Ουράνιο Τόξο» δεν φαινόταν που-
θεν. Θά είχε σπάσει, χτυπημένος στους
ματερούς βράχους, και τό κοπάμι, που
παλούσε όρμητικό στό βάθος τού βαρά-
θρου, θά είχε παρσαύρει τά κομμάτια
του. ...
Δυο μέρες άργότερα, ένας 'Αγγλος
άξιωματικός ήρθε να ζητήση έξηγήσεις
απ' τού μαχαραγιά για την εξαφάνισι
των δυο ζέκων.
—Τιμωρήθηκαν όπως όλοι όσοι άγγι-
ζαν τό «Ουράνιο Τόξο», τού είπε ο 'Ιν-
δός.
—Καταλαβαίνετε ότι δεν άρκει μία
τέτοια εξήγησις για τις άγγλικές άρ-
χές! παρατήρησε αόσμηρα ο άξιωματι-
κός. 'Ο θάνατος τού καθηγητού άφαι-
λέτο ίσως σέ κεραυνό.Τι έκανε όμως τόν
Μπούρτον να πετάξη στο βράδυ τό
«Ουράνιο Τόξο»;
—Δεν έπιασε κανείς κεραυνός. Τά έ-
καμματα τού καθηγητού έγιναν από ρά-
διον.
—Από ράδιον; ...
—Μάλιστα! Φαίνεται ότι τό «Ουρά-
νιο Τόξο» περιέχει ράδιον σέ μεγάλη
ποσότητα. Νά γιατί πέθαναν όσοι τό
άγγιζαν! ... Ο καθηγητής τό κρατού-
σε πάνω του — κι' από έλασης τη ζωή
του συντρόφου του—άλλά ο φρικτός θά-
νατος του κλονίσε τά λογικά τού Μπούρ-
τον.
—Μά, άν ήταν ράδιον, θά είχε αξία
άνωπολύτιμη!
—'Ασφαλώς! ... Σκόπευα να τό
προσφέρω στην κυβερνήσι σας, για τά
νσοκομεία σας. 'Αλλά ο καθηγητής μολι
στέρησε αυτή την ευχαρίστησι! ... Τώρα
ή άνεπιτηχη πέτρα έχει γίνει άμνησι
κομμάτι, σκουπισμένο μέσα στην κό-
πη ενός όρμητικού χαιμαρού!
ΣΙΝΤΝΕ-Υ ΝΤΕΝΚΑΜ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ
ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ
Τί πρέπει να ξέρη κάθε γυναίκα
Οι γυναίκες που θά παντρευτούν και θά κάνουν
παιδιά, έέρουν ότι έχουν κάθε πιθανότητα να γί-
νουν κάποτε πεθερές. Πόσες όμως άπ' αυτές είνε
σε θέση να παίξουν τό ρόλο αυτό όπως πρέπει; 'Ο
«δεκάλογος» που σας προσφέρουμε εδώ, περιέχει
μερικές πολύτιμες συμβουλές για τις σημερινές και
τις μέλλουσες πεθερές.
1) Μήν είσθε πολύ διαχυτική.—Πολ-
λές μητέρες, θέλοντας να κολακεύουν τις καινούρ-
γιες νύφες ή τούς γαμπρούς τους, τούς ύποδέχον-
ται με υπερβολικό ένθουσιασμό και με άτελείωτα
κομπλιμέντα. Πηδούν άπ' τό κάθισμά τους, τρέχουν
και τούς άγκαλιάζουν, φωνάζοντας: «Καλώς ήρθες,
άγαπημένο μου παιδί κτλ. κτλ!» Κατόπιν, σε κάθε
διαφωνία τού άντρώγυνου, παίρνουν πάντα τό μέ-
ρος τού νεοφερμένου. Παρουσιάζονται άπόλυτα
σύμφωνες με όλες τις γνώμες του. Κι' όμως ή συμ-
περιφορά αυτή, αντί να ευχαριστή τη νύφη ή τό
γαμπρό, τού φέρνει άμνησι, τόν κούραζει. Τό
σωστό είνε να τού φερθή ή πεθερά με μία ήσυχη
και φιλική άξιοπρέπεια και να περιμένη ν' αναλάβη
έκείνος την πρωτοβουλία για στενότερη προσέγγισι.
2) Μή ζητάτε να σας λένε «μητέ-
ρα».—Δεν φαντάζεστε πόσο στενωχωρό είνε για
έναν άνθρωπο να ύποχωρήσει να όνομάξη μητέρα
του μία γυναίκα που δεν έχει πραγματικά αυτήν
την ιδιότητα. 'Αφίστε τη νύφη ή τό γαμπρό σας να
σας όνομάξη «κυρία Τάδε», με τό έπιτέτό σας ή έ-
στω με τό μικρό σας όνομα.
3) Μή κάνετε κατάχρησι έκ μύ-
σισπρεύσεων.—'Η νύφη σας δεν έχει καμιά ά-
νάγκη να τις έκμυστηρεύητε π.χ. τις άδυναμίες
του νιου ή σας και τά τρωτά του χαρακτηρισία του.
Είνε βεβαία ότι τόν ζέρει καλλίτερα από σας. 'Επί-
σης κι' ο γαμπρός σας δεν έχει ευχαριστηρή πιθανό-
τητα διόλου, άν μάθη από σας ώριμένα έλαττώ-
ματα—ή έστω κι' άρετές—της κόρης σας, γιατί τό
άρεσει να την φαντάζεται άλλοιώτικη, κι' όταν ά-
κόμη ζέρει τόν πραγματικό χαρακτήρα της.
4) Μή δείχνετε πολύ νέα.—Βεβαία,
πολλές σημερινές μητέρες φαίνονται σκεδόν συνο-
μύλικες με τά παιδιά τους. Τους άρέσει να λαβαί-
νουν μέρος στα γλέντια και σ'τά πάρτυ τους. 'Η πε-
θερά όμως που έγινε να μη λείπη από καμιά δια-
σκεδάσι, που πιέζει τό άντρώγυνον να μείνουν σ'
ένα κορό ώς τό πρωί για τη δική της ευχαρίστησι,
που άφίνει τούς νεαρούς να τις λένε πως είνε έλ-
κυστικώτερη άπ' όλες τις κοπέλλες της συντροφί-
ας, φέρνει σε άμνησι τού γαμπρού της κι' έννοχλεί τη
νύφη της. Κάνενα γλέντι δεν έκλάσει ποτέ έπειδή
έλαψε άπ' αυτό μία πεθερά. ...
5) Μή είσθε πολύ νεννοιάδωρη.—
'Αφίστε τού γαμπρό σας να συντηρή τό σπίτι του
με τόν ιδιότα του. Μήν τού πληγώνετε την άνδρική
ύπερηφάνεια.
6) Μή είσθε πολύ φλόδαρη.—Όταν έλ-
θε να σας έπισκεφθή τό άντρώγυνον, ένδιασπαρήτε
για τις ύποθέσεις του, ρωτήστε το για τούς φίλους
του, για τις διασκέδασεις του. Πρός Θεού όμως!
Μήν άρκόσετε τη φλυαρία. Δεν σας χρυσάνε τίπο-
τε, τά δυστυχισμένα παιδιά, να τούς ζαλίσουν, τό-
σοι ώρα θά μείνουν στο σπίτι σας!
7) Μή ζητάτε επίμονα άνώνυμα.—
'Η έπίσημα τού άντρώγυνου ν' άποκτήσι παιδιά,
φαρφή μόνη της, με τόν καιρό. Όσο κι' άν έπιμειν
ή πεθερά, δεν πρόκειται να τό έπιτύχη. Άπεναν-
τίας μάλιστα, μπορεί να κάνει έτσι τό ζευγάρι να
παιδιάσχη, και συνεπώς να καθυστερήσι την έπιπα-
ρσι τού πόθου της.
8) Μή προσπαθείτε να μεταδώσετε
στα παιδιά τά κέρδη της πείρας
σας.—Στό διάστημα της ζωής σας, έκατε άνακα-
λύψατε πολλές μεγάλες αλήθειες. Μή ζητάτε
ούτόσο να έπιβάλετε τη γνώμη σας στο άντρώγυ-
νο. 'Αφίστε τους να ζήσουν όπως τούς άρέσει, να
φάνε ό,τι θέλουν.
9) Μή κάνετε προσωπικές δια-
κρίσεις.—Αν έκατε δυο νύφες ή δυο γαμπρούς,
μήν κάνετε ποτέ συγκρίσεις μεταξύ τους. Μήν έκ-
θεάζετε ως ύποδεηματικό τό νοκομείο της μιας
νύφης σας, γιατί θά δυσχεραίνετε φυσικά την
άλλη.
10) Μή δείχνετε ότι ύπάρχει κι' άλ-
λη πεθερά.—Μήν έπιμένετε ναρκεία τό άντρώ-
γυνον στο σπίτι σας σε κάθε μεγάλη γιορτή. Όπως
τούς θέλετε σας, άλλο τόσο τούς θέλει κι' ή συμ-
πεθερά σας ή μητέρα τού γαμπρού σας ή της νύ-
φης σας. Έκεί κι' έκείνη τό ίδια δικαιώματα
σας. Κι' άν είσθε κι' οι δυο έτσι άσχημαίτες, τό άν-
τρώγυνον δεν θά ζέρει ποιάν να ευχαριστήσχη... Τό
λογικό είνε να μοιράσεστε τις νιορές.
Μήν έκατε εξ άλλων την έλπίσι άπ' την κόρη σας
ή τό νιό σας να βγινε από τα παιδιά του όνόματι της
δικής σας μόνο οίκονγενείας. Είνε σωστό να ήκανο-
νομήσχη εξ ίσου κι' ή οίκονγενεία τού γαμπρού ή της
νύφης σας.

Ο ΑΠΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΤΗ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ

180

—Γιατί φύγαμε απ' το Ντρέντλεϊ; Τι συνέβη στον καμαριέρη του ξενοδοχείου που μού έφερε πάντα την «Χειρουργική Επιθεώρηση»;... και στο νέο της πεδίο του Σαλιμπούρου;... —Είχες το δικαίωμα να κάνεις ό,τι έκανες, ξαναείπε γλυκά η Έστερ. Έσωςες άλλοτε χιλιάδες ψυχές... —Μα γιατί; Γιατί;... Δεν θυμάμαι γιατί έμεινα στο μυαλό τους! —Για να διατρέψεις το δικό σου απ' τα κόκκινα στίγματα. Δεν καθάρθηκες όμως να βρεις ένα μυαλό καλό, καθαρό. Όλα σε απογοήτευαν, γιατί ήταν γεμάτα στίγματα. —Ναι, ναι! Τώρα θυμάμαι!... Είμαι τρελός! Σκότωσα αθώους ανθρώπους!... —Μα σκέψου, Γιόζεφ, πόσους είχες σώσει... —Γιατί φεύγωμε διαρκώς, γιατί κρυβόμαστε απ' αυτούς, απ' την κοπέλλα με τα τρομερά μάτια; —Είμαι έχθροι μας! Θα έπρεπε να έχω σκοτώσει και τον Βόρτον. Έγώ φταίω που δεν το έκανες... Μια μέρα όμως θα τους νικήσω, και θα ησυχάσω με επί τέλους... Έλα τώρα να αναπαυθώ, Γιόζεφ. Δεν ελπίζεις τόσο ελαφίως κουρασμένος; —'Η νέα γυναίκα έκλεισε τα μάτια της κι άποκοιμήθηκε αμέσως, σαν να μην την βασάνιζε καμιά σκέψη. Ο Λόντ έσπρωχνόταν κοντά της και κοιμήθηκε κι αυτός. —Όταν ξύπνησαν, η Έστερ είχε ξεχάσει πια την πρώην σκηνή. Έτοιμάσε το πρόγευμα στο μπαλκόνι. Καθώς έτρωγαν, κτύπησε τον άντρα της. Ήταν χλωμός, άδυνατισμένος, με τα μάτια κοιμένα και λαμπρότερα ακόμη. Φαινόταν σαν να τον βασάνιζε διαρκώς κάποιος κρυφός τρόμος. —Είσαι κουρασμένος; του είπε η νέα γυναίκα. —Ναι. Κοιμήθηκα πολύ άσχημα... κι ο δειπνος μου ήταν γεμάτος εφιάλτες και φοβερά όνειρα! —Μπορείς να τα θυμηθείς; —Όχι... Μου έχει μείνει μόνο η έντοπια, και διατρέχω κάποιο σοβαρό κίνδυνο, γιατί θέλω να διορθώσω το μυαλό μου, που χάλασε για την πατρίδα μου! —'Ακουσε, είπε η Έστερ. Πηγαίνω να ντυθώ. Θα βρωμε μαζί έξω. Έχω μια ιδέα... Σε λίγο, ανέβαιναν την πλαγιά ενός λόφου, πίσω απ' τη βίλλα τους. Στην κορυφή του, βρισκόταν ένα μικρό νεκροταφείο. —'Ακουσε τι σκέφθηκε, είπε ξαφνικά η νέα γυναίκα. Δεν μπορείς να δοκιμάσεις με το μυαλό ενός νεκρού; Έτσι, δεν θα κινδυνεύεις καθόλου... —Ένας νεκρός;... —Γιατί όχι; Ίσως με το θάνατο, σβύνουν τα κόκκινα στίγματα. —Αλήθεια! Έχεις δικαιοφώναζε ο Λόντ. 'Ασφαλώς θα έχουν σβύσει, μετά 24 ώρες! —Εδώ κοντά μένουν τρεις άνθρωποι. Έχουν πάλι κι οι τρεις στη φυλακή πολλές φορές. Κανείς φάρμακ του τόπου δεν τους μιλεί. Ζήτησε τους να σε βοηθήσουν στο έργο σου... να σου φέρουν τους νεκρούς, κι έπειτα, όταν τελειώσης, να τους παίρνουν και να τους πετούν στο πέλαγος, με τη βάρκα τους. —Ο Λόντ κτύπησε με θαυμασμό τη νέα γυναίκα. —Ομοιογών, Έστερ, ότι δεν είχα καταλάβει ποτέ την αξία σου! είπε. 'Η έμπνευσί σου είναι άφθαστη! «Ω, αν μπορούσα να γιαιρέσω έτσι το μυαλό μου, θα παραινούσα σ' όλο τον κόσμο πράγματα που δεν θα φαντάζεσαι κανείς! Έχω κάμει έφευρέσεις καταπληκτικές. Μπορώ να καταργήσω το θάνατο, να παρατείνω τη ζωή... Έκείνο που μου χρειάζεται, είναι μόνον το λίγο μυαλό που μου λείπει. Και θα το αποκτάω! —Πήγαμε να βρούς τους τρεις ατόους ανθρώπους. Ξέρεις αρκετά τα Ισπανικά, για να συνεννοήσεις μαζί τους. Κι είμαι βέβαιος ότι θα τους βρούς πρόθυμους να πουλήσουν ακόμη και την ψυχή τους στο διάβολο!

Ο Βόρτον συναντήθηκε με την Άννα και τον Ντάνιελ στο κοινό ρεστοράν «Μάριας». —Όστε λοιπόν άα μάς άφήσετε για λίγο καιρό; είπε η κοπέλλα. —Ο συνταγματάρχης κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. —Μου το έπιβάλλει ο γιατρός, άπάντησε. Δεν ξέρω όμως πού να πάω... Θα προτιμούσα τώρα να έμενα στην Άγγλια. —Σας στενοχωρεί το ότι θα βρσκεσθε τρεις ελάκληρους μήνες μακριά μας; ρώτησε η Άννα. —Σε σάς, θα μπορούσα να έξηγήσω το γιατί... μουρούρισε ο Βόρτον, σκύδοντας προς το μέρος της. —Πού πρόκειται να πάτε; —Στο Γιβραλτάρο, όπου έινε Διοικητής ο ξάδελφός μου... Θυμάσθε πούς έινε αυτός ο κύριος που υπαίνει τώρα; —Ο νεοφερμένος ήταν ο άστυνόμος Μιλτον. Μόλις τους είδε, τους πλησίασε, τους χαιρέτησε και τους είπε: —'Ηταν ένα αληθινό θαύμα η εξαφάνισις του Λόντ! Ποτέ δεν πίστευα ότι θα μπορούσε να ξεφύγη έτσι μια βενζινακας... Φαντάζομαι όμως ότι θα πνήγχαν στ' άνοιχτά, στον Ωκεανό. —Έτσι νομίζετε; πρόφερε ο Ρόκ. —'Ασφαλώς! Έγιναν έρευνες σ' όλες τις άκτες, όπου θα μπορούσαν να προσγγίσουν... Θα ήθελα να ψάξω και στο βυθό της θαλάσσης, αλλά αυτό βγαίνει απ' τα όρια της δικαιοδοσίας μου. —Έγώ ωστόσο τους είδα πρό όλίγου καιρού, βεβαίως η Άννα, και τους δύο! 'Ηταν όλοζώντανοι, και μια χαρά στην όγεια τους! —Διάβολε! Σε ποιο μέρος; φώναξε ο Μιλτον. —Στο Μοντεκάρλο, όπου περνούσαν το χειμώνα. —Είσθε βεβαία γι' αυτό; —Βεβαίως, αφού έφαγα στη βίλλα τους! —Μα δεν έκάνετε τότε τίποτε για τη συλλαγή τους; —Έκανα ό,τι μπορούσα. Άλλά κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ποτέ να μεταχειρίζεται κανείς διαφορετικά συστήματα για τους τρελούς, γιατί έινε πολύ τυχερό κι επιτήδειο! —Δραπέτευσαν λοιπόν και απ' εκεί; —Ναι. Και τώρα πούς ξέρετε πού βρισκονται... Έχω ωστόσο τη διαίσθησι ότι δεν έδουν απ' την Ευρώπη. —'Η κουβέντα πήρε άλλο δρόμο. Ο Ντάνιελ σηκώθηκε και πήγε να μιλήσει με μερικούς γνωστούς του, στην άλλη άκρη της σάλας. Τότε ο Βόρτον γύρισε στην Άννα. —Πιστεύω, δεσποινίς, άρχισε, ότι μπορείτε να μαντέψετε τι ήθελα να σάς πω πρό όλίγου... Ξέρω ότι είμαι πολύ μεγαλύτερος σάς στα χρόνια. Σας αγαπάω όμως, όπως δεν αγαπάσα ποτέ τίποτε στον κόσμο! Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; —'Η κοπέλλα κούνησε το κεφάλι της μελαγχολικά. —Είσθε πολύ καλός μαζί μου, άπάντησε. Άλλά δεν μπορώ να δεχθώ. Έχω το μικρό μυστικό μου. —Έχετε δώσει το λόγο σας σε άλλον; ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό τέλος.

Ο μεγαλύτερος «ΣΑΜΠΟΤΕΡ» της Γαλλίας

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Μόλις τώρα, μετά την είρλην, έγινε γνωστή στην Ευρώπη η εκπληκτική ιστορία ενός αληθινού ήρωος, του θρυλικού συνταγματάρχου Μαρού, που ήταν ο μεγαλύτερος κι ο τολμηρότερος «σαμποτέρ» της Γαλλίας. Τα ήρωικά κατορθώματα του Μαρού άρχίζουν αμέσως μετά την θλιβερή παννύλησθι να γαλλικό στρατό. Μέσα σ' εκείνη την τραγωδία και την γενική σύγκυσι δεν έχασε το θάρρος του ούτε μία στιγμή. 'Η πρώτη του δουλειά ήταν να βοηθήσει τους Γάλλους αχμαλώτους που καταφέρονταν να δραπέτευσουν από τα γερμανικά στρατόπεδα. Μ' αυτό τον τρόπο κατώρθωσε να σώσει 4.500 αχμαλώτους! Μια μέρα γνώρισε τον άρχοντα μιας οργανώσεως που έργαζόταν για τις ύπνοσιες στο στρατιωτικό ντε Γκάλ κι έτσι άσθε σ' έπαρη με το Λονδίνο κι έγκατέστησε ένα κρυφό άσπυρσο στα περίχωρα του Σαλόν που μετέδιδε συνεχώς επί δώδεκα και δεκατέσσερις ώρες την ημέρα πολύτιμες πληροφορίες για τις κινήσεις των Γερμανών. Κι εκείνη την εποχή, τέτοιοι κρυφοί άσπυρσοι ήταν σπάνιοι στη Γαλλία. Ύστερ από πολλούς μήνες ο κρυφόσυνάγός του, Συνέλαβαν τον θορόδο του, τον άρνήσαν και τον τουφέκισαν. Ο Μαρού σάθηκε ως εκ θαύματος και κάττηνε στο Παρίσι, όπου όμως συνελήφθη ξαφνικά από τους άστυνομικούς που

συνεργάζονταν με την Γερμανία. Στο χέρι τους υπέφερε πολλά μαρτύρια, μα κατόφερε να τους ξεφύγει, μισόγυμνος, καταματωμένος και με πρόσωπο παραμορφωμένο από τα χτυπήματα και να περάσει τα Ισπανικά σύνορα. Μα και στην Ισπανία είχε καινούργιες περιπέτειες. Κλεισθηκε μαζί με πολλούς Γάλλους στο φοιχτό στρατόπεδο συγκέντρωσε της Μιράντας κι όταν τέλος έλευθερώθηκε, έφθασε στην Άγγλια. —'Εκεί άσκήθηκε μ' έπιμονή κι άδύαση στη θέληση να πέφτι με το άλεξίπτωτο, να χειρίζεται κάθε είδους έλαφρό όπλο και να χρησιμοποιοί τις πιο επικίνδυνες έκρηκτικές ύλες. Έπειτα, έπρεσε μία νύχτα με άλεξίπτωτο στην κατακομένη Γαλλία κι άρχισε μία καινούργια έπική δράση που προκάλε τον γενικό θαυμασμό. 'Η άποστολή του συνίστατο στο να καταστρέψη ηλεκτρικά έργοστάσια, κωλύοντας ύψηλές τάσεις και έγκαταστάσεις που είχαν μεγάλη σπουδαιότητα για την πολεμική βιομηχανία και τις γερμανικές συγκοινωνίες. —'Εκτός τώρα από τα «σαμποτάζ» του, έκανε και μία άλλη δουλειά στο «περιβόριο» της άποστολής του, όπως έλεγαν ο Γάλλος. Κάθε φορά που οι Γάλλοι πατριώτες του έδειχναν τους προδότες, τους συνεργάτες των Γερμανών, τους κατασκόπους, τινάζε αυτά τα καθάρματα στον άέρα μαζί με τα σπείτα τους. Έπίσης, άγαν του έδειχναν σε μία πόλη το σπίτι του άρχηγού της Γκεσταπό, έσπινε μία ένέδρα με τους συντρόφους του, που δεν ήσαν ποτέ πάρα πάνω από τρεις, ξεπάστρευε τον Γερμανό κι έπαρινε τα καρτιά του. Χάρις σ' αυτά τα καρτιά, τον χαιρετούσαν με σεβασμό και τον άφηναν να περάσει έλεύθερα. Μ' αυτόν τον τρόπο είκε σκοτώσει περισσότερους από έξιήντο τοπικούς άρχηγους της Γκεσταπό. Μια άλλη άποστολή του ήταν να καταστρέψη τα φράγματα και τους ύδροφράκτες για να καταστήσει άδύνατη κάθε μεταφορά των Γερμανών «δία των ποταμών» προς τα Μεδόγες, γιατί αυτό το όριο άκολουθούσαν τα Γερμανικά ύποδρυκτα της τρέσης και πολλά άλλα μικρά πολεμικά πλοία. Έτσι, βοήθησε έξαιρετικά τη συμμαχική άπόδραση στην Ιταλία. Μια μέρα, έκτελώντας κάποια άποστολή, έρέθηκε κοντά στο γερμανικό στρατόπεδο του Μαντ, όπου είχαν φθάσει πολλά τάνκς νέου τύπου. Ο Μαρού, χωρίς να έχη καμιά τέτοια διαταγή, παραυάθηκε στον διοικητή του στρατοπέδου, του έδειξε μία ψεύτικη κάρτα άστυνομικού επιθεωρητή και του είπε: —Έχω πληροφορίες ότι όροκίτο τρομοκράτες τριγυρίζουν εδώ κι ετοιμάζονται να σάς έπιτεθούν. Θα έπιθυμούσα να δώ το μέτρα που έχετε λάβει για την προστασία σας. —Ο Γερμανός άξιωματικός ένθουσιασθηκε από το ήπλο αυτού του «καλού» Γάλλου. Του έδειξε τα νέα τάνκς, τις θέσεις των πυροβολείων και τις κατασκευές των μονάδων. Για να τον ευχαρίστησε περισσότερο μία και ήταν τόσο «Γερμανόφιλος», τον πήνε στο γραφείο του και του παρουσίασε διάφορα στρατιωτικά σχέδια. Κι έπειτα, όταν τον ζήτησαν για κάποια δουλειά, άφησε μόνο το Μαρού στο γραφείο του. Ο μέγας «σαμποτέρ» άντεγραψε τα σχέδια κι έφυγε άνευόκλητος, για να έξοποιήσει αμέσως το Λονδίνο. Όλα τ' άλλα ήσαν δουλειά της άγγελικής άεροπλάτης. Στις 22 του περασμένου Ιουλίου, ο συνταγματάρχης Μαρού έμεισε ότι ένας μεγάλος οίδηροδρομικός συρμός με 46 βαγόνια — δεκαενάες γεμάτα θενζινη και 4 βαγόνια με 80 Γερμανούς στρατιώτες βρισκόταν στο μικρό σταθμό του Βαννύ. Πήρε αμέσως μαζί του δέκα Γάλλους άντάρτες και με δύο αυτοκίνητα έφθασε κατά τα ζιμερώματα κοντά στο γερμανικό τρέινο. Οι άντάρτες αμνιδίσαν τους Γερμανούς στρατιώτες και τους έβρισαν με τις σφαίρες τους. Ο Μαρού, σ' αυτό το μεταύ είχε άλλη δουλειά... Με μία «Μπαζούκα», ένα μικρό άντιαερομητικό όπλο άγγλικού τύπου, άρχισε να «κερυννοβολά» τη μία δεξαμενή ύστερ από την άλλη. Το όπλο του όμως δεν είκε την ειδική προωπίδα που προσατεύει το πρόσωπο του σκοπευτοό από τις φλόγες του. Έτσι, κάθε φορά που πυροβολούσε, οι φλόγες έγλυφον το πρόσωπό του. Μα ο ήρωικός «σαμποτέρ» έπικολοούσε το έργο της καταστρόφης και όστερ από δέκα λεπτά της ώρας τα 46 βαγόνια δεν ζήνις έπιρροπολούντο. Τόσο άυστη ήσαν άσπια, όστε οι οίδηροδρομικές γραμμές έλυσαν σε μήκος 800 μέτρων! Περιπτώ ν' άνασφον κανείς ότι από τους 80 Γερμανούς στρατιώτες δέ γλύτωσε κανείς. Τέτοια κατορθώματα έχει άναριθμητα στο ένεργητικό του αυτός ο ήρωικός Γάλλος που έβρίσκει σήμερα στη Λυών, όπου έχει ίδρύσει μία ήρώτυπη σχολή άστυνομίας.

ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΓΚΑΦΑ

Ύστερ από μία μέρα θα φθάναμε στη Χάβρη. Το ταξίδι μας απ' το Καλλά ως την Ευρώπη ήταν ύπεροχο. Έκείνοι λοιπόν το δράδυ όλοι οι επιβάτες του «Αριζόνα» είχαν μακευτή στις γέφυρες του πλοίου. Απ' τη βροχινή όμως αυτή συγκέντρωση έλειπε η ώραία Περούδινα με τα μούρα φλογερά μάτια και το μελαφό πρόσωπο, που έδειχνε καθαρά πως θα γινόταν σε λίγο μητέρα. —'Εξαφνα, διαπεραστικές κραυγές άκούστηκαν απ' τη καμινά της και όλες οι κουβέντες σταμάτησαν άποτομα. 'Η όμορφη Περούδινα θα γεννούσε. —'Αφαι θα διασκεδάσουμε, παρατήρησε η τοαχήνια Τζιν Μόλεν, άν φανόζη έτσι όλη νύχτα! —Κρίμα που δεν ξαναζούν οι παλαιοί θρύλοι! είπε μ' ένα αινιγματικό ύφος ο Γκολντάρς, ο δεύτερος σούζυος της Τζιν. Έτσι θα μπορούσαμε να κοιμηθούμε ήσυχοι άπόψε! —Μα τί θέλεις να πής; άπόρησε η Τζιν. —'Ο, τίποτε, θυμήθηκα μία παλιά ιστορία, την όποία μού διηγήθηκε ένας θεός μου, που έκανε μακρινά ταξίδια και έζησε όρεκά χρόνια στη Νότιο Άμερική. —'Η Τζιν Μόλεν, η όμορφη κορούτρια και ο Έβροας τραπέζης Γκολντάρς θα έκαναν τον γύρο του κόσμου προτού ξαναγυρίσουν στην Άμερική. 'Η Τζιν λοιπόν έαπώθηκε άναπαυτικά σε μία πολυθρόνα και παρακάλεσε τον άνδρα της να άφηνή αυτή την παλιά ιστορία. Όλοι συμφώνησαν μαζί της και έτσι ο Γκολντάρς άρχισε: —Μια μέρα, όλες οι γυναίκες του Περού έκαναν μία μεγάλη διαδήλωση: «ότάνει πιά! ότάνει!» έφώνιζαν όλες μαζί. «Πρέπει να διαμαρτυρηθούμε στον ίδιο το θεό! Είμαστε θύματα μιας τρομερής άδικίας. Έμπρός για τον Παράδεισο!»... —Στόν ούρανό ο Άγιος Πέτρος που μισοκοιμώταν εκείνη τη στιγμή τινάχτηκε ξαφνιασμένος άκούοντας τις φωνές τους και τους έβρασε με τα χέρια την είσοδο του Παράδεισου. —Τι θέλετε; τις ρώτησε. —Να μιλήσουμε στον Κύριο! φώναζαν έκείνες. —Και φαντάζεσθε, θεότρελλες, πώς μπορεί ο κοθένος να παρουσιάζεται έτσι μπροστά του; Έξ άλλου έσεις δεν έχετε πεθάνει. Ας έινε όμως, περιμένετε εδώ να ρωτήσω τον Κύριο αν μπορεί να σάς δεχθί. Άνυπόμονες, όπως πάντα, οι γυναίκες δεν μπόρεσαν να περιμένουν, μπήκαν στον Παράδεισο και προχώρησαν προς την είσοδο του ούρανού. —Καλά σάς λένε οι άνδρες «άνεμοδείτες»; τους είπε ο θεός. Ποτέ σας δεν έζρετε τι θέλετε. Ας έινε όμως, θ' άκούσω κι' αυτή τη φορά την προαήλη σάς, μα να μη σάς ξαναδώ ποτέ πιά μπροστά μου!... Κι' έτσι, κατέληξε ο Γκολντάρς, αυτός ο παλιός θόλος του Περού μάς δείχνει καθαρά πως οι γυναίκες ήσαν πάντοτε άσπτες άμυαλες και πρό πάντων άπίστες! Μ. Α. ΑΡΖΑΝΤΟ

Το νέο μας μυθιστόρημα κáτι έντελές πρωτότυπο, σούλληπτο. Δραματικές περιπέτειες στις παγμένες έκτασεις, άγρια μίσση και έκδιόσεις κι άνάμια σ' αυτά ένας θεός, ένας ύπνεγιος έρωτας, γεμάτος άπρόοπτα, ά γυνίκα και τυποκάροια.

Θρόνυ το «Υψίστου» όπου σπρώχνοντες στην άκρη τον Άγιο Πέτρο, έπρεσαν στα πόδια του θεού φωνάζοντας: —Μη μάς έγκαταλείψει στη δυστυχία μας Κύριε. Από τα πρώτα χρόνια του κόσμου μόνο έμεις ύπομένουμε όταν πρόκειται νάρθη σ'όν κόσμο ένα καινούργιο πλάσμα. Αυτό έινε άδικο, Κύριε! Πρέπει να ύποφέρουν και οι άνδρες! —Ο Κύριος χάθεψε την άσπρη γενιάδα του, έκανε νόημα στον Άγιο Πέτρο να μη τρωάξη γι' αυτό που θ' άκουγε και είπε στις γυναίκες: —'Ηαυχάστε! Ξανακατεβήτε στη γη και να είσθε βέβαιος πως η παρακλησί σας θα είσασκοσθί. Από τη στιγμή αυτή, μόνο ο ποτέρας του παιδιού θα νουήθ πόνους όταν το παιδί του θα έρχεται στον κόσμο! Αυτός θα ύποφέρη στο έζις και όχι έσεις! —Την ίδια στιγμή άκούστηκαν νέες πονεμένες κραυγές προερχόμενες απ' τη καμινά της Περούδινας. —Δυστυχώς, συνέχισε ο Γκολντάρς χμογυλάοντας, η ιστορία δεν τελειώνει εδώ, γιατί τότε δεν θα έφώνιζε έτσι η Περούδινα με τις γυναίκες κατέβηκαν στη γη και δίδωσαν την είδοι που έκανε τους άνδρες να μένουν σ' άνοιχτό στόμα. Έπειτα έτρεξαν στο σπίτι μιας νέας και όμορφης γυναίκας, που έπρόκειτο να γεννήσει εκείνη την ημέρα κι άρχισαν να έκπάζουν ειρωνικά τον άνδρα της που είκε γίνει πρσίονας απ' το φόβο του, περιμένοντας απ' τη μία στιγμή στην άλλη να τον πιάσουν οι πόνοι. —Μα η ώρα περνούσε και ο σούζυος δεν ένοιωθε τίποτε. Έκτός απ' το φόβο του, ήταν μία χαρά. Οι γυναίκες τον κτύπααν σαστισμένες. Και πιά άναυχη απ' όλες ήταν η μητή, η όποια είκε άρξοις τη δουλειά της χωρίς ν' άκούη ξεφωνητά ούτε του πατέρα, ούτε της μητέρας. —'Εξαφνα, ένα σπαρτακτικό σόσλισμα πόνου έξοσισε την άπόλυτη σιωπή. Το σούζυος αυτό που άκολουθούσαν και δεύτερο και τρίτο, ήταν άνδρες, άλλα δεν άφείλετο στον σούζυο. Έρχόταν από ένα άλλο σπίτι, άπέναντι σ' αυτό όπου γεννούσε η ώραία όπιστη. Απ' το σπίτι του καρδιοκατακτιπού γειτόνος της. —'Η μισή σήκωσε το νεανίσκιο στα χέρια και φώναζε: «Έινε άνοράκι!» Άλλά κανείς δεν την πόσσε. Όλες οι γυναίκες κτύπησαν άνίσχυες και μία απ' αυτές σηκώνοντας τα χέρια προς τον ούρανό, είπε άπεληπισμένη: —Τι γκάφα κάνωμε! —Όλες μαζί έτρεξαν πάλι κι' έπρεσαν στα πόδια του Κυρίου και τον παρακάλεσαν να τις άφήσει να ύποφέρουν αυτές και να άπαλλάξη τους άνδρες τους από τους πόνους του τοκετού. —Καλά σάς λένε οι άνδρες «άνεμοδείτες»; τους είπε ο θεός. Ποτέ σας δεν έζρετε τι θέλετε. Ας έινε όμως, θ' άκούσω κι' αυτή τη φορά την προαήλη σάς, μα να μη σάς ξαναδώ ποτέ πιά μπροστά μου!... Κι' έτσι, κατέληξε ο Γκολντάρς, αυτός ο παλιός θόλος του Περού μάς δείχνει καθαρά πως οι γυναίκες ήσαν πάντοτε άσπτες άμυαλες και πρό πάντων άπίστες! Μ. Α. ΑΡΖΑΝΤΟ

Λουτρό πάνω στο τρέινο

Τα τρέινα της γραμμής Νέας Υόρκης — Άγ. Θρακικής έχουν, έκτός απ' το συνήθες «βαγόν (α)» και «βαγόν — ρεστοράν», κι' ένα «βαγόν πσίνα». Σ' αυτό μπορούν να πάρουν το μπάνιο τους οι ταξιδιώτες. 'Η «πσίνα» έχει μήκος 22 μέτρα, πλάτος 3½ κι άάθος νερό 1-2 μέτρα. Ύψάρχουν, φυσικά, μαγιώ του μπάνιου στη άάδει των λουμένων. Φαίνεται όμως ότι το λουτρό αυτό στοικίζει πανάοια.

Το ρολόγι της τραπεζαρίας κτύπησε μεσάνυχτα. Κουρασμένη, με το κεφάλι γυρτό πάνω στο χειρόγραφο, η Λέλα, έβγαλε έναν άναστεναγό και έγραψε πάνω στο χαρτί τη λέξη: Τ Ε Λ Ο Σ. —Το παρελθόν της, η ζωή της δλη θρισκόταν μέσο σ' εκείνα τα καρτιά. Είχε γράψει ένα ρομάντο, για να εύχαριστήσει και να συγκινήσει τους άναγνώστες του περιοδικού στο όποιο έργαζόταν. Βισόταν να το τελειώσι. Και, να, πού το τελείωσε τώρα. —Μία τρομερή όμως σκέψη βασάνιζε το κεφάλι της Λέλας: Ήταν σωστό αυτό που έκανε, να περιγράψι το δράμα της ζωής της μέσα σ' αυτό το ρομάντο; Άλλα ύπηρε πιά ζωντανό δράμα από το δράμα το δικό της; —'Ετσι, άνάμια σ' αυτές τις σέλιδες ξαναζωντάνεψε για άλλη μία φορά η Λέλα το παρελθόν της: Κοπελλούδα, ροδοκόκκινη, όροσηρ κι' εύθυμη η ναιοερχόταν με τις φιλένδες της στο Πανεπιστήμιο, όπου είκε γραφτή φοιτήτρια της οίολογίας. —Ο Τάκης ήταν ένας σοβαρός, ώριος νέος, που καθάρωνε με τη σιωπή της Σχολής των Ευελπίδων. Γνωρίστηκαν, αγαπήθηκαν και μία μέρα άντλάσαν την ίδια λέξεις έκείνες, που ένώνουν για πάντα δύο καρδιές. —'Η ζωή κυλούσε κορούμενη γύρω τους. Έκείνη έπηρε το δίπλωμά της, έκείνος τελείωσε τη Σχολή και φόρεσε τη στολή του άξιωματικού. Σε λίγους μήνες άρροδωνίστηκαν και μία Κυριακή παντρεύτηκαν σ' ένα έζυμκκλίο. —Μία βδομάδα είκε περάσει από το γάμο τους και κρηύτηκε ο πόλεμος. Από τους πρώτους θενέκη κι ο Τάκης στο μέτωπο. Τρία γραμμάτια έλαβε και η Λέλα, κι έπειτα άρχισε η μεγάλη τραγωδία. Σιωπή... Άπόλυτη σιωπή. Κανείς δεν μπορούσε να της δώσι θετικές πληροφορίες. Ότε κι αυτό το ύπουργείο. —'Εξ που μία μέρα της άπάντησαν με κάποια θετικότητα: Έξ φανί ο θεί! Πού; Πώς; Άγνοούσαν! Σκοτώθηκε; Ότε κι' αυτό μπορούσε να το βεβαιώσει κανείς. —Τελείωσε ο πόλεμος της Άλβανίας. Ο στρατός γύριζε. Κάθε σπίτι είκε την άγνωση του μα και την τελευταία έλπιδα: της έπιστοφής των άγαπημένων τους προαίτων. Την ίδια έλπιδα είκε και η Λέλα. Οι μέρες όμως περνούσαν κι η άγνωση στην ψυχή της μεγάλωνε. —'Ησαν οι Γερμανοί... —'Ηρθε η μεγάλη πείνα. Κάθε έλπιδα καόθηκε μέσα από την καρδιά της. —'Αρχισε να ύποφέρει φοιχτά από τις στερήσεις. Κι' άπεληπισμένη πιά, βέβαι ότι δεν θ' ξαναβλεπε τον Τάκη, δειχτηκε να ξαναπαντρευτή. Παντρεύτηκε μ' έναν από τους τραυματίες άξιωματικούς του Άλβανικού μετώπου. Παντρεύτηκε δίχως έρωτα. —Μα κι' αυτή η έφήμερη χαρά ότι βρήκε ένα νέο σύντροφο έσβυσε γρήγορα. Έκείνος άφου της άφησε δύο κοριτσάκια, πέθανε. —'Η Λέλα άγωνιόκταν τώρα για τη συντήρησί τους. —'Εγραφε στα περιοδικά και είσπερναί άρεκά άτυχώς. —Και τώρα οι σέλιδες έκείνης που βρισκότανσαν έκει μπροστά της και πού καθόεπιζαν όλο τον πόνο της, όλο το ρομάντο της ψυχής της, όα της έδιναν τη μέσα να πάρη τα κακοκαιρία φαρμάκια και παπουτοάκια των παιδιών της. —Το μυθιστόρημά άρεσε στον έκδοτή. Δεν το έβαλε στο περιοδικό του. Το έβγαλε όμως σε βιβλίο, το πρώτο στη σειρά των ελπιματικών μεταπολεμικών μυθιστορημάτων. Το βιβλίο είκε μεγάλη έξοδεση. Άρεσε πολύ. Οι έφημερίδες έγραφαν κολακευτικά λόγια για τη συγγραφέα. Και η Λέλα κορούμενη άνεδοκατέβαινε τις σκάλες του έκδοτού, κι έπερνε τα συγκαρητήρια γραμμάτια πού της έστελναν. —'Ηταν ένα μυστηρίο, πού είκε πιά να δώσι την έξοσασια συνεννόηση της στο περιοδικό. —Όταν κατέθηκε και πήγε να βρη από τη στοά, τη σταμάτησε ένας κύριος πολύ κοκοντυμένος, άξυριος, σκεδόν κουρελής. Της φθύρισε με φωνή άχνη η' άλαφρότρεμε: —Με συγχαρείτε... Είμαι ένας από τους τακτικούς άναγνώστες σας... Διάβασα το ρομάντο σας. —'Ηθελα να σάς συγχαώ... —'Η Λέλα τον κτύπησε. Τα μάτια της σπλήωθηκαν στο μάτι του. Έπειτα άκούμπισε στον τοίχο για να μην πέση κάτω. Τα χείλη της άκνοφίθουσαν: —Τάκη!... —Με το κεφάλι άκούμπισμένο στα χέρια του, δύο ώρες τώρα ο Τάκης της διηγείται την περιπέτειά του: Αιχμαλώτος... Είκε άπελευθερωθί από τους Άμερικανούς. Έφθασε στην Άθήνα. Δεν ήξερε πού να τη βρη, ως πού διάδασε το μυθιστόρημά της. Μά ντρεπόταν, όστος να ρωτήσει για το σπίτι της... Παραφύλαξε όμως και να συναντήθηκαν πάλι. —Μα θα έινε άργά πιά! κατέληξε ο Τάκης. —Όχι, Τάκη. —'Ησουν ο άντρας μου, του είπε. —Τώρα δεν είμαι πιά. —Δεν έφυνες ποτέ από την καρδιά μου. Σ' αγαπώ. —Ύστερ από δύο μήνες ξαναπαντρεύτηκαν. —'Η Λέλα δεν έγραψε άλλο βιβλίο. Έζησε όμως ένο καινούργιο ρομάντο κοντά στον άγαπημένο της.

MIPANTA

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΦΑΤΜΑ

«Η Άζιζα ήταν νέα και όμορφη, αλλά η Φατμά ήταν ακόμα πιο νέα και πιο όμορφη».

«Η Άζιζα ήταν γυναίκα του Μπέν-Άμπντουλλά και είχε δύο χαριτωμένα παιδιά, την Σορίρα και τον Άχμέτ. Η Φατμά ήταν ανύπαντρη και έλαθε στην πόλη από το δρόμο».

Ο Μπέν-Άμπντουλλά ήταν ένας από τους πιο δυνατούς και τους πιο άκαρτους της φυλής του. Οι γυναίκες του κέρταζαν με πάθος. Μα εκείνος έμενε πιστός στη μητέρα των παιδιών του και δεν κέρταζε καμιά άλλη γυναίκα εκτός από αυτή. Η Φατμά όμως δεν περιοριζόταν στο να κέρταζε τον Μπέν-Άμπντουλλά, τον οποίο αγαπούσε τρέλλα. Κάθε φορά που τον συναντούσε στο δρόμο τον πλησίαζε και του μιλούσε:

— Σ' αγαπώ, Μπέν-Άμπντουλλά, εγώ η Φατμά, η ωραιότερη κόρη της φυλής σου. Ένα σωρό παλλακάρια είνε πρόθυμα να περνούν για ένα μου φίλο, κι' εσύ, εσύ, ο μόνος στον οποίο προσφέρω δόλο-κλήρο τον εαυτό μου, με περιφρονείς;

— Φατμά, της απαντούσε ο Μπέν-Άμπντουλλά, όρκοις της παύω να σε αγαπώ. Η Φατμά, η μητέρα των παιδιών μου, δεν θα δεχθώ την άσχημη άλλη γυναίκα σου.

Μα η Φατμά δεν απελπιόταν. Έκανε κι' αυτή έναν όρκο φοβερό, όρκοις της στον Ιερό ποταμό, τον Νείλο, πως ο Μπέν-Άμπντουλλά θα γινόταν δικός της.

«Ένα βράδυ, με την ύδρια στον ώμο, η Φατμά πήγε να πάρει νερό από το ποτάμι. Όταν έφθασε στην όχθη, είδε την Άζιζα να παίρνει κι' αυτή νερό με μια μεγάλη στάμνα. Καθώς αντίκρισε την αντίληλό της, έτσι, σκυμμένη πάνω από το ποτάμι, μια καταβόθρα σκέυς πέρασε από το μυαλό της. Πλησίασε την Άζιζα αδρόνισα και στάθηκε κοντά της.

— Καλησπέρα, Άζιζα, της είπε.

— Καλησπέρα, Φατμά, ωραία κόρη, κομάρι των γονιών σου. Χαρά σ' έδειχναν που θα γίνης γυναίκα μου! της απάντησε η Άζιζα που έτοιμαζόταν να φύγει.

— Σε παρακαλώ, συνέχισε η Φατμά σκαμπάζοντας την. Μου γυμνάζεις τη δική μου στάμνα γιατί έχω χαλάσει τα ελκώλια σου; της απάντησε η Άζιζα και παλινώνοντας τη στάμνα ξανάσκυψε στο ποτάμι.

— Εδώ κιόλας, Φατμά, της απάντησε η Άζιζα και παλινώνοντας τη στάμνα ξανάσκυψε στο ποτάμι.

«Η Φατμά τότε, με μάτια που άστραφταν άγρια, κούταζε γύρω της. Ψυχή δεν φαινόταν

πουθενά. Το ήλιο βυθιζόταν ελκε βαρύνει τα νερά του ποταμού κατακόκκινα. Πήρε τότε την άποψη της και γρήγορα γρήγορα έσκυψε πάνω από την Άζιζα και με όλη της τη δύναμη, την έσυρε και την έβριξε στο ποτάμι.

«Η φτωχή Άζιζα δεν πρόφτασε ούτε μια κραυγή να βγάλει και χάρθηκε κάτω από την επιρροή του νερού. Το μέρος εκείνο του ποταμού ήταν βαθύ και τα ρεύματα όρμητικά. Μολοταύτα, η Άζιζα ξανασηλίστηκε για μια στιγμή στην επιφάνεια και φώναξε απελπισμένα στη Φατμά:

— Καταρριπμένη να είσαι από το Θεό, Φατμά, και το κριμα σου να σε πνίξει όπως πνίχτηκε εσύ ξένη!

«Η Φατμά όμως δεν έδωσε καμιά σημασία στα λόγια της. Σκεφτόταν πως ο Μπέν-Άμπντουλλά ήταν τώρα πια ελεύθερος και μπορούσε να την παντρευτεί.

«Όλοι στο χωριό νόμισαν πως η Άζιζα πνίχτηκε παρ' όσον νερό από το ποτάμι. Ο Μπέν-Άμπντουλλά πένθος σασάντα δολοκλήρες μέρες τη γυναίκα του και η καρδιά του μάταια όταν άκουγε τα παιδιά του να αναζητούν τη πεθαμένη μητέρα τους. «Ετσι δεν άργησε χάριν των όρκων των παιδιών να πάρει την απόφαση να ξαναπαντρευτεί.

Κι' ένα βράδυ, καθώς συλλογίζονταν πού γυναίκα να διαλέξει, έφθασε στο σπίτι του η Φατμά, πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά μ' ένα φορέμα χρυσοκονισμένο κι' ένα διαδρόμο πέπλο στο κεφάλι. Φορούσε στα χέρια της τα όμορφα βραχιόλια της και ελκώλια δολοκλήρη από μεθυστικά αρώματα.

— Μπέν-Άμπντουλλά, του είπε η Φατμά γονατίζοντας μπροστά του, είσαι ακόμη νέος κι' όμορφος και πρέπει να ξαναπαντρευτείς. Αρκετά πένθους γιὰ το θάνατο της Άζιζας. Πάρε με στο σπίτι σου και κάνε με γυναίκα σου και μητέρα των παιδιών σου. Θα σου είμαι πιστή και αφοσιωμένη και όλοι οι άνδρες θα σε ζηλεύουν γιατί θα έχεις για σύντροφο την πιο όμορφη γυναίκα του τόπου.

Λέγοντας τα αυτά η Φατμά κούταζε τον Μπέν-Άμπντουλλά με μάτια που πετούσαν σπίθες. «Εκείνος μαγεμένος από τα μάτια της, τη φωνή της και τα αρώματα που ανέδιδε το λυγρό κορμί της, τρέφει το πέπλο από το κεφάλι της και πετώντας το μακριά της έλπει:

— Ναι, Φατμά, από σήμερα θα είσαι η γυναίκα μου. Και την πήρε, σχεδόν λιπό-

θυμιά από έρωτα και ελπίδα, στην αγκαλιά του, αφήγοντας την με πάθος, με παραφορά, με λαχτάρα.

Πέρασε από τότε καιρός. Ο Μπέν-Άμπντουλλά αγαπούσε τη Φατμά περισσότερο από την Άζιζα. Ήταν πολύ πιο πλάνα και πιο όμορφη η Φατμά. Και ήταν τόσο καλή για τα παιδιά. Ο Άχμέτ την έλεγε μητέρα, αλλά η Σορίρα, που ήταν μεγαλύτερη, θυμόταν πάντα τη μητέρα της και δεν αγαπούσε τη Φατμά.

«Εμοίσιες καταληκτικά με τη μητέρα της η Σορίρα και πολλές φορές η Φατμά καθώς την κούταζε τα μάτια έδειχναν ανασφάλεια, γιατί της φαινόταν πως αντίκριζε το βλέμμα της Άζιζας.

Και μοιούσι ο Μπέν-Άμπντουλλά την αγαπούσε πολύ, η Φατμά κατά βάθος δεν ήταν ευτυχισμένη. Μια κρυφή ανησυχία, μια μυστηριώδης αγωνία της έσφιγγε την καρδιά. Και είχε γίνει τόσο δειλή, που συχνά έλεγε στον άνδρα της, ακούγοντας έναν άσημαντο θόρυβο:

— Φοβάμαι!

— Τι φοβάσαι; την ρωτούσε εκείνος.

Κι' εκείνη δεν ήξερε τί ν' απαντήσει. Ο Μπέν-Άμπντουλλά την έπαιρνε τότε στην αγκαλιά του και την ναούριζε σε μικρό παιδί.

Ναι, φοβόταν η Φατμά, φοβόταν το σκοτάδι, τις σκιές, τη σιωπή, τα μάτια της Σορίρας. Λες και κάτι ήξερε η μικρή και την κούταζε μ' ένα τόσο παράξενο βλέμμα. Και χλωμάζε κι' αδυνατίε χωρίς ο Μπέν-Άμπντουλλά να μπορεί να εξηγήσει το γιατί.

Κάποτε, τέλος, στο σπίτι του τον πιο φημισμένο μάγο για να γιναι η Φατμά από το κρυφό κακό που τη βασάνιζε. Κι' εκείνος είπε πως η Φατμά έπρεπε να λουσθή στα ιερά νερά του Νείλου για να φύγει το κακό δαιμόνιο που είχε μπει μέσα της.

«Ένα βράδυ που ο Μπέν-Άμπντουλλά έλειπε από το σπίτι, η Φατμά καθόταν στο κατάλυμα της εξορίας και κούταζε αφηρημένα πέρα προς την έρημο. Εκεί όπως έλεγαν τριγυρίζαν οι ψυχές των πεθαμένων.

«Εξάφνης η Φατμά άκουσε θόρυβο πίσω της. Γύρισε και τρέμοντας συγκορμη αντίκρισε την Άζιζα. Ναι, η Άζιζα στεκόταν μπροστά της δόλορη, ζωντανή.

«Ήταν τυλιγμένη στο γιορτινό της πέπλο και κούταζε τη Φατμά με τα κατακόκκινα μάτια της και μ' ένα βλέμμα γεμάτο παράπονο.

Βιάζοντας μια δυνατή κραυγή η Φατμά άρχισε να τρέχει σαν τρελή, φωνάζοντας:

— Έλεος!... Άζιζα, Έλεος!... Μετανιώνω που σ' έπνιξα!... Αυτή σου με!

Καθώς το φάντασμα έτρεχε ξεπίσω της, ο πέπλος έπεσε και τότε φάνηκε η Σορίρα. Η μικρή είχε όρη τον πέπλο της μητέρας της και ταλιχθήκα μ' αυτόν για να τρομάξει τη Φατμά την οποία δεν αγαπούσε καθόλου.

«Ακούοντας τα λόγια της Φατμάς η Σορίρα έφριξε. Έξακολουθούσε να τρέχει ξεπίσω της όπου οι δυο γυναίκες έφθασαν στην όχθη του ποταμού, ακριβώς στο σημείο όπου είχε πνιγεί η Άζιζα.

Το ήλιο βυθιζόταν ελκε βαρύνει τα νερά κατακόκκινα και η Φατμά έπεσε στο ποτάμι βιάζοντας μια φοβερή κραυγή. Πάλαψε για λίγο με το ρεύμα, μα στο τέλος βυθίστηκε για να μη ξαναφανεί πια στην επιφάνεια του νερού. Προτού όμως χάσει για πάντα μέσα στα πορφύρα νερά, άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

— Σ' εκδικήθηκα, μητέρα! Την έπνιξα, όπως σ' έπνιξε!...

Αχμέτ ο αφηρημένος

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στη Βαγδάτη ένας Τούρκος τρομερά αφηρημένος κι' επιπόλαιος. Τον έλεγαν Αχμέτ και δεν περνούσε ημέρα που να μην κάμει μια γκάφα.

Κάποτε ο Αχμέτ έρωτεύθηκε την κόρη του αφεντικού του, την ωραία Ζωραϊδά. Χωρίς λοιπόν να χάσει καιρό, φέρεσε μια μέρα τα καλά του, παρουσιάστηκε στ' αφεντικό του και του είπε:

— Αφέντη Άθδουλάχ, αγαπώ την κόρη σου!

— Μωρέ τί μου λές, τζάνουμι!... άπορνος ο Άθδουλάχ.

— Αυτό που σου λέω, Άγαπώ τη Ζωραϊδά κι' αν δεν μου τη δώσεις...

— Αν δεν σου τη δώσω;

— Θα κάνω καμιά τρέλλα.

— Ποιόν; Σπουδαία τα λάχανα!... Α' αυτοκτονήσεις δηλαδή;

— Όχι, δεν σ' αυτοκτονήσω, θά... σου σπάσω τα μούτρα!

Φυσικά ο Άθδουλάχ τον πέταξε με τις κλωτσιές έξω κι' ο καυμένος ο Αχμέτ έμεινε και χωρίς δουλειά. Αυτό όμως το πάθημα του δεν τον συνέταξε. Έξακολουθούσε τις αλυσιέρες του και τις αφηρημάδες του.

Μία μέρα μιλούσε μ' ένα συντοπίτη του.

— Έχεις άλλον αδελφό; τον ρώτησε.

— Έχω άλλον ένα, του είπε εκείνος.

— Ο Αχμέτ θυμάμαι;

— Ψέματα μου λές. Η αδελφή σου που την ρώτησα προχτές μούλεγε πως έχει δυο αδελφούς. Πώς σου έδειξε ένα, θρέ τζάνουμι;

Βοήθησε επί τέλους η τύχη κι' ο Αχμέτ παντρεύτηκε. Μα χάρισε μέσα σε μια δοξμάρα. Γιατί ένα μεσημέρι που κάθισε με τη γυναίκα του στο τραπέζι να φάνε έκανε εξ αιτίας της αφηρημάδας του μια τρομερή γκάφα: φίλησε το αγγύ που ήταν μπροστά του κι' έσπασε το κεφάλι της γυναίκας του!...

Φυσικά κατόπιν αυτού ο Αχμέτ παρουσιάστηκε σε λίγες μέρες στο δικαστή για να δώσει λόγο.

— Είσαι ο Αχμέτ; τον ρώτησε ο δικαστής.

— Μάλιστα, κ. δικαστή.

— Είν' αλήθεια πως σε χάρισε η γυναίκα σου;

— Μάλιστα, κ. δικαστή. Είμ' ελεύθερος πια. Μήπως έχεις καμιά κόρη διαθέσιμη;

«Επειτα από τη δεύτερη αυτή γκάφα ο Αχμέτ κλείστηκε στις φυλάκες. Όταν τελείωσε η φυλάκη του ο Αχμέτ γύρισε από τη φυλάκη χωρίς μισό γρόσι. Για να το δολέψει λοιπόν αποφάσισε να πουλήσει την άλλη μέρα τη γίδα του.

Πραγματικά το πρωί πήγε στο παζάρι κι' άρχισε να εξασφαλίζει:

— Τρέβε, πατριώτες. Πουλάω τη γίδα μου... Δέκα λίρες μονάχα!

Δεν βρήκε όμως αγοραστή και το άλλο πρωί ξαναπήγε στο παζάρι.

— Πόσο την πουλάς τη γίδα; τον ρώτησε κάποιος.

— Έκατο λίρες, απάντησε ο Αχμέτ.

— Έκατο λίρες! Τι λές, θρέ τζάνουμι; Μία γίδα εκατό λίρες! Χτές την πουλάγαμε μόνον δέκα.

— Ναι, έτσι είνε, τζάνουμι, αλλά σήμερα το πρωί πεινούσε, ή καταρριπμένη κι' έφαγε το νυφικό φουστάνι της μάνας μου! Δεν αγοράζει λοιπόν μου τη γίδα, παίρνεις κι' ένα μεταξωτό φουστάνι.

Φυσικά η γίδα δεν πουλήθηκε. Κι' ο αδιόρθωτος Αχμέτ πήρε τα μάτια του κι' έφυγε μακριά για να πάει να βρει την τύχη του. Τι βρήκε; Κανένας ποτέ δεν το έμαθε.

Ίσως γι' αυτό

«Η νεαρά κυρία Περδικούλη παρπονείται πως ο άνδρας της ζητήσει διαζύγιο.

— Κι' όμως, λέγει, έχω τόσο καλό χαρακτήρα ώστε δεν αφήνω κανένα παρπονέμενο.

Και κάποια κακιά γλώσσα κατ' ίδιαν!

— Ίσως γι' αυτό!

Ένα πτώμα στο δάσος

«Η εθυσμη συντροφιά των εκδρομικών προετοίμαζε όλη τη βδομάδα την εκδρομή που θα έκανε το Σεβαστακίριακο. Τα σκεκίδια γεμίστηκαν μ' ένα σωρό λιχουδιές καταρτίστηκε το πρόγραμμα των διασκεδάσεων και στα πρόσωπα όλων διαγράφονταν η χαρά και η ικανοποίηση για το ότι θα περνούσαν λίγες ώρες στον καθαρό αέρα, μέσα στην όμορφη τοπία του δάσους.

«Η συντροφιά αποτελείτο από ένα πλήθος γοητευτικών γυναικών και ζωγράφων νέων που ένοιαζαν να χαρούν την εξορία τους. Μια μεγάλη οικογένεια συνέθετε τα μέλη του όμιλου κι' έτσι με γέλιο και τραγούδια ξεκίνησαν την ωριμένη ώρα.

Ο μόνος σοβαρός ήταν ο Άλβέρτος, ο οποίος είχε αναλάβει μια σπουδαία δουλειά: Του είχαν αναθέσει να κινηματογραφήσει την εκδρομή.

«Ετοιμωγράφησε την εκκίνηση, τις τρέλλες που έκαναν στο δρόμο, το γλέντι που έστησαν σε πολλά μέρη που σταμάτησαν για να αναπαυθούν και πολλές άλλες σκηνές. Όλοι ήταν καταπληκτικά σκηνικοί με τον Άλβέρτο. Τον πείραζαν ώστόσο έπειθε είχε δώσει τόση σημασία στη δουλειά που του είχαν αναθέσει.

«Η προθυμία σου, του έλεγαν, σε κάνει να γίνεσαι αδιάκριτος. Τι κυνηγάς τους ερωτευμένους και δεν τους αφήνεις ν' ανταλλάξουν ένα φίλο;

«Αλλά ο Άλβέρτος χαμογέλασε ικανοποιημένος, κάνοντας τη σκέψη πως όταν θα γινόταν η προβολή της ταινίας, θα αποκάλυπτε ένα σωρό διασκεδαστικά πράγματα.

«Η προβολή της ταινίας αυτής έγινε άφορμη να οργανωθεί στο σπίτι του Άλβέρτου μια εθυσμη συγκέντρωσης από την οποία δεν έλειπαν ούτε οι γονείς των νέων και των κοριτσιών, ούτε οι γνωστοί και φίλοι.

«Όλοι περίμεναν με ανυπομονησία την έναρξη της προβολής και η στιγμή αυτή δεν άργησε να έλθει. Οι καλεσμένοι έσπευσαν τότε να καταλάβουν τις θέσεις τους, τα φώτα έσβησαν και η προβολή άρχισε με εύθυμα σχόλια, γέλια και ενθουσιώδη χειροκροτήματα των παρευρισκόμενων.

Σε μία στιγμή όμως, ένας ψίθυρος τρόμου ακούστηκε στην αίθουσα. «Όλοι οι παριστάμενοι είχαν αναστατωθεί. Στην όδον είχε παρουσιάσει το αιμόφυρτο πτώμα μιας νέας, έντελως άγνωστης στη συντροφιά. Ήταν έσφαμμένη, κοντά στο ξέφωτο του δάσους, και τα πόδια της ήταν κατακοκκισμένα.

«Η προβολή διεκόπη φυσικά, τα φώτα άναψαν και όλοι άρχισαν να αυχτούν πως είχε βρεθεί εκεί πέρα αυτή η γυναίκα, την οποία ο Άλβέρτος συνέλαβε με το φακό της μηχανής του, χωρίς να την δει ο ίδιος.

«Είπε πολύ περίεργο το ότι κανείς μας δεν την αντίληψε! παρατήρησαν μερικοί.

«Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως η νέα αυτή είχε όμοιο κάποιον εγκληματία, είπε ένας άλλος. Πρέπει λοιπόν να ελπίσουμε την αστυνομία.

«Όλοι βρήκαν σωστή την παρατήρησή αυτή και εκλήθη τηλεφωνικά ο αστυνομικός της περιφέρειας, μπροστά στον οποίο έγινε και πάλι η προβολή της σκηνής που παρουσιάσε το πτώμα της άγνωστης νέας. Ο αστυνομικός, αφού εξέτασε προσεκτικά το πρόσωπο της νεκρής έβλεπε:

— Πρό δόλγαν ημερών μας κατηγγέληθη η εξεφάνιση μιας νέας. Πολύ πιθανόν να είναι το ίδιο πρόσωπο μ' αυτό που φωτογράφησε τυχαία η μηχανή σας. Θα σας παρακαλώ λοιπόν να μου πείτε το μέρος αυτό που εγυρίσθη η ταινία σας.

«Ο Άλβέρτος προθυποποιήθηκε να οδηγήσει τους αστυνομικούς στο μέρος όπου ο ίδιος έπρεπε ακόμη να βρίσκεται το πτώμα της νέας.

Οι ένοχοι που είχαν ληφθεί με την κινηματογραφική μηχανή τους βοήθησαν να καθορίσουν ακριβώς το μέρος όπου είχε γίνει το εγκλημα. Παρατήρησαν

δίως με κάποια έκπληξη πως το πτώμα της νέας δεν βρισκόταν πια εκεί.

«Ο εγκληματίας, είπε ο αστυνομικός, θα είχε φανεί μόλις διαπράξει το εγκλημα του όταν φθάσατε εδώ. Έσπευσε λοιπόν να εξασφαλισθεί. Έπειτα όμως επανέλαβε για να βεβαιωθεί ότι κανείς σας δεν αντίληψε τίποτε. Στο διαστήμα αυτό έσείς, καθώς φωτογραφίζατε το τοπίο, πήρατε χωρίς να το αντίληψετε το πτώμα της νέας. Ο κακοποιός θα ξαναγύρισε εδώ, την νύχτα μόνος του, ή και με την βοήθεια συνενόχων του κι' εξεφάνισε το πτώμα του θύματός του.

«Είπε όμως γνωστό ότι κι' οι πιο έξυπνοι κακοποιοί, όσο κι' αν προσέχουν, αφήνουν πάντα κάποιον ίχνος που τους προδίδει. Έτσι αφοσιώσε κι' αυτός θα άφισε κάτι. Άλλωστε η ανησυχία, οι τύψεις, κάποια περιέργεια κάνουν τον εγκληματία να ξαναγυρίσει στον τόπο του εγκλήματός του πολλές φορές.

Και λέγοντας αυτά ο αστυνομικός άρχισε να έρευνα το έδαφος μαζί με τους βοηθούς του. Ύστερα από λίγη ώρα, ο ένας από αυτούς εύρισε ένα δαχτυλίδι. Στο δαχτυλίδι του δαχτυλίδιού αυτού ήταν χαραγμένα δυο ονόματα και μία ημερομηνία: «Η Βιρτζίνια στον Όσβάλτο, 12 Οκτωβρίου».

«Θαυμάσια! έδήλωσε ο αστυνομικός. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το δαχτυλίδι αυτό ανήκει στον δολοφόνο. Το έχασε κατά τη φοβερή πάλη που έκανε με το θύμα του. Αφσάλως όμως θα ξαναγυρίσει εδώ για να το βρει. Δεν είναι δυνατόν ν' αφήσει εδώ ένα τόσο ένοχο νοσητικό αντικείμενο. Δεν είναι λοιπόν ανάγκη να τον αναζητήσουμε άλλο για να τον συλλάβουμε. Πρέπει όμως φυσικά να μην αντίληψη κανείς την παρουσία μας εδώ.

Και ο αστυνομικός κατέστρωσε άμεσως το σχέδιό του. Έτσι, λίγο αργότερα, σε μικρή απόσταση από το μέρος του εγκλήματος, εγκατεστάθηκαν μερικοί ταχυνοί. Έστησαν τη σκηνή τους, άναψαν φωτιά για να ετοιμάσουν το λιτό γεύμα τους και κάπνιζαν ήσυχοι την πίπα τους αφοσιωμένοι στις σκέψεις τους.

Στην πραγματικότητα όμως είχαν τα μάτια τους δεκατέσσερα για να δουν ποιος θα παρουσιάζονταν για να πάρει το δαχτυλίδι το οποίο είχαν αφήσει στο σημείο όπου το βρήκαν. Όπως καταλαβαίνετε οι άνθρωποι αυτοί ήταν οι αστυνομικοί — που είχαν μεταμφιεσθεί σε ταχυνοί για να μη κινίσουν τις υποψίες του εγκληματία.

Και πραγματικά την άλλη μέρα στο μέρος εκείνο παρουσιάστηκε ένας καλομυμένος νέος. Φαινόταν υπερβολικά μεγαλόχολος και περπατούσε κυτταίνοντας προσεκτικά γύρω του. Σε μία στιγμή τέλος το πρόσωπό του φωτίστηκε από μια χαρά. Έσκυψε και πήρε από κάτω το δαχτυλίδι.

— Εύτυχος! ψιθύρισε ικανοποιημένος... Τώρα πια μπορώ να είμαι ήσυχος.

— Όχι και τόσο, Όσβάλτο! φώναξε ο μεταμφιεσμένος σε ταχυνοί αστυνομικός αρπάζοντας τον δυνατό από τα χέρια... Προδότης μόνος σου... Το δαχτυλίδι αυτό το βρήκαμε εμείς πολύ πριν από σένα!...

«Ο εγκληματίας έγινε κατάχλωμος βλέποντας πως ήταν χαμένος κι' έπρεπε να χέρι το γύρω για να του περάσουν τις χειροπέδες.

— Ναι, εγώ είμαι ο ένοχος, είπε. Εγώ την σκότωσα γιατί ήταν τρομερά ζηλιάρα... Αργά η γρήγορα όμως θα παρουσιασθώ μόνος μου στην αστυνομία γιατί έχω αρχίσει να έχω φοβερές τύψεις!...

Τ. ΜΑΡΙΝΟ

Κάτω τα ψηλά τακούνια!

Το «Ίνστιτούτο Ψυχολογίας» του Σικάγου διαπίστωσε με μία στατιστική ότι, κατά τις τελευταίες δεκαετίες, αυξήθηκαν πολύ τα ατυχήματα που όφειλανται σε πέσιμο, γλυστρίσματα, κλπ. Τα 90 εκατοστά αυτών των ατυχημάτων συμβαίνουν σε γυναίκες. Κι' η αιτία είναι, καθώς φαίνεται, η μόδα των ψηλών τακουνιών. Αυτό απέδειξε μ' ένα χαρακτηριστικό πείραμα: Το Ίνστιτούτο έπεισε 1.000 φοιτήτριες να φορούν διαρκώς, επί ένα χρόνο, χαμηλά τακούνια. Έτσι, τα ατυχήματα που τους συνέβησαν ήταν ελάχιστα, ασυνήθιστα λιγότερα από εκείνα που έπαθε μία ομάδα 1.000 άλλων φοιτητριών, οι οποίες φορούσαν έλεες παπούτσια με ψηλά τακούνια.

Η ΔΡΟΤΣΙΛΑ

Τα Ιδρώα (κοινώς δροτσίλα) είναι μία από τις πιο συχνές δερματικές παθήσεις. Είναι όμως από τις ελαφρότερες και τις πιο ευκολοθεραπεύτες δερματοπάθειες, αρκεί ευθύς εξ αρχής να γίνει η κατάλληλη περιποίηση του εξανθήματος. Όταν όμως παραμεληθεί και πυκνώσει το εξάνθημα, τότε λόγω της δυστυχώς φανούρας, ο πάσχων αρχίζει ένα αίσιακο πο ζύσιμο, με το οποίο προκαλούνται διάφορες εκδορές της επιδερμίδος και ριζές των φυσαλλιδιών του εξανθήματος, με αποτέλεσμα την εμφάνιση συμπτωμάτων, με αποτέλεσμα αυτής μιας άλλης σοβαρότερης πάθησης, της σταφυλοκοκκικής. Για τους λόγους αυτούς πρέπει να παίρνετε άμεσα τα κατάλληλα μέτρα για τη θεραπεία της.

«Η δροτσίλα συνήθως παρουσιάζεται κατά την άνοιξη και το φθινόπωρο. Στα βρέφη όμως και στα μικρά παιδιά μέχρι και τις βροφίκες ηλικίας ακόμη, εμφανίζεται σ' όλες τις εποχές του έτους. Προσβάλλει γενικώς περισσότερο τα άτομα που ιδρώνουν πολύ, χλωμόν-καλοκαιρί (υπεριδρωσία). Η δροτσίλα οφείλεται σε υπερεπιδείνωση του δέρματος στις ηλικιακές ακτίνες και στην επίδραση της δευτερογενούς δροψίας. Το προκαλούνται και αυτοί τον τρόπο εξανθήματα αποτελούνται από φυσαλίδες, διαφόρου μεγέθους, γεμάτες από ένα διαυγές υγρό.

Όταν σπάζουν από το ζύσιμο οι φυσαλίδες αφήνουν ελαφρές ανεξέλεπτες ουλές πάνω στην επιδερμίδα.

«Η δροτσίλα προσβάλλει διαδοχικά το πρόσωπο, τον τράχηλο, τα αυτιά, τους βραχίονες, τα χέρια και τις μασχάλες δηλ. όλα τα ακάλυπτα μέρη του σώματος καθώς και τα μέρη στα οποία βρίσκονται σφιγμένα τα ένδυμα δηλ. στη μέση, στο κολλάρο, στις καλοσάβλετες και εν γενεί όπου λιμνάζει ο ιδρώς. Μόνομο δροτσίλα — σε μεταεπιδείνωση αυτή τη λέξη — έχουμε παρατηρήσει στις περισσότερες εθάρκες και μη πελάτισσες μας που φορούν το καλοκαιρί κορσέ και περισσότερο σ' εκείνες που χρησιμοποιούν κατάσαρκα τους κορσέδες από το ειδικό για την τοπική παχυσαρκία λάστιχο, συνεπεία της μη φυσιολογικής διαπνοής του δέρματος.

Προληπτικά μέτρα για την δροτσίλα είναι η απόλυτος καθαριότητα του σώματος, ούτως ώστε ν' αποκοπεί η βαθερά επιδείνωση της δευτερογενούς δροψίας επί του δέρματος και το συχνό πουδράρισμα — ιδίως το καλοκαιρί — με σκόνη τάλκη.

Όταν όμως εμφανισθούν τα πρώτα συμπτώματα της δροτσίλας δεν πρέπει προ παντός, να χρησιμοποιήσετε στο εξάνθημα σαπούνι. Λουτρά γενικά με θαλάσσιο νερό ή αμυλούχα δηλ. με κόλλα των πουκαμίων, άμεσως καταστρέφουν το εξάνθημα και μαλακώνουν την επιδερμίδα. Οσάυτον επιθέματα τοπικά με άρωμαμένο ευδονερο, κρύο χαμομήλι ή άλλα έχουν άμεσο καταπραυντικό αποτέλεσμα.

Ν' αποφεύγετε όσο μπορείτε το ζύσιμο. Ίδως στα παιδιά να κόβετε τα νύχια τους και να επιδένετε τα μέρη του εξανθήματος, πουδράροντάς τα με τάλκη, πολλές φορές την ημέρα. Η δροτσίλα τις περισσότερες φορές αυτή την εποχή είναι η αιτία των σπυριών από τα οποία βλέπουμε να νάνε γεμάτα τα περισσότερα παιδιά. Άμα αρχίσουν τα σπυρία με πύο, αλλοπλοδοκώς να κατασφαινώνουν το πρόσωπο, λοιπό, χέρια, πρέπει να γίνονται χωρίς χρονοτριβή αντισηπτικοκοκκικές ενέσεις με τις οποίες και μόνο απαλλάσσεται ο πάσχων από την όληλη κι' επίμονη αυτή πάθηση την σταφυλοκοκκίαση.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Μη βάζετε ποτέ στο στόμα σας ζύδι, ημπερί, μουστάρδα και λοιπά μπαχαρικά. Ούτε ποτά. Τα καλύτερα και θρεπτικότερα ποτά είναι η πορτοκαλάδα και το ζουμί της ντομάτας.

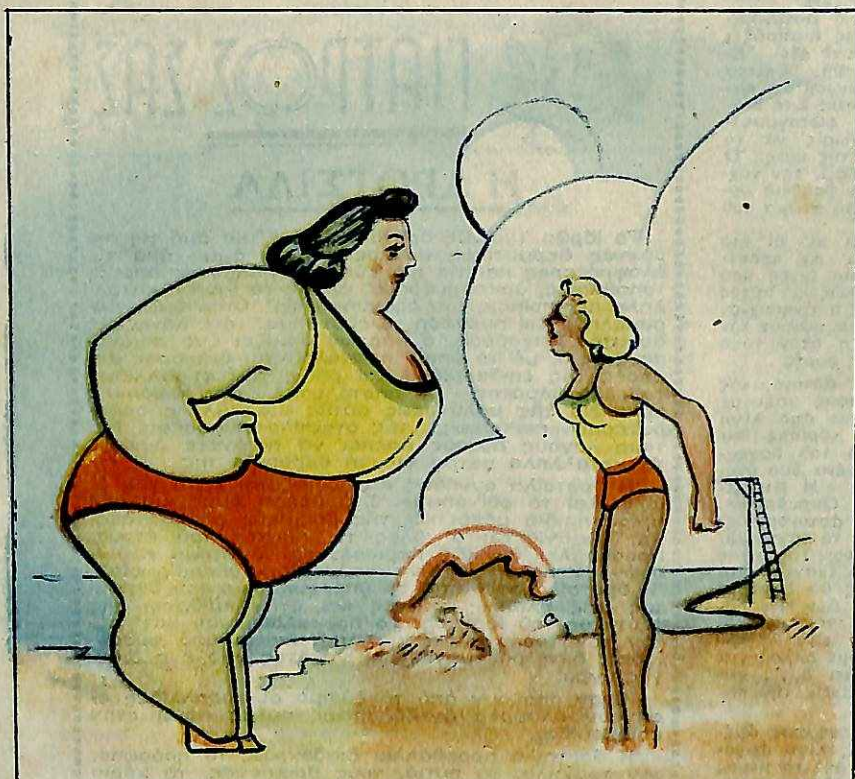
★ Τρώγετε όσο μπορείτε περισσότερα φρούτα. Το αίμα σας θα καθαρίσει και η επιδερμίδα σας θα απαλλαγεί από όλους τους λεκέδες. Στα πορτοκάλια σας όταν είναι ξύνα να μη βάζετε ποτέ ζάχαρι.

★ Αποφεύγετε τον καφέ και πίνετε το τσάι πολύ ελαφρύ και χωρίς ζάχαρι.

★ Αν είστε παχείες, αποφεύγετε τις ρίζες των κόρτων, αν είστε αδύνατες, τρώγετε όσο μπορείτε περισσότερες.

★ Τα ώμα κρεμμύδια και τα πράσα είναι σπουδαία για την επιδερμίδα.

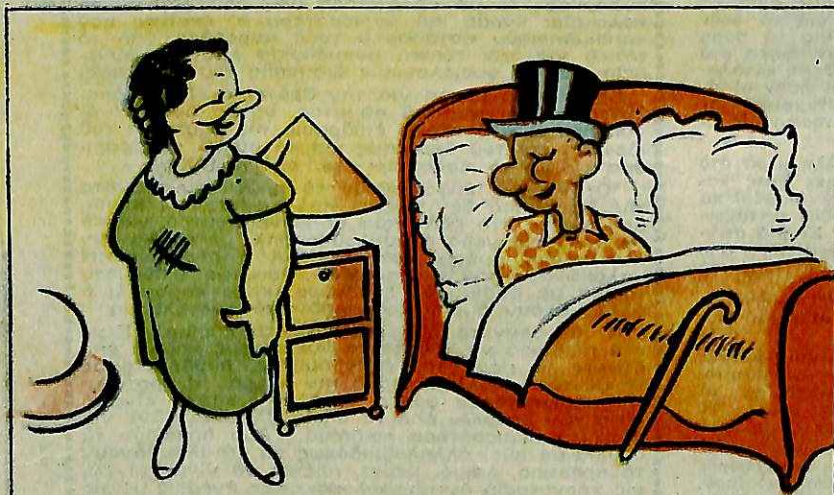
★ Να προτιμάτε το μαύρο ψωμί, είναι πιο εύπεπτο. Το άσπρο να το τρώτε μόνο με το γάλα και με ώμα κόρτα.

Η ΧΟΝΤΡΗ: Καθώς φοράμε, δεσποινίς, το ίδιο μαγιώ, θα μάς παίρνουνε άσφαλώς για δίδυμες αδελφές.

Ο ναύτης βαφτίζει το παιδί του

— Μά, επιτέλους, Μελπομένη, τί είναι εκείνο που σε κάνει να πιστεύεις πως είμαι μεθυσμένος;...

— Ισχυρίζεσθε, λοιπόν, ότι είσθε γίγας... Έχετε, όμως, κανένα πιστοποιητικό που να το βεβαιώνει αυτό;

ΡΕΚΟΡ ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ

— Έρχεσαι να σε πάρω στην 'Αθήνα;
— Έχει ραδιόφωνο το αυτοκίνητο;

Ο γιατρός: Με μεγάλη μου χαρά, λοιπόν, γέλλω, ότι η κλεπτομανία σας έθεραπεύθη...